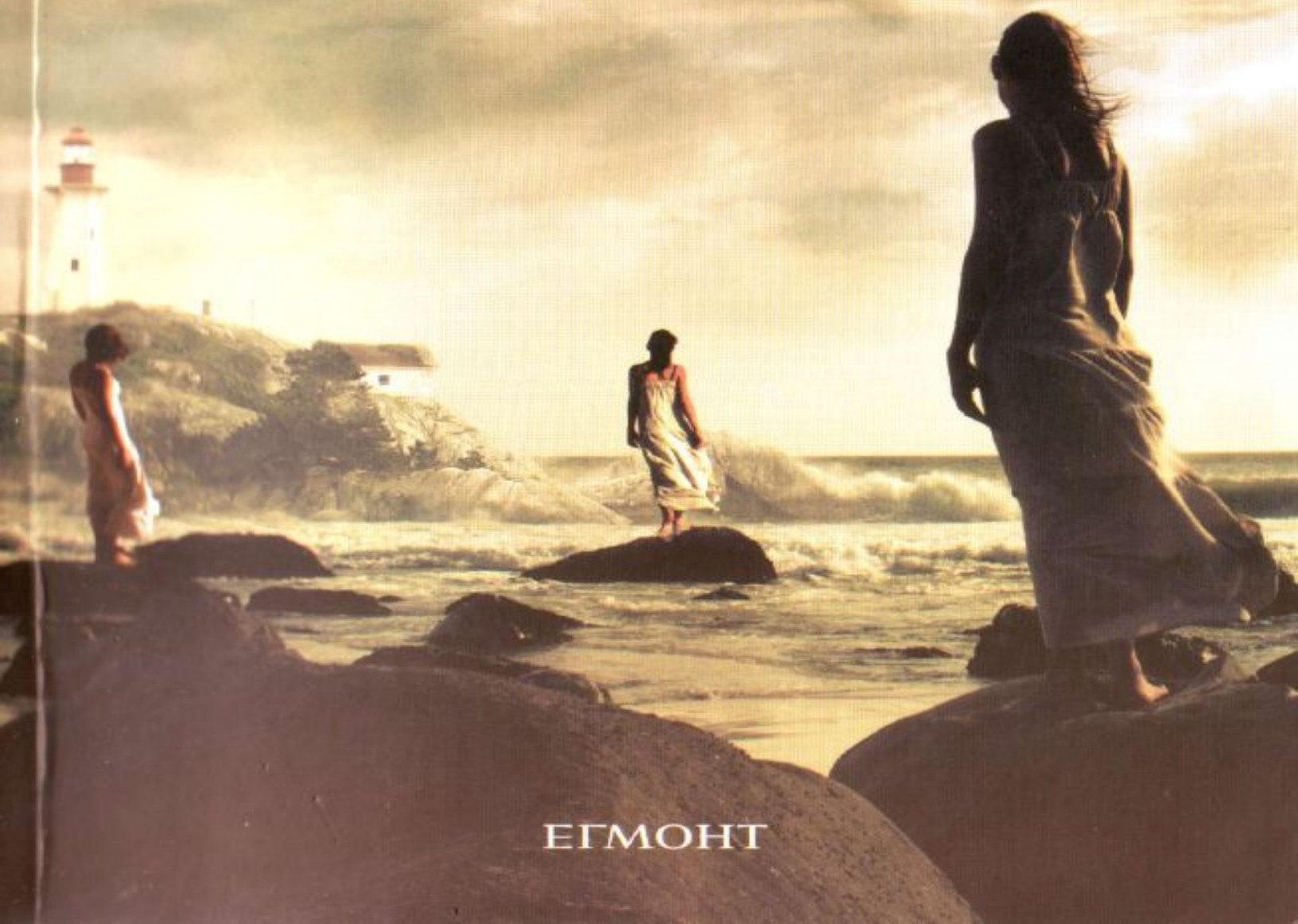

ТРИША РЕЙБЪРН

Сурена

ЕГМОНТ

ТРИША РЕЙБЪРН СИРЕНА

Превод: Анелия Янева

chitanka.info

Смъртоносна опасност се крие във водите край градчето Уинтър Харбър и това лято там никой няма да е в безопасност.

За Ванеса и Джъстин Сандс е традиция да прекарват летните си ваканции в Уинтър Харбър, Мейн, и повечето време да са с братята Кармайкъл. Това лято Ванеса е решена да добие поне малко от смелостта на по-голямата си сестра и най-после да преодолее своя страх от океана, а защо не и да превърне приятелството си със Саймън Кармайкъл в нещо повече.

Но когато вечерта след един семеен скандал Джъстин отива да скочи от върха на опасна скала, а на следващата сутрин тялото ѝ е открито, изхвърлено на брега, Ванеса отказва да приеме, че това е самоубийство или нещастен случай. Съмненията ѝ се затвърждават, когато открива, че сестра ѝ е криела тайни от нея и от семейството, а гаджето ѝ Кейлъб Кармайкъл е изчезнал мистериозно. Внезапно крайбрежното градче е поразено от серия зловещи инциденти, всеки от които по някакъв начин е свързан с океана. Близко до водата последователно са открити телата на няколко удавени мъже, на чиито лица са застинали широки предсмъртни усмивки.

Ванеса и Саймън се заемат да разберат дали тази тайнствена поредица от смъртни случаи има нещо общо с Джъстин и Кейлъб. Но дали разкритията им няма да поставят край на зараждащите се чувства между двамата и да преобърнат живота на Ванеса завинаги?

На Майкъл

БЛАГОДАРНОСТИ

Специални благодарности на Ребека Шърман за нейните съвети, търпение и изключителните ѝ умения да превръща мечтите в реалност; на Реджина Грифин за това, че ме приветства любезно в семейството на „Егмонт“; на Тай Кинг за това, че стана първият почитател на „Сирена“; на приятелите и на семейството ми, без чиито ентузиазъм и подкрепа моите истории никога нямаше да бъдат разказани.

Аз съм щастливка.

ГЛАВА 1

Според сестра ми Джъстин най-добрият начин да се пребори страха от тъмното е като си представиш, че наоколо е светло.

Преди години тя приложи тази теория на практика, докато двете лежахме в леглата си, заобиколени от мрак. Притаена зад крепост от възглавници, аз бях убедена, че в тъмните сенки се крие някакво зло, което само чака дишането ми да стане равномерно, за да нападне. Затова всяка вечер Джъстин, година по-голяма от мен, но с десетилетия по-мъдра, търпеливо се опитваше да отвлеча вниманието ми от тази мисъл.

— Забеляза ли с каква сладка рокля беше Ерин Клайн днес? — питаше например тя, започвайки винаги с някакъв лесен въпрос, за да разбере колко сериозно е положението в момента.

Много рядко, обикновено когато си лягахме късно след натоварен ден, се случваше от умора да забравя страховете си. Тогава отговарях с „да“ или „не“ на въпроса ѝ и двете продължавахме да си приказваме за обикновени неща, чак докато заспим.

В повечето случаи обаче, вместо да отговоря на нейния въпрос, аз прошепвах нещо от рода на: „Чу ли това?“ или: „Как мислиш, дали боли, когато те ухапе вампир?“, или пък: „Дали чудовищата надушват страха?“. Тогава Джъстин продължаваше с въпрос номер две.

— Толкова е *светло* тук — заявяваше тя, — че виждам всичко: раницата си, лъщенето на синята си гривна и нашата златна рибка в аквариума. А *ти* какво виждаш, Ванеса?

Аз се напях да си спомня как точно изглеждаше нашата стая, преди мама да изгаси лампата и да затвори вратата. Понякога даже успях да забравя за злото, което ме дебне от крилото на гардероба, и заспивах. Всяка вечер си казвах, че номерът на Джъстин няма да мине, и всеки път той имаше ефект.

Методът на Джъстин успяваше да пребори и останалите ми страхове. Няколко години по-късно обаче, застанала на върха на една

скала над Атлантическия океан, си дадох сметка, че в този случай той няма никакви шансове да проработи.

— Не ти ли се струва, че Саймън изглежда различно това лято? — попита тя, приближавайки към мен, докато изцеждаше мократа си коса. — Някак по-зрял? По-сладък?

Съгласих се мълчаливо с нея. Физическото преобразяване на Саймън беше първото, което забелязах, когато двамата с по-малкия му брат Кейлъб почукаха на нашата врата по-рано днес. Но това беше тема на разговор за друго време — например, докато се греем пред старото каменно огнище в къщата ни край езерото. Първо обаче трябваше да се приберем у дома.

— И Кейлъб също — продължи Джъстин. — Броят на момичетата с разбити сърца в Мейн тази година сигурно се е увеличил четворно.

Опитах се да кимна, но очите ми бяха впити в покрития с шупнала пяна водовъртеж на петнайсетина метра под краката ми.

Джъстин уви раменете си с хавлиена кърпа и застана до мен. Стоеше толкова близо, че усещах мириса на сол по косата и в порите ѝ и чувствах хладината на мократа ѝ кожа, сякаш се притискаше в мен. От краищата на косата ѝ се ронеха водни капки, падаха върху топлата сива скала и се разбиваха на още по-малки капчици, които пръскаха краката ми. Внезапен порив на вятъра вдигна към нас водната мъгла от разбиващите се долу вълни и превърна зъзненето ми в тръпка на ужас. Някъде в ниското Саймън и Кейлъб се смееха, докато изкачваха стръмната пътека, която през гората щеше да ги доведе при нас.

— Това е просто плувен басейн — каза Джъстин, — а ти стоиш на ръба на дъската за скачане шейсет сантиметра над него.

Кимнах. Точно за този момент си мислех по време на всичките шест часа път с кола от Бостън до тук. Точно него си представях поне веднъж дневно от миналото лято насам. Знаех, че всичко изглежда далеч по-страшно, отколкото всъщност е. През последните две години, откакто открихме маркировката на стара туристическа пътека, водеща към това уединено място далеч от останалите туристи и летовници, четиримата с Джъстин, Саймън и Кейлъб бяхме скачали десетки пъти, без да пострадаме, ако не се броят няколкото драскотини. И което беше по-важно — давах си сметка, че винаги ще се чувствам като изтърсака на нашата малка лятна компания, ако не се престава да скоча.

— Водата в басейна е затоплена — продължаваше Джъстин — и щом скочиш вътре, е достатъчно да ритнеш два пъти с крака, за да стигнеш до стълбите, които водят към удобния ти шезлонг.

— А дали някой сладък кубинец ще ми донесе плодов коктейл, докато се изтягам в удобния си шезлонг?

Тя ме погледна и се усмихна. И двете знаехме какво означава това. Щом съм достатъчно адекватна, за да се шегувам, значи вече съм се отказала.

— Със съжаление трябва да ви уведомя, че съм забравил ананасите вкъщи — разнесе се гласът на Кейлъб зад нас, — затова пък кубинчето е тук и е готово да ви обслужва.

Джъстин се обърна към него.

— Крайно време беше. Замръзвам!

Когато тя се отдалечи от ръба на скалата, аз се надвесих още по-напред. Облекчението, което изпитвах в момента, беше само временно, а разочарованието, че не съм се престашила да сторя онова, което цяла година се кълнях да направя, само щеше да расте, щом си тръгнем от Скалите на Хиона^[1].

Тази нощ щях да прекарам будна. Болката от това, че за пореден път съм се оказала такава бъзла, такава бебе, нямаше да ми позволи да заспя.

— Устните ти са посинели — каза Кейлъб.

Обърнах се и го зърнах да разгръща любимата си плажна кърпа — единствената, която го бях виждала да използва, онази с омарите: анимационни герои със слънчеви очила и бански гащета — и да завива Джъстин с нея. После я притегли към себе си и разтри ръцете и раменете й.

— Лъжец. — Тя му се усмихна изпод качулката на хавлиения си халат.

— Имаш право. Цветът им повече отива към бледолилаво като на лавандула. Или люляк. Тези устни са твърде красиви, за да бъдат оцветени в такава отегчително банално синьо. И все пак ще се опитам да ги стопля.

Завъртях изразително очи и се огледах за шортите и тениската си. Джъстин също се беше зарекла в нещо за тази ваканция — да не излиза повече с Кейлъб, както правеше миналото и по-миналото лято.

— Той е такъв дечко! — заявила беше тя. — Аз вече завърших гимназия, а на него му остава още цяла година. Пък и единственото му занимание, когато не играе на видеоигри, е да дрънка на тая вехта китара. Не мога да си позволя да пропиляя и секунда повече, защото това едва ли ще прерасне в нещо по-различно от безкрайни часове натискане. Независимо колко приятни са тези часове.

Когато я попитах защо тогава не излиза със Саймън, второкурсник в колежа „Бейтс“ и поради тази причина по-подходящ като възраст и интелект за нея, тя се намръщи.

— Със Саймън ли? — повтори тя. — Тая ходеща прогноза за времето? Тоя мислител, който използва колежа само като извинение, за да изучава формирането на облаците? Едва ли ще стане.

На Джъстин ѝ трябваша само трийсет минути — точно колкото да разтоварим нашата кола, да хапнем по сандвич и да се метнем в стария бус субару на Саймън — за да наруши обещанието, което беше дала сама на себе си. Не че веднага скочи на Кейлъб, не, но щом го погледнеше, блясъкът в очите ѝ издаваше колко иска да го направи. Но се сдържа и чак когато вече бяхме в колата и се спускахме по пътя надолу, праметна ръце през врата му и го стисна толкова силно, че лицето му цялото порозовя.

Сега, докато тя се гушеше в него на скалата, аз навлякох дрехите си и грабнах кърпата. Въпреки че слънцето все още не се беше скрило, а аз дори не се бях намокрила, треперех от студ. Толкова далече на север в Мейн температурата дори в средата на лятото не се качва над седемнайсет градуса, а хапещият вятър обикновено създава усещането, че е поне с десет градуса по-студено.

— Трябва да тръгваме вече — внезапно каза Саймън, появявайки се откъм туристическата пътека.

Саймън винаги е бил по-големият, по-скромният, по-начетенният от двамата братя Кармайкъл — тези черти доскоро се допълваха от върлинеща фигура и лоша стойка, но през последната година с него беше станало нещо. Ръцете, краката и гръдният му кош се бяха налели, а когато свалеше ризата си, можех дори да различа малки гънки по корема му. Изглеждаше даже някак по-висок и по-силен. И вече приличаше много повече на мъж, отколкото на хлапе.

— Приливът се променя и се трупат облаци.

Джъстин улови погледа ми. Знаех какво си мисли: „Друг канал, но и по него върви прогнозата за времето“.

— Ама ние току-що пристигнахме — каза Кейлъб.

— Ами залеза? — попита Джъстин. — Всяка година се заричаме да го гледаме оттук и все не стигаме до това.

Саймън измъкна риза от раницата си и я навлече, без дори да си прави труда да се избърше преди това.

— Ще има още много залези занапред. Днес обаче слънцето ще се скрие от онази масивна буреносна система, която се носи насам.

Погледнах към хоризонта, накъдето кимна той. Или съм била прекалено съсредоточена да се вирам във водата, за да обърна внимание на небето, или този юрган от тъмни облаци се беше появил изведнъж от нищото.

— Направих справка, преди да тръгнем. От метеорологичната станция казаха, че ще е ясно чак до късно вечерта. Но като гледам какво е положението, имаме само двадесетина минути да се спуснем долу, преди да започнат гръмотевиците. — Саймън тръсна глава. — Ще ми се и професор Бийкман да можеше да види това.

Преди да съм успяла да попитам защо, Кейлъб и Джъстин започнаха да си шепнат нещо, а Саймън се наведе към мястото, където седях с притиснати към гърдите колене, опитвайки да се стопля.

— Добре ли си? — попита.

Кимнах и се опитах да се усмихна. С течение на времето Саймън се беше превърнал в по-големия брат закрилник не само за Кейлъб, но и за нас двете с Джъстин.

— Малко ми е студено и сега ми се иска каучуковите подметки на маратонките ми да бяха по-дебели, но иначе съм добре.

Той измъкна грейка от раницата си и ми я подаде.

— Не е голяма работа — просто един ден от многото. Цялото лято е пред нас. Както и следващото, и лятото след него.

— Благодаря ти. — Погледнах настрани смутена. Изглеждаше напълно искрен и добронамерен, но сега най-малко имах нужда някой да ми припомня за моя провал, при това толкова скоро след като се издъних.

— Сериозно говоря — продължи той с тих, но твърд глас. — Независимо кога ще си готова за това, а дори и никога да не се решиш, всичко е наред.

Навлякох грейката, доволна, че има с какво да запълня паузата.

— Имаме нов план — обяви Джъстин.

Поех протегнатата ръка на Саймън и скочих на крака. Джъстин и Кейлъб някак бяха успели да се откъснат един от друг, но само колкото Джъстин да хвърли хавлиените кърпи на земята. Сега двамата стояха на ръба на скалата, хванати за ръце и обърнати с лице към нас.

Джъстин се ухили.

— Независимо че ни остава съвсем малко време, решихме да отбележим официално първия ден от това лято, което със сигурност ще е най-хубавото за всички времена.

— Като се приберем у дома и се загреем с по един горещ шоколад, нали? — предложих.

— Глупавичката ми Неса! — Джъстин ми прати въздушна целувка. — Двамата с Кейлъб ще скочим още веднъж.

— Със салто — добави Кейлъб.

Докато двамата си разменяха влюбени погледи, аз погледнах към Саймън. Беше зяпнал насреща им, сякаш трескаво търсеше най-подходящите думи, които да произведат максимум ефект за минимум време. Новопоявилите се мускули по гърба му се бяха изопнали под тънката памучна тениска. Ръцете му, които се бяха отпуснали покрай бедрата му, след като ми помогна да стана, сега бяха свити в юмруци.

— Със задно салто! — извика Джъстин.

— Не — прекъсна я Саймън, — в никакъв случай!

Не се сдържах и се усмихнах. Ето това най-много харесвах — и мразех — в Джъстин. Докато аз продължавах да спя на запалена лампа, страхувах се да чета Стивън Кинг и не бях в състояние да направя дори един безопасен скок от върха на скалата, Джъстин живееше за оная тръпка, която аз по всякакъв начин се опитвах да избегна. Ето и сега, когато ни делят само минути от това да бъдем удавени от проливен дъжд и изпържени от светкавиците, тя иска на всяка цена да си осигури нова порция адреналин, затова скача във въртопа, при това с гърба напред.

— Ще отнеме само две минути — каза Кейлъб. — Тръгнете надолу, щом скочим, ще се срещнем по средата на пътеката.

— Знаеш, че приливът е непредсказуем във време като днешното — каза Саймън. — Водата сега е много по-плитка от последния ни скок.

Джъстин погледна надолу през рамо.

— Няма как да е станало толкова опасно. Всичко ще бъде наред.

Наблюдавах я — моята красива по-голяма сестра, чиято кестенява коса сега беше поизсъхнала и се вееше на дълги кичури около лицето ѝ. Нямаше как да я спра. Щом Джъстин си науми веднъж нещо, няма сила, която да я разубеди. Когато ми се усмихна, очите ѝ блеснаха на фона на тъмните облаци, които сякаш поглъщаха останките небе.

Начупен къс неоновобяла светкавица внезапно раздра въздуха. Мълнията удари толкова близо до нас, че скалата под краката ни потрепери. Вдигна се вятър, отскубна листа от клоните и понесе смет над земята. Дълъг прът полетя към мен като пусната от лък стрела, аз покрих главата си с две ръце и се хвърлих на земята. Започна да вали — отначало по-леко, после засили, докато накрая грейката на Саймън залепна за гърба ми и по лицето ми взе да струи вода. Застинах неподвижно с надеждата, че бурята ще ни отмине така внезапно, както беше и дошла, но въздухът ставаше все по-студен, вятърът — по-силен, а гръмотевиците — все по-оглушителни.

Скалата отдолу се тресеше, което ме караше да треперя дори по-силно. На няколко крачки от мен Саймън се беше навел косо срещу вятъра, използвайки цялата си тежест, за да се задържи на крака, докато сновеше напред-назад и събираше кърпите и дрехите на Джъстин и Кейлъб. Извиках го, но гласът ми се изгуби сред пороя и воя на вятъра.

Изправих се на крака, опитвайки да остана колкото се може по-близо до земята, и си запроправях път сред мрака и вихрушката от боклуци. Когато втора начупена светкавица раздра хоризонта, успях за миг да се огледам наоколо — сякаш слънцето грееше ярко отгоре.

Нея я нямаше.

Прикривайки лицето си с ръце, аз се спуснах към пропастта. Третата мълния удари толкова близо, че успях да видя колко малко ми остава до успешното изпълнение на моята цел: да прекрача през ръба на скалата в безплътния въздух.

Опитах да спра, но земята под мен беше хлъзгава. Паднах лошо по гръб с изпружен напред крак. Сребристият кант на маратонката ми проблесна на светлината на поредната светкавица и видях крака ми да

стърчи отвъд ръба на скалата. Изкрещях и отчаяно забих ноктите на двете си ръце в земята.

Хиляда и едно, хиляда и две...

Гръмотевицата изтрещя и скалата под мен завибрира. Броенето на секундите между светкавицата и последвалия тътен обикновено ме успокояваше при силна буря, но никога досега бурята не беше вилняла толкова ниско над незащитената ми глава.

— С тях всичко е наред!

Саймън. Хвана ме през кръста с две ръце и ме изтегли по-далече от пропастта. След няколко безкрайни секунди най-накрая стисна ръката ми и посочи нанякъде.

Сега светкавиците следваха начесто една след друга и ми позволяваха да видя повърхността на водата. Долу всичко кипеше и малки вълни се разбиваха в скалните късове. Тънките стволоче на дърветата, осеяли подножието на скалата, се превиваха напред, после изплющяваха обратно назад, а крехките им стебла се огъваха като тръстики на вятъра. Кимнах с глава, убедена, че на Саймън нещо му се привижда, и после я зърнах: тънка бяла чертица, движеща се сред мрака. Ръката на Кейлъб беше увита около нея, докато двамата полутичаха-полулазеха по скалите към пътеката.

Тя беше добре. *Естествено*, че беше добре.

Саймън ме погледна, за да се увери, че и аз съм ги видяла, после ме дръпна далече от ръба. Краката ми някак успяха да се раздвижат и аз забързах подире му през поляната към обраслата с гъсталак туристическа пътека. Клоните и коренищата, които огъвахме и газехме по пътя си, после ни шибяха през лицето и ни спъваха, но ние не забавяхме ход. Сърцето ми се блъскаше в гърдите и аз се опитвах да потисна усещането, че докато тичаме през гората, нещо или някой ни преследва с още по-голяма скорост.

Близо шестстотин метра по-надолу пътеката, по която се спускахме, се пресече с още една, която не бях забелязала на идване. И сега щях да я пропусна, ако Саймън не беше свърнал рязко назад и наляво.

Замръзнах на място малко след като видях причината за внезапното му отклонение.

Джъстин. Кейлъб я държеше в ръцете си, а от дълбоката рана на коляното ѝ през прасеца чак до стъпалото се спускаше плътна кървава

следа.

Това е просто изцапано или пък водорасло...

— Неса. — Докато Саймън я поемаше от ръцете на Кейлъб, тя хвана ръката ми и я целуна. — Ще се оправя, обещавам. Можех да ходя и сама, но някой тук много искаше да се направи на герой.

— В колата имам всичко необходимо — каза Саймън, отправяйки се обратно към туристическата пътека с Джъстин на ръце.

Погледнах към Кейлъб. Лицето му беше така изопнато, докато ги наблюдаваше как се отдалечават, че беше трудно в него да познаеш вечно усмихнатото наперено момче, което само преди минути флиртуваше с Джъстин.

— Сестра ти... — Той тръсна глава и ме погледна.

— Знам. — И двамата бяхме наясно. Не негова беше вината. Нито моя, нито пък на когото и да било друг. Ако Джъстин си наумеше да премине гола през огнени обръчи, тя щеше да го направи. На другите оставаше единствено да я наблюдават от страни, приготвили хавлия и пожарогасител, нищо друго.

Поехме след тях. Колкото повече вървахме, толкова по-слабо валеше дъждът. Гръмотевиците постепенно заглъхваха, а времето между светкавиците и следващия ги тътен ставаше все по-дълго. Даже вятърът притихна и от мощна вихрушка се превърна в обичайния за лятото бриз. Докато стигнем до старото зелено субару на Саймън, оставено край мръсния черен път, облаците се разкъсаха и между тях се показаха ивици синьо небе.

— Ето, видяхте ли — посрещна ни Джъстин, когато най-накрая ги настигнахме. Тя седеше на пода на отворения багажник на буса и люлееше крака, докато Саймън превързваше раната ѝ. — Просто драскотина.

— Изобщо не е само драскотина — каза Саймън, — но поне не се налага да викаме Бърза помощ.

Кейлъб обгърна с длан врата ѝ и я целуна по челото.

— Скъпа... Трябва да си по-внимателна.

Тя отвори уста да отговори, но се отказа, когато ръката на Кейлъб спря на бузата ѝ. Сведе глава, докато палецът му нежно галеше кожата ѝ и погледът ѝ омекна.

— Знаеш, че съм готов на всичко за едно малко приключение, но с мен е свършено, ако нещо...

— Знам. — Тя плъзна ръката му по бузата си и целуна дланта ѝ.
— Съжалявам. Знам.

Наблюдавах какво става между тях с някаква смесица от облекчение и объркване. Радвах се, че тя е добре и намирах за много мило Кейлъб да е така загрижен, но все пак двамата не се бяха виждали от последното ни пътуване на север по Коледа. Въпреки това изглеждаха твърде емоционално обвързани за хора, които се срещат от дъжд на вятър.

Това ме накара да си помисля, че или си пасват страшно добре, или преживяването на границата на смъртта особено ги е сближило. Не можех да си представя какво друго може да е.

— Трябва да се промие — каза Саймън, затягайки превръзката на Джъстин. — Но и така ще можеш да стигнеш до вкъщи.

— Много ви благодаря, доктор Кармайкъл. — Джъстин се опря на ръката на Кейлъб и скочи на земята, приземявайки се на здравия си крак. — Сега ще получа ли захарен памук?

Саймън я изгледа така, че Кейлъб побърза да ѝ помогне да заобиколи колата и я настани на задната седалка.

Помогнах на Саймън да прибере марлята и лейкопласта.

— Май тук нещо е започнало още в началото на годината, а? — подхвърлих.

Отначало той замръзна, после натика набързо съдържанието на аптечката обратно в кутията и я затвори. След това ме погледна и очите му се заковаха на лицето ми, сякаш имаше нещо да ми каже, но не беше сигурен дали трябва да го направи. Най-накрая протегна ръка и стисна рамото ми.

— На предната седалка има едно старо одеяло, ако искаш да се подсушиш.

Той затвори багажника и се отправи към мястото зад волана. Хвърлих един последен поглед към небето, което сега беше също толкова синьо, както и когато пристигнахме, после заобиколих колата и седнах на предната седалка. Вътре свалих грейката, докато Саймън седеше отпуснато на шофьорското място, а Кейлъб и Джъстин тихичко се занимаваха неизвестно с какво на задната седалка.

— И така... — казах, когато никой от тях не помръдна и не проговори в продължение на няколко минути. — Какво беше *това*?

Саймън ме изглежда, после впери очи през предното стъкло в пътеката. Внезапно се разсмя и изпусна продължителна, дълбока въздишка.

— Това бяха Скалите на Хиона, които ви канят отново да ги посетите.

Обърнах се и вече знаех какво ще видя, когато погледна през рамо към задната седалка.

Джъстин, сгусена под ръката на Кейлъб и опънала превързания си крак върху навито вълнено одеяло, беше широко ухилена от ухо до ухо.

— Ама че тръпка — щастливо заяви тя.

— Ама че трик.

— Трик ли? — Джъстин протегна чинията си към татко, който идваше с още едно плато пържоли на скара. — Какво ще рече това?

Татко наниза две пържоли с вилицата, после погледна през парапета на терасата към езерото Кантака.

— „Трик“ — измамно действие, което обикновено цели предотвратяването на залавяне и плен.

— Знам *значението* на думата, татко. Но ти наистина ли смяташ, че съм си одраскала крака, докато се катерех по скалите, за да избегна похищение? Да не би всички похитители да се плашат от вида на кръв? Пък и кой тук се занимава с отвличания? Някакви бодигардове лунатици? Изперкали събирачи на мидени черупки? Мистериозният Йети на Уинтър Харбър?

Усмяхнах се над чашата си с горещ чай. *Имаше* един човек, който сигурно би отвлякъл Джъстин, стига да му падне подходящ случай, но съдейки по досегашните ми наблюдения, тя най-вероятно щеше да тръгне доброволно с него. Не можех да се пошегувам с това на всеослушание обаче, защото родителите ни все още мислеха Кейлъб и Саймън за същите „сладки момчета Кармайкъл“, каквито ги знаеха още от бебета. Нашите бяха наясно, че прекарваме с братята повечето си време през лятото, но и през ум не им минаваше с какво запълва това време през последните години едната половина от нашата малка компания. А Джъстин недвусмислено беше дала да се разбере, че иска нещата да си останат така.

— Мистериозният Йети на Уинтър Харбър, а? — Татко сложи още една пържола в чинията на Джъстин и остави платото върху затворения капак на барбекюто. — Вече така ли ми викат?

Двете с Джъстин се спогледахме през масата и избухнахме в смях. Татко беше малко над метър и осемдесет и обикновено ходеше приведен — нещо, което той приписваше на проблем с ниските горни прагове на вратите „в ония времена“, но което много по-вероятно беше следствие от четиридесетте години, прекарани пред компютъра. Неговата едра отпусната фигура, увенчана с *бухнала* къдрава бяла коса и буйна брада, обаче наистина напомняше на легендарното създание.

— А какво стана с Татко-сладко? Ами Супертатко? Или Якия татко? — Той седна и си наля още една чаша червено вино. — Кое беше най-новото? Имаше нещо от рода на великан, а?

— Големия бащица — отговори Джъстин със закачливо изражение, сякаш не можеше да повярва, че той е забравил едно от галените имена, с които го наричаше.

— Точно така. И все още се колебая дали пък да не се обидя от него. — Той потърка кръглия си корем. — По пътя насам обаче си мислех за едно име, което според мен трябва да включим непременно в ежедневните си разговори, и то час по-скоро.

— Ще обърнем внимание на тази препоръка — каза Джъстин.

Татко си взе франзела от панера в средата на масата, откъсна голям залък и го пхна в устата си.

— Краля.

— Краля? — повтори Джъстин. — Крал на какво?

Той сви рамене.

— Нищо повече. Просто Краля.

— Не е зле... Това обаче автоматично превръща мама в Кралицата. А аз не съм убедена, че тя ще се примири да свири втора цигулка, пък било и само заради една титла. — И Джъстин погледна мама за потвърждение.

Мама, която в момента сечеше пържолата си с ножа така, сякаш беше от желязо, а не от месо, помълча, преди да отговори.

— Не е за вярване, че все още се занимавате с това.

— Вярно, момичетата вече пораснаха — съгласи се баща ни, — но аз винаги ще си остана техният Голям бащица. Чак до дълбоки

старини, когато ще се съсухря. И тогава ще стана... Малък-голям татко? Или може би Среден татко? А защо не Прататко?

— Можеш пожизнено да станеш и Великия повелител на вселената, не в това е въпросът.

Татко вдигна вежди, обмисляйки предложението на мама, без да обръща внимание, че тя изобщо не се шегува. Не че в това имаше нещо необичайно, тъй като мама рядко се шегуваше. Открай време тя беше по-сериозната и по-дисциплинираната от двамата. Тя беше президент на „Франклин кепитъл“, финансова фирма в Бостън, а татко — писател и професор по американска литература в колежа „Нютон“. Качествата, които се изискваха за тези две уважавани професии, неизбежно се проявяваха и в техния семеен живот.

— Тогава в какво е въпросът, сладка моя? — Като се протегна през масата, той внимателно измъкна от ръцете ѝ ножа и вилицата и се зае с очевидно тежката работа да нареже нейната пържола.

— Че си вече на осемнайсет. — Мама се обърна намръщено към Джъстин. — Че си вече зрял човек. Че сега грешките ти вече ще имат последствия.

— Значи може да ми остане малък белег чак до края на живота, така ли? — каза Джъстин. — Голяма работа.

— Ще си голяма късметлийка, ако ти се размине само с това.

Джъстин ме погледна, а широката усмивка, която не слизаше от лицето ѝ още откакто се качихме в колата на Саймън, помръкна.

— Врълхлетя ни страшна буря и се подхлъзнах на една скала, мамо. Стават такива неща.

— Така е. Ако беше на осем и наистина идваше от плажа, сега щях да целуна коляното ти и всичко щеше да е наред.

— Я гледай! — извиках аз, сочейки към езерото. — Семейство Бийзли най-после имат ново кану. Толкова е... дълго.

Приключил с пържолата на мама, татко върна ножа и вилицата в чинията ѝ и се наведе към мен.

— Добър опит, дечко.

Джъстин тръсна глава.

— Много съм притеснена.

Опитах се да уловя погледа на мама и без думи да я помоля да не казва онова, което се канеше да каже, но напразно. Тя вече си беше навила нещо на пръста и всеки момент щеше сериозно да ме натопи

пред единствения човек, на когото винаги съм искала да доставям единствено радост.

— Ти не си била на плажа, Джъстин. Била си на Скалите на Хиона.

Дъхът ми спря. Думите на мама бяха последвани от мълчание.

— И дума да не става — каза най-накрая Джъстин, подръпвайки салфетката в скута си. — Даже не съм чувала за такова място.

— Така ли? Тогава за коя опасна за живота скала говореше сестра ти?

Затворих очи и се облегнах назад. Нямаше нужда да гледам към Джъстин, за да знам, че в момента е впила очи в мен с изражение, което е смесица между изненада, недоверие и болка.

— Миналото лято — продължи мама — теб те нямаше вкъщи, а Ванеса стоеше тук разстроена. Попитах я защо се притеснява и тя ми разказа как си открила тая скала, как всяка година ходиш там и колко глупаво се чувства тя, защото се страхува да скочи от нея.

— Като стана дума за това, може би няма да е зле всички да се топнем в езерото след вечеря — безгрижно каза татко. — Какво ще кажете?

— Нали си обещахме да не казваме? — обърна се Джъстин към мен, сякаш бяхме сами на масата. — Казахме, че ще си остане само между нас. Точно това го правеше толкова специално.

Вдигнах очи.

— Така е, аз...

— Не си го изкарвай на Ванеса — обади се мама.

Докато Джъстин седеше на стола с превити рамене, татко мажеше с масло франзелата си, а мама пресушаваше чашата си с вино, аз трескаво търсех думите, с които поне малко да поправа стореното. Искях да кажа на Джъстин, че не съм я издала умишлено, че просто съм била ядосана на себе си след ходенето на скалите миналото лято. Това на свой ред ме разстрои и ме накара да се ядосам на себе си, задето вече шестнайсет години от всичко ме е страх. Искях да й кажа, че мама се е оказала на неподходящото място в неподходящото време и че ми беше обещава да не ме издава, ако не позволявам на Джъстин да скача от скалата, когато пак отидем там, и че аз не го направих, защото никога не бих спряла сестра си да прави нещо, от което се чувства

щастлива. Исках да ѝ кажа, че съжалявам — толкова много съжалявам за всичко случило се.

Но не можех. Не можех нищо да ѝ кажа. Може би се страхувах, че всичко ще прозвучи не така, както трябва, а думите така и не идваха.

— И как мислиш да я караш с този Кармайкъл? — попита мама.

Ококорих очи и започнах да местя поглед от мама към Джъстин и обратно. Не бях споменала и думица пред никого за Кейлъб.

Лицето на Джъстин почервения.

— Как ще я *карам* ли?

— Докато скачаш от скалите и вършиш кой знае какво с момче, което не прави разлика между видеоигра и лаптоп, ти залагаш на карта цялото си бъдеще. „Дартмут“. Медицинското училище. Години на успех и щастие.

— Пържолите са много вкусни, нали? — обади се татко. — Нито са много сурови, нито много препечени.

— Не мисля, че малко забавление ще съсипе целия ми живот. — Джъстин бутна стола си назад, а сините ѝ очи святкаха сред сива мъгла. — Освен това има много по-важни неща от обучението в прословутата Бръшлянова лига^[2] и високоплатената работа.

— Големия бащица има идея — каза татко, облизвайки пръстите си. — Какво ще кажете да обявим временно примирие и да продължим утре, след като хубавичко сме се наспали?

Джъстин скочи, здравето ѝ коляно се блъсна в масата и чашите и чиниите ни взеха да дрънчат. Наведе се, когато минаваше покрай мен, а очите ѝ светеха по-ярко от обикновено, сякаш осветени изотзад. Обърна се така, че мама и татко да не виждат лицето ѝ, и произнесе една-единствена дума, която само аз да я чуя.

— *Bay!*

От очите ми рухнаха топли сълзи. Гледах я онемяла как прекосява терасата и влиза в къщата, оставяйки комарника да се хлопне зад гърба ѝ.

— Просто искам тя да следва пътя си — след кратко мълчание каза мама.

— Аз пък искам само някой да ми помогне да боядисам верандата — каза татко. — Закачах я, че използва раната като предлог

да се отърве от работата, но сега май наистина ще трябва да се справям сам.

Бях загърбила и двамата и гледах към езерото.

„Бау!“ — не „Много ти благодаря!“ или „Тоя път наистина надмина себе си!“, нито даже „Не си на себе си!“, всяко от които пак би ме докарало до сълзи, но поне кожата ми нямаше да настръхне така, както от тази единствена дума.

Тогава нямаше как да зная, но това беше последната дума, която Джъстин ми каза. Щях да си припомням отново и отново този момент през следващите дни и седмици, щях пак да виждам сините ѝ очи, да чувам тихия ѝ глас и кой знае защо, отново да усещам мириса на солена вода... сякаш пак стои край мен на върха на скалата с влажни от океана коси и кожа.

[1] В древногръцката митология Хиона е нимфа и любима на бог Посейдон, дъщеря на бога на северния вятър Борей и простосмъртната Орития. — Бел.прев. ↑

[2] Бръшляновата лига с историческа спортна организация, включваща осем висши училища в североизточната част на САЩ. Днес този термин се използва главно като етикет на група висши училища, предлагащи отлично академично обучение, с високи критерии за прием. Бръшляновата лига включва университетите: „Харвард“, „Йейл“, „Корнел“, „Браун“, „Принстън“, „Дартмут“ и „Колумбия“, както и „Университета на Пенсилвания“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Когато за първи път чух сирената, стоях на пясъка и гледах как водата пълзи към босите ми стъпала. Хапещият вятър увиваше полата около прасците ми и донасяше до мен смеха на мама, татко и Джъстин някъде откъм брега по-надолу. Тихият вой се разнесе в мига, в който пяната покри глезените ми, както ставаше почти всяка вечер от две години насам. Само дето този път не заглъхна, когато водата ме повлече навътре и ме погълна. Стана даже по-силен. Идваше по-отблизо. И беше придружен от втора сирена, после от още една, докато накрая не ги чувах съвсем ясно и не видях червените, бели и сини светлини на полицейските коли да святкат, носейки се право към океана.

— Трябва да хапнеш нещо.

Примигнах. Пулсиращите светлини бяха изчезнали и на тяхно място се появиха зелени чаши за кафе. До мен един мъж в сив костюм се беше опрял на барплота и тъпчеше в устата си каноли^[1].

— Хубавата храна е най-доброто лекарство — каза той.

Лекарство. Сякаш просто бях болна. Сякаш това беше обикновена халюцинация, която щеше да изчезне, щом треската ми отмине.

— Благодаря.

Опитвайки се да залича спомена за злополуката, който ме преследваше непрестанно и оживяваше във всеки мой сън, откакто ченгетата се появиха да ни съобщят, че са открили Джъстин, аз грабнах чашата за кафе и я подадох на човека край кафемашината.

Вината не беше негова. Беше един от колегите на мама. Не ме познаваше, а и никога не беше срещал Джъстин, но въпреки това се чувстваше длъжен да каже *нещо*, докато се наслаждаваше на италианските сладкиши заедно с останалите си колеги. А и какво друго му оставаше да каже? Че това е голяма трагедия? Че целият ѝ живот е бил пред нея? Или пък да ме попита за мнението ми относно успехите на „Ред сокс“^[2] през този сезон?

— Глас въпиющи в пустиня — казах, когато се обърнах и той все още беше до мен. Да не знаеш какво да кажеш е едно нещо. Да продължаваш да се мотаеш наоколо с надеждата за още едно питие аванта вече минаваше границата.

— Моля? — облещи се той.

Протегнах чашата си към него.

— „Vox clamantis in deserto“^[3] — девизът на „Дартмут“. Доста е подходящ, не мислите ли?

— Ванеса, скъпа, ще ми помогнеш ли с тези кексчета? — Мама ме хвана за лакътя и ме поведе към кухнята. — Миличка, знам, че ти е трудно, но сега имаме гости. Ще съм ти много благодарна, ако се проявиш като любезна домакиня.

— Съжалявам — казах, когато спряхме до кухненския плот, отрупан с подноси със сладкиши. — Просто не знаех какво да кажа. Една част от мен иска да се барикадира в банята до края на деня, а другата...

— Хапна ли нещо? — попита тя, надвесвайки се над кифлите. — Ето, вземи си с орехов пълнеж.

Взех кифлата, без да знам какво да кажа. Мама беше плакала пет дни поред — от мига, в който полицаите потропаха на вратата на къщата ни край езерото, до момента, когато се прибрахме в града. Но оттогава очите ѝ пресъхнаха и тя се настрои на парти вълна. На погребението не пророни нито сълза, докато хълцането на съучениците на Джъстин вдигна птиците от съседните дървета, а свещеникът се опитваше да ги надвика с молитвите си. Аз също не плаках на погребението — нито преди, нито след него — но по съвсем друга причина.

— Ще потърсиш ли баща си? — Мама вдигна един поднос от плота. — Не съм го виждала от час, а и гостите взеха да се чудят къде е.

Щеше ми се да ѝ отговоря, че щом „гостите“ не схващат нуждата на Големия бащица от малко усамотение, тогава може би е редно да си потърсят друго забавление, но тя се завъртя на пета и изчезна зад кухненската врата, преди да успея да кажа нещо.

Хвърлих кифлата в кошчето и тръгнах обратно към шкафа с чашите за кафе, като гледах да не вдигам поглед, за да не ми се лепне още някой добронамерен душеспасител от мамините колеги.

Сувенирните чаши от „Дартмут“ продължаваха да стоят на първата лавица, където мама ги подреди, още щом получи пратката от университета преди две седмици.

„*Vox clamantis in deserto*“. Тогава Джъстин го беше прочела на глас.

— Харесва ми как тия учебни заведения се опитват да те впечатлят с почитта си към мъртвите езици. Чудя се защо ли им е да си правят този труд. Защо просто не кажат: „Благодарим ви, че се бръкнахте за още петнайсет долара, за да се сдобие с доказателство за вашата значимост и благосъстояние, които ви позволяват да се изтърсите с двеста хиляди долара, за да може вашето богаташко детенце да може да се напива с другите богаташки деца някъде на края на света“.

— Е, предполагам, това няма да изглежда добре, написано на ключодържателя — отговорих. Мама беше поръчала двайсетина сувенирни ключодържателя с девиза на университета, за да ги раздаде в офиса.

Грабнах средната чаша в редицата от „Дартмут“ и я напълних с кафе. После, все още със сведени ниско очи, я взех заедно с моята и забързах през кухнята към вратата за задното стълбище.

Задното стълбище открай време беше пътят за бягство на двете ни с Джъстин. По него се измъквахме от партитата, вечерите и даже от наставленията на родителите си. Докато се качвах нагоре, си мислех за последния път, когато потърсихме спасение тук от коледното парти на мама. Докато двеста гости пресушаваха шампанското долу, двете с Джъстин седяхме на стълбите, преметнали през раменете си нейния пухен юрган, смучехме захарни пръчки и отпивахме от яйчения пунш^[4]. Онази нощ си представяхме, че бягаме не от пияните колеги на мама в достолепното ни жилище от червеникавокафяв камък в центъра на Бостън, а се крием от мама и татко в къщата ни край езерото в Мейн, затаили дъх от вълнение, докато чакаме Дядо Коледа да падне през комина на старото каменно огнище.

Бавно се качвах по стълбите, обгърната от мъждива светлина и заобиколена от тъмната ламперия. Опитах се да прогоня тази мисъл на секундата, щом се появи в главата ми, но все пак за един кратък миг си

дадох сметка колко странно е да съм тук... сама. Цяла седмица не бях оставала сама, а и никога не бях идвала тук без Джъстин.

Когато стигнах площадката, спрях и зачаках. След няколко секунди примигнах и пак зачаках. Нищо. Дори посещението на едно от любимите ни места не беше способно да ме накара да заплача.

Продължих по коридора и сърцето ми постепенно ускори ритъма си. Не бях влизала в стаята на Джъстин цяла седмица. Тогава се приготвихме да отпътуваме за Мейн, а тя беше извадила съдържанието на целия си гардероб и пробваше всичко едно по едно, опитвайки се да намери идеалната дреха за пътуването на север. Накрая поли, летни рокли и блузи без ръкави покриваха пода като водорасли по брега след оттеглянето на прилива. Сега не знаех от кое ме е страх повече — че дрехите ще са още там, както ги е оставила, или че няма да ги има.

Затворих очи и приближих вратата. Протегнах ръка и напипах кръглата дръжка. Медната топка хладнееше между пръстите ми и аз изчаках, докато температурата на ръката ми и нейната се изравнят, преди да я стисна здраво в юмрук.

Това е просто Джъстин. И това са само нейните дрехи. Стаята ще изглежда така, сякаш за малко е излязла и всеки момент ще се върне. После ще заминем отново в къщата на езерото и всичко ще тръгне постарому, както си е било открай време.

Отворих вратата. През полуотворените ми устни едва се процеди тих звук.

Не защото най-дълбоко заровените ми страхове сега бяха излезли на повърхността. И не защото в сравнение с коридора стаята на Джъстин беше гореща фурна.

А заради солената вода. Мирисът беше толкова силен, а въздухът — така наситен с влага, че ако бях останала със затворени очи, щях да помисля, че съм на брега на океана.

— Ще трябва да свикнеш с това.

Отворих очи. Големия бащица седеше на пода наред стаята.

— Явно има проблем с тръбите. Утре ще се обадя на водопроводчика. — Гласът му звучеше немощно, той самият изглеждаше изтощен. Краищата на устата му се бяха извили надолу към брадичката. Сините му очи бяха загубили блясъка си, а раменете му висяха отпуснати. Нашият здравеняк Йети беше загубил силата си.

— Голям бащица — казах, пристъпвайки напред, — знам, че ти е трудно, но имаме гости. Ще ти бъда много благодарна, ако се проявиш като любезен домакин.

Крайчето на устата му се повдигна леко нагоре, докато вземаше сувенирната чаша от „Дартмут“. Знаеше отлично, че това не са мои думи.

— Майка ти го преживява, Ванеса. Също като нас.

Не казах нищо и седнах до него на пода. Единственото общо между мен и мама досега беше споделеното ни обожание към Джъстин. Иначе не можех да разбера защо мама работи толкова много, защо пазарува толкова често и защо толкова се старее да направи впечатление на напълно непознати хора. Не проумявах защо сред стотината души на долния етаж има само десетина, способни да различат коя е Джъстин и коя съм аз на традиционната снимка от последната Коледа. Не намирах никакъв смисъл в повечето от действията на мама. Но за татко тя беше Слънцето, Луната и звездите в едно и единствено по тази причина аз предпочитах да си мълча.

— Не е ли красавица? — каза татко след няколко минути.

Проследих погледа му до покритата със снимки коркова дъска, която висеше над бюрото на Джъстин, и се усилих да пусна поне една сълза. Защото тя беше там: на рафтинг в пенливите реки на Бъркшър; на езда на Кейпа^[5]; шляеща се по двора на началното училище в Хоторн; изкачваща планината Вашингтон в Ню Хампшър... И любимата ми снимка — онази, която сестра ми беше разпечатала във формат 12x18 см и беше поставила в центъра на колажа — аз и тя в Мейн на риба с червената ни гребна лодка.

— Спомням си как я направих — каза татко. — Чудех се какво ли ти е казала, за да те разсмее.

Татко ни беше снимал от кея зад къщата, докато сме с гръб към обектива. Главата на Джъстин беше леко обърната към мен, а моята гледаше към небето. Раменете ми бяха вдигнати почти до ушите, което беше обичайната ми стойка, когато се смеех силно, докато не потечаха сълзи по бузите ми.

Примигнах. Нищо.

— Предполагам, че са били някакви си ваши момичешки работи — продължи той. — Гримове. Момчета. Някакви големи тайни, които предпочитам да не знам.

— Сигурно е било така — казах. — Като се има предвид, че чувствата ѝ се променяха като облаците по небето, разговорите за момчета заемаха голяма част от времето ни.

— Все още не мога да разбера защо ѝ беше нужно цялото това внимание — замислено каза той. — Тя беше толкова умна, толкова красива и талантива. Но сякаш не си вярваше, ако всяка седмица не ѝ го повтаряше различно момче.

Нищо не отговорих. Джъстин нямаше *нужда* от внимание — тя просто разполагаше с цялото внимание на околните.

Отпихме мълчаливо от чашите си. След минута той изпусна тежка въздишка.

— Ще се наложи да се направя на домакин за малко — каза, изправяйки се на крака. — Ще се справиш ли сама тук?

Кимнах. Той докосна леко главата ми с ръка, преди да излезе и да затвори вратата.

Примигнах и пак зачаках. Когато сълзите отново не потекоха, се обърнах към централната снимка в колажа и се замислих над онова, което Големия бащица току-що беше казал. Не успях да открия смисъл в него. Но аз и без това вече в нищо не виждах смисъл.

Според полицията това беше нещастен случай и Джъстин е скочила от скалата в неподходящ момент. Било е тъмно. Приливът е бил висок. Началник Грийн каза, че водата е била толкова дълбока, а течението — толкова силно, та и самият Тритон, гръцкият бог на морето, способен да подчини вълните само с едно изсвирване на своята раковина, не би могъл да се удържи на повърхността. Медицинската експертиза потвърди думите му.

Аз обаче не бях съгласна с това.

Вярно, че Джъстин търсеше адреналин във всичко. Възможно е тази нощ да е искала да докаже нещо. Но беше прекалено умна, за да постъпи толкова непредпазливо.

Докато очите ми безцелно шареха по колажа, изведнъж забелязах тънки тъмни черти между снимките. Сякаш някой беше прокарал тези линии с маркер, освен ако не са били предварително очертани по повърхността на дъската, покрита със сатен с цвят на слонова кост. Но тя беше непокътната и съвършено чиста.

Изправих се и приближих, за да огледам по-внимателно, и тогава забелязах, че това всъщност са думи.

Име. Имейл адрес. Телефонен номер. Бяла раса. Родител 1 и родител 2. Първоначално решение. Крайна цел. Университет. Диплома. Средно училище. АСТ. SAT^[6]. Извънкласни занимания. Награди/отличия.

Вече бях готова да измъкна първото лилаво кабарче, когато изпитах известно неудобство. Даже вина. Сякаш се ровех из нещата на Джъстин, за да открия дневника ѝ и да прочета за тайните целувки и личните разговори, които е искала да запази единствено за себе си.

— Съжалявам — прошепнах, преди да измъкна първото кабарче.

Само след няколко секунди близо петдесетте варианта от усмивката на Джъстин вече ги нямаше. Отстъпих назад, за да обхвана с поглед цялата дъска.

Там имаше стикери. Седем от тях бяха събрани от мама по време на пътуванията ѝ заедно с Джъстин до „Харвард“, „Йейл“, „Принстън“, „Браун“, „Станфорд“, „Корнел“ и „Дартмут“. Те образуваха широк кръг около пръснатите между тях разпечатки и формуляри.

В разпечатките бяха изброени университетите, следвани от три колони — крайните срокове за кореспонденция и подаване на документи и дати, на които трябва да бъдат обявени резултатите. Колоната с крайните срокове беше попълнена с цифри, изписани със спретнатия почерк на мама, останалите бяха празни, формулярите бяха празни, ако не броим бележките на мама и предложенията ѝ за незабавен отговор. Окачената в центъра страница бързо привлече погледа ми: есе. Най-отгоре беше залепена бележка от мама, в която тя предлагаше на Джъстин да опише в есето си какъв човек е и каква личност иска да стане.

Отговорът на Джъстин беше съвсем кратък.

„Съжалявам, не знам. Но и ти също не знаеш.“

Стоях, вперила поглед в тези думи. Може и да бях загубила повече време от необходимото, за да ги открия, но знаех точно какво означават: Джъстин нямаше да замине за „Дартмут“ на есен. Нямаше да замине нито за „Харвард“, нито за „Йейл“, „Принстън“, „Браун“, „Станфорд“ или „Корнел“. Защото преди да постъпиш в своята бъдеща

алма матер, най-напред трябва да подадеш документи. А по всичко личеше, че Джъстин не е попълнила нито един формуляр от документите за кандидатстване.

Хората долу се бяха събрали да почетат краткия живот на Джъстин, да поразсъждават над пропилените възможности, за всички онези неща, които тя никога нямаше да направи, и за местата, които никога нямаше да посети. За едно нещо имах право: нито един от тези непознати, които се тъпчеха със сладки, нямаше дори слаба представа що за човек беше тя. Но се бях заблудила относно нещо друго.

Защото, оказва се, аз също няхах представа що за човек е била сестра ми.

В коридора се затръшна врата и ме върна към действителността. Откачих есето ѝ от дъската, взех и снимката ни в гребната лодка, останалите върнах обратно и бързо прекосих стаята.

Тъкмо се канех да изскоча в коридора, когато ръцете ми се стрелнаха към лицето и покриха носа и устата.

Солена вода. Бях свикнала постепенно с миризмата ѝ вътре в стаята, но до вратата тя стана непоносима — сякаш приливът вече беше залял останалата част от къщата и чакаше пред вратата на Джъстин да го поканят да влезе. Миризмата беше толкова силна, че сведох глава, за да не ми се завие свят.

— О, не. — Свалих ръце от лицето си. — О, Джъстин...

Пред вратата на банята имаше намачкана плажна кърпа. Беше пухкава и бяла... с нарисуван на нея ухилен омар, покрит със зелени петна и черни водорасли.

Плажната кърпа на Кейлъб — онази, с която беше загърнал Джъстин, преди да я придърпа към себе си на върха на скалата миналата седмица. Сега тя беше тук, в Бостън, суха и пропита със сол.

Паднах на колене и взех кърпата. Тя се беше връщала тук. Между бурната вечер на терасата в къщата ни край езерото и късно следващата сутрин, когато откриха тялото ѝ, тя някак беше успяла да дойде до Бостън.

„Няма нищо — казах си, опитвайки се да прогоня от мислите си спомена за увитата около раменете на Джъстин хавлиена кърпа. — Всичко е наред.“

Само дето беше точно обратното. Всичко вече бе така объркано, че дори не можех да си въобразя, че хавлиената кърпа не е това, което

всъщност беше: още едно доказателство, че докато съм се заблуждавала колко добре познавам сестра си, някой друг ѝ е бил по-близък от мен. И че по неизвестна за мен причина тя е искала да бъде точно така.

[1] Канолите са типичен сицилиански сладкиш. Приличат на хрупкави палачинки с пълнеж от крем, а името им буквално означава „малка тръба“. — Бел.прев. ↑

[2] Професионален отбор по бейзбол от Бостън. — Бел.прев. ↑

[3] *Vox clamantis in deserto* (от лат.) — „Глас въпиющи в пустиня“, думи на Йоан Кръстител, когато евреите го попитали кой е (Евангелие на Йоан). — Бел.прев. ↑

[4] (Топло) питие от разбито яйце със захар, мляко и бира или вино, което традиционно се поднася на Коледа. — Бел.прев. ↑

[5] Кейп Код (или Кейп, както често е наричан) е малък полуостров в югоизточната част на щата Масачузетс, САЩ. Има формата на сгъната ръка и на него са разположени множество малки градчета, притежаващи специфичния облик на Нова Англия. Тук са едни от най-старите селища в Щатите. В близост е и най-старият град на САЩ — Плимут. Кейп Код е заобиколен отвсякъде с плажове и е много привлекателно място за туризъм през лятото. — Бел.прев. ↑

[6] АСТ и SAT са стандартни изпитни тестове за приемане в гимназия и университет. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

— Да не си изгуби ума?

Вдигнах брезентовия сак от тротоара и го хвърлих в багажника на татковото волво.

— Сигурна ли си, че няма да ти трябва? — попитах, сякаш мама изобщо не се беше провикнала от първото стъпало, където в момента стоеше с боси крака и кашмирен халат, гледайки ни неодобрително.

— Сериозно говоря — продължи тя. — Да не би и двамата да сте си загубили ума?

Татко остави купата с мюсли върху ръждясалия покрив на колата и ми помогна да натъпча сака вътре.

— Не съм го ползвал от месеци. Ще изкарам някак без него още няколко седмици.

— Няколко *седмици*? — Гласът на мама се вдигна с още една октава.

Опрях ръце до ръцете на баща ми върху капака на багажника и двамата натиснахме заедно. Когато капакът се затвори, обърнах колата и спрях в подножието на стълбата, водеща към предната врата.

— Не съм сигурна колко дълго ще отсъствам — казах. — Може да са няколко дни, седмица, може и повече.

— Не мога да разбера защо изобщо заминаваш. След всичко, което ни се случи...

— Ти се връщаш обратно на работа. Татко ще пише. Какво да правя аз, ако остана? Да си почивам и да чета ли? — Тръснах глава. — Не бих могла.

— Жаклин — нежно каза татко, — нека Ванеса постъпи така, както е най-добре за нея. Знаем, че е трудно да пуснем само нашето малко момиче, но то вече е на седемнайсет.

— Може и да е на седемнайсет, но е още *дете* — заяви мама, сякаш доволна, че не тя е повдигнала този важен въпрос. — Ванеса, скъпа, ти никъде не си ходила сама. А най-отдалеченото място, до което си шофирала, е мола във Фрамингъм.

Втурнах се нагоре по стълбището и спрях на стъпало под нея.

— Скоро ще се върна. Обещавам.

Когато ме притисна плътно до себе си, почувствах вина. И тревога. И тъга, страх и объркване. Част от мен искаше да се втурна обратно вкъщи, да скоча в леглото и да спя, докато мине достатъчно време, за да преодолее всичко. Даже мога да си представя, че това е бил поредният кошмар, заради който съм се страхувала да угася лампата.

— Колата е заредена — обади се татко, преди да съм размислила. — Лостът на чистачките е отдясно на волана, за фаровете — отляво. Колата е стара, но ще те закара, докъдето поискаш.

— Страхотен си, Голям бащица. — Спуснах се бавно по стълбите и влязох в колата.

— Чао, дечко. — Той затвори вратата след мен и надникна през отворения прозорец. — И още нещо: Като всяка старица, макар и в добро здраве, и тя се изморява от време на време — особено по нанаторнище. Ако вземе да се предава, отпусни педала на газта. Подкараш ли я с пълна пара, най-вероятно ще тръгне назад.

— Е, това звучи успокоително.

Гледах как татко се обръща към мама, която сега стоеше до него. Обгърна я с ръка през кръста и я целуна по връхчето на носа.

— Взел ли си мобилния телефон? — попита тя. — А карта на пътя?

Вдигнах високо мобилния си телефон и ѝ показах разпечатките на няколко карти от „Гугъл мапс“ на предната седалка до мен.

— Освен това имам пълен резервоар и твоите „Виза“, „Мобайл“ и „Трипъл Ей“ карти. Нося ключ от къщата и инструкции как да пусна водата и електричеството.

— Моля те, обади се, когато пристигнеш — извика мама, докато палех колата. — Пък може да звъннеш и докато пътуваш, ако се измориш или по радиото няма хубава музика...

— Ще се обадя и докато пътувам, и когато пристигна.

Мама отвори уста да даде още нареждания, но после се отказа и сложи ръка върху устните си.

Забележката ѝ, че досега не съм ходила никъде сама и най-дългото ми шофиране е било на трийсет километра от дома, допълнително ме изнерви. Нямах представа как бих се почувствала да

шофирам по магистрала 95 без мама, татко и Джъстин. Нито как ще премина покрай надписа „Добре дошли в Уинтър Харбър“ на влизане в града, оформен като платноходка; или покрай сладкарницата на Еди веднага след него, без да спра за една вафлена фунийка със сладолед. Нито как ще стигна до къщата ни край езерото, заключена и с пуснати кепенци на прозорците след внезапното ни заминаване само преди няколко дни.

Когато запалих колата и бавно се отдалечих от родителите си, лишавайки ги и от втората от двете им дъщери в рамките само на две седмици, бях уверена само в едно нещо: Че ако изобщо бе възможно да загърбя някога страховете си и да узрея, то времето да го направя, бе точно сега.

Шест часа и четири телефонни обаждания у нас по-късно аз седях във волвото пред къщата ни край езерото.

Досега всяко лято по това време тя беше изпълнена с шум и живот. Сега изглеждаше необичайно запусната и изоставена. Предната врата беше заключена, прозорците — затворени, с дръпнати пердета и спуснати транспаранти. Керамичните саксии по предното стълбище, където обикновено цъфтяха здравецът и мушкатото на мама, сега бяха пълни с бурени. Любимото знаме на татко — онова с двата гмуркача на него, с което официално отбелязвахме настъпването на лятото — сега лежеше на някой рафт в гаража.

И все пак, въпреки тъжната гледка пред мен, аз все още я виждах. Как отваря със замах вратата на колата и хуква по пътеката към къщата. Как тича от единия край на верандата до другия, надничайки през прозорците. И как най-накрая спира и се надвесва над перилата от страната на къщата на семейство Кармайкъл. Пурпурната лятна рокля плющи около глезените ѝ на вятъра, а дългата тъмна коса пада през едното рамо, прикривайки лицето ѝ и усмивката, която, сигурна съм, го озарява.

Тогава хвърлих поглед към съседския двор, за да видя Кейлъб, който я очаква. Не го забелязах, но знаех, че е някъде там. Вероятно се беше свил зад някой храст — скрит, както Джъстин би искала — от часове, само и само да я зърне. Помислих си, че това усещане трябва да е много хубаво — увереността, че някой те очаква.

Точно сега обаче аз не можех да разчитам някой да ме чака.

Вдигнах очи към огледалото за обратно виждане в мига, когато зад мен проблесна някаква светлина. Като не видях нищо, освен пощенската ни кутия с форма на патица и група дървета, се обърнах и погледнах през задното стъкло.

„Глупавичката ми Неса. Започват да ѝ се привиждат разни неща още преди слънцето да е залязло!“

Опитах се да не обръщам внимание на гласа на Джъстин, който се забиваше в главата ми.

— Време е да открия Кейлъб — казах гласно и отворих вратата на колата.

Подметката на едната ми маратонка вече беше опряла земята, когато погледът ми попадна върху завития на тръба вестник на автомобилната алея. Беше „Уинтър Харбър Херълд“, безплатен седмичник, който обикновено служеше на туристите като пътеводител за ресторантите и магазините. Всяко лято „Херълд“ вадеше по една голяма новина, която изместваше от първа страница статиите за местата с най-романтичен залез и заведенията, които предлагат истински местни специалитети. Тя най-често касаеше случаи с малолетни пияници и крадци на омари. Тия истории обикновено се появяваха към края на лятото, когато всички летовници вече бяха изкупили и изяли каквото има по магазините и ресторантите и очевидно сами можеха да определят кой е истинският вкус на Уинтър Харбър.

Това лято обаче лошите новини бяха подранили.

**„ТРАГЕДИЯ В УИНТЪР ХАРБЪР: МОМИЧЕ НА 18 ПАДА И УМИРА В НАЧАЛОТО НА
ТУРИСТИЧЕСКИЯ СЕЗОН.“**

Взирах се в заглавието, чиято трагичност беше подчертана от удебеления шрифт на буквите. Точно под него беше снимката на Джъстин от последния клас в гимназията. Забравяйки за момент причината, поради която снимката ѝ е на първа страница, бях поразена от нейната красота. Косата ѝ падаше на свободни вълни по раменете, погледът ѝ бе ясен, а усмивката ѝ — топла и дружелюбна.

Замислих се за снимката, която трябваше да си направя в края на лятото за завършването на гимназията. Тя никога нямаше да има поразителния ефект от снимката на Джъстин, защото всичко в моя външен вид беше на средно ниво: дългата ми коса не беше нито руса, нито кестенява; очите ми не бяха нито сини, нито зелени; кожата ми изглеждаше млечнобяла или пепелява в зависимост от светлината. Единственото, което излизаше от средната категория, беше усмивката ми, която, макар и да се появяваше рядко, озаряваше цялото ми лице... Но след като загубих източника си на щастие, сега вече можех да се снимам с гръб към обектива.

Излязох от колата и вдигнах вестника. Нямах намерение да чета за Джъстин, но и не можех да я оставя да лежи на автомобилната алея. Сгънах вестника и го пхнах в задния джоб на дънките си.

Изминах късото разстояние до къщата на семейство Кармайкъл, взех на един дъх стълбите на верандата и позвъних на вратата. Когато приглушеният звън отекна вътре, отстъпих назад и зачаках.

Кейлъб не се появи. Нито пък госпожа Кармайкъл, която обикновено изскачаше през отворената врата с усмивка и протегнати за прегръдка ръце. Не се чуваше даже шум от стъпки, които прекосяват къщата и се отпращат към вратата.

Постоях така минута и отново позвъних.

Никакъв отговор.

Засланияйки очите си с длан, надникнах през прозореца в дневната. После прекосих верандата и погледнах през кухненския прозорец. Плотовете на кухненските шкафове бяха празни, масата не беше отрупана с комикси и броеве на „Сайъншифик Америкън“^[1], а в мивката нямаше мръсни чинии.

Отвътре къщата на семейство Кармайкъл изглеждаше по същия начин като нашата отвън — изоставена.

„Сигурно скоро ще се върнат — казах си, докато слизах по стълбите на верандата. — Най-вероятно са на работа. Или изпълняват поръчки. Ще си дойдат най-късно за вечеря.“

Ако наистина беше така, оставах ми пет часа, които трябваше да запълня някак. Съвсем сама.

Не бих могла да прекарам толкова дълго време сама в празната ни къща, затова не бързах да се върна там. Защурах се из задния двор на семейство Кармайкъл, който през годините бях опознала като нашия

собствен. След стотиците игри на криеница познавах като дланта си всяка дупка и издатина по ливадата и знаех кои са най-дебелите дървета, зад които да се скриеш, ако не искаш да те видят. В интерес на истината играта на криеница беше единственото нещо, в което бях по-добра от Джъстин. Сигурно защото аз наистина не исках да ме открият, докато Джъстин живееше за това да бъде забелязвана.

Стигнах до брега и тръгнах по кея. Когато стигнах края му, се загледах към езерото и после към нашия кей на няколко метра по-нататък. Сърцето ми се сви, когато не видях по него бутилките минерална вода, тубичките със слънцезащитен крем, отворените книги — всички белези на един мързелив летен следобед. Дебелите въжета, с които обикновено привързвахме нашата червена лодка, все още стояха увити около стълбовете.

Отвърнах поглед, изух маратонките и чорапите си, навих крачолите на дънките и седнах. На слънце беше топло; изкуших се да топна крака в студената вода, но вместо това ги притиснах плътно към гърдите си. От две години насам, колкото пъти Джъстин ме уверяваше, че малките рибки в езерото Кантака се страхуват повече от мен, отколкото аз от тях, аз неизменно отговарях, че не рибките ме притесняват. А какво *наистина* ме притесняваше, си остана моя тайна.

— Ванеса?

„Той изглежда различно тази година, не мислиш ли?“

Вдигнах очи. Саймън седеше в лодката си на няколко крачки от мен и приближаваше бавно, стиснал греблата. Усмихнах се, едновременно изненадана и облекчена да го видя. Той също изглеждаше изненадан, но не отговори на усмивката ми. След секунда вдигна веслата и продължи да гребе.

Искаше ми се да го поздравя, да го попитам как е. Дори да не успееш, щеше ми се да кажа нещо, което да разчупи леда, може би да го подкача за тетрадките, за стъклените блюда „петри“ и пластмасовите вани, пръснати по дъното на лодката. Нашата лодка с Джъстин беше обикновено отрупана с пластмасови кутии с нарязан пъпеш и броеве на „Пийпъл“^[2] и „Ю Ес Уийкли“^[3]. Тази на Саймън приличаше на плуваща лаборатория.

Когато лодката му опря кея, той взе въжето и го завърза за една от металните ѝ халки. После събра тетрадките, стъклените блюда и пластмасовите вани и ги сложи в раницата си. По всичко личеше, че

печели време. Сякаш няколко секунди допълнително щяха да са достатъчни, за да намери точните думи.

Сърцето ми заби по-бързо, когато прекрачи от лодката на кея. Той продължи да избягва погледа ми, докато триеше мокрите си ръце в крачолите на късите си панталони, после приклепна до мен.

— Моля те, не ме мрази — проговори след минута.

— Да те мразя ли?

— Исках да дойда — продължи, все още впил поглед във водата под нас. — Не мога да ти опиша колко ми се искаше да бъда там заради... семейството ти. Просто не знаех дали трябва да го направя. Дали е редно такова нещо.

Говореше за погребението. Бях изненадана, когато не видях семейство Кармайкъл на гробищата. Родителите ни често вечеряха заедно и тъй като Кармайкъл живееше целогодишно в Уинтър Харбър, наглеждаха къщата ни и редовно се обаждаха на нашите през зимата. Не попитах мама и татко защо не са дошли — предполагам, че тази тема е болезнена заради присъствието на Кейлъб през онази нощ.

— Няма нищо — казах, трогната от неговата загриженост. — Благодаря ти все пак.

Той присви очи и устните му трепнаха, сякаш имаше да ми каже още нещо.

— Мислех, че си приключил с учебните занимания. — Той ме погледна, после обърна очи към претърпаната си раница, към която сочех. — Това да не е някакъв летен проект, с който искаш да спечелиш допълнителни точки през новата учебна година? — Опитвах се да звуча ведро.

— Нещо такова. — Той направи усилие да се усмихне. — Помагам на един от моите преподаватели в проучванията му за промените в климата. Времето напоследък е доста странно, затова го наблюдавам и си водя записки.

Кимнах и зачаках допълнителни разяснения. Саймън беше способен да говори с часове за облачните формирания, приливните басейни и местните растителни видове и обикновено го правеше, без да чака покана. Но сега замълча и след като почаках известно време, притиснах още по-плътно колене към гърдите си, загледана в езерото. Надолу по брега щастливи летовници плуваха, гребяха и се носеха по повърхността с помощта на вътрешни автомобилни гуми. Тялото ми

копнееше да се присъедини към тях, докато умът ми се съпротивляваше с всички сили на това желание. Преди две години бих се поддала на физическия порив да скоча от кея и да се гмурна под вода. Сега само се надявах това желание да не трае много дълго.

— Търсих Кейлъб — казах.

Саймън отвърна очи, загледан в група дечурлига, които скачаха от саровете в средата на езерото.

— Бил е с нея онази нощ и затова искам да поговорим. Трябва да разбере защо го е направила.

— Ванеса... Кейлъб не е тук.

Стомахът ми се сви.

— Прибра се у нас след разпита в полицията само колкото да грабне някакви дрехи и малко храна и замина.

— Къде отиде?

— Не знаем. Нищо не каза... И оттогава не се е обаждал.

Проследих погледа му по посока на децата. Заливаха се от смях, докато се пръскаха и потапяха едно друго. Зачудих се дали Саймън не си мисли същото като мен: че само преди година това можеше да сме ние.

— Кога ще се върне? — попитах.

Той срещна погледа ми, но нищо не каза. Само ме гледаше, сякаш съжалява за нещо, сякаш единственото, което може да направи, е да държи ръцете си плътно до тялото, вместо да ги протегне и да ме притисне към себе си.

[1] Популярно научно списание. — Бел.прев. ↑

[2] Американски лайфстайл списания. — Бел.прев. ↑

[3] Популярно научно списание. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

— Бащо, къщата край езерото е населена с духове.

На четиристотин и осемдесет километра от мен, в къщата ни от червеникавокафяв камък, татко отпи от кафето си.

— Не съм мигнала цяла нощ. Даже не успях да дремна поне за малко, което отчасти би променило положението.

— Преуморена си от пътуването. Но рано или късно тялото ти ще се изтощи и ще се предаде.

— Малко е вероятно. — Още по-плътно увих дебелото вълнено одеяло около раменете си. — Не и докато Каспър, Бийтълджус^[1] и техните палави приятели са тук и карат подовете да скърцат, а таваните да пукат по цели нощи.

Замълчах, давайки си внезапно сметка колко абсурден е този разговор. Ако в къщата край езерото наистина имаше призраци, то те определено не бяха герои от анимационни филми.

— Е, вече е сутрин — каза най-накрая татко. — Значи си оцеляла тази нощ.

— Така е — отговорих. — И съм добре. Нищо, че в торбите под очите ми могат да се поберат продукти за няколко седмици, чувствам се страхотно.

— Страхотно, а?

Кимнах и проследих с поглед карашите водни ски по езерото долу.

— Е, може и да не е точно страхотно, но съм добре. Определено и категорично съм добре.

— Нали знаеш, че може да се върнеш у дома по всяко време. Двамата с майка ти ще те чакаме.

Погледнах надолу към увитите си в одеяло крака.

— Как е тя?

— Познаваш майка си, дечко. Не се дава.

— И работи като машина, нали?

— Като неизчерпаем източник на енергия. — Той замълча. —
Ще се обадиш ли по-късно?

— Обещавам.

Когато и двамата затворихме, аз известно време наблюдавах как щастливите летовници си играят във водата, докато стомахът ми не започна да курка, напомняйки, че не съм хапнала почти нищо през последните два дни. Влязох обратно в къщата, пуснах телевизора в дневната и радиото в кухнята и отидох да взема душ.

Докато вървах забързано по автомобилната алея десет минути по-късно, хвърлих един поглед към съседската врата. Саймън беше излязъл вчера вечерта и се беше прибрал по някое време късно през нощта, но сега неговото субару пак го нямаше пред къщата. Каза ми, че родителите му са толкова разстроени от случилото се, че заминали за известно време при техни приятели във Вермонт и тъй като не долових през прозореца да долитат обичайни утринни шумове, реших, че още са там.

Коремът ми къркореше през целия път до града. В опитите си да задоволи вкусовете на летовниците от големите градове, свикнали да ядат набързо, но качествена храна, Уинтър Харбър предлагаше разнообразие от удобни заведения за закуска, където можеш да седнеш, или да си вземеш храна за вкъщи. За щастие големите вериги като „Старбъкс“ и „Макдоналдс“ все още не бяха открили пътя към това забравено от бога градче, но няколко местни кафенета щяха да са им сериозен конкурент, ако все пак стигнеха до тези места. Тук човек можеше да получи кафе и понички в „Джава Шак“, плодов сок и няколко вида капучино в „Скуийзд“ и сандвич с яйце в „Харбър Хоумфрайз“. При това всичко по поръчка и приготвено за минути, така че за нула време отново да си на брега на езерото или по туристическите пътеки.

Жадувах за плодов сок от диня и гуава^[2], бъркани яйца, сирене и наденички с пухкаво хлебче. Винаги това си поръчвах, когато мама и татко слизаха до града за закуска. Днес обаче не ми се искаше просто да си взема поръчката и да се прибера у дома, пък и гледах да избегна срещите с нашите семейни приятели, каквито имахме много тук. Затова подкарах колата по „Мейн стрийт“, отминавайки уютните и приканващи кафенета и продължих, докато павираният път не свърши с голям паркинг, покрит с чакъл.

Паркингът се намираше точно до „Рибената чорба на Бети“ — популярно сред туристите заведение в Уинтър Харбър, което можеше да ми даде всичко, от което имах нужда: храна, компания и пълна анонимност сред околните непознати. Всеки, прекарал повече от едно лято в Уинтър Харбър, обикновено избягваше ресторанта на Бети заради шумните тълпи новопристигнали летовници. Затова шансът да срещна семейни познати беше нищожен и ако хората говореха за Джъстин, поне нямаше да говорят на мен.

Намалих скоростта няколко метра преди да вляза в паркинга. Едно момче приблизително на моята възраст с къси панталони в цвят каки и бяла блуза скочи от люлеещия се стол.

— Добро утро! — Усмихна се и пристъпи към предната врата откъм мястото на шофьора. — Име?

— Ванеса — отговорих, докато той търсеше името ми в списъка, — но нямам резервация.

— Много лошо. Тази сутрин е препълнено.

Погледнах през предното стъкло на колата към двуетажната сива къща с голям надпис отгоре и силует на русалка, плуваща над централния вход. Отвън не беше нищо особено, но през широките прозорци можех да видя, че вътре гъмжи от хора.

— Дошла си заради „Морската вещица“ ли?

„Бау!“

Примигнах, за да пропъдя образа на Джъстин с бляскава черна коса и искрящи сини очи.

— Извинявай... морската какво?

— Вещица. — Той кимна многозначително. — Бъркани яйца, месо от омар и сос „Холандез“, увити в палачинка, поръсена с канела. Специалитетът на „Рибената чорба на Бети“ и гарантиран лек срещу махмурлук.

По всичко личеше, че за това момче „Морската вещица“ бе онова, което са плодовият сок от диня и гуава и сандвичът с яйце за мен, затова направих всичко по силите си да прикрия обзелото ме отвращение.

— Прав си — кимнах в отговор, после протегнах врат през страничния прозорец на колата и снижих глас: — Толкова ли е очевидно?

— Съжалявам, но наистина е така. Страхотна нощ, а?

— Представа нямаш.

Той се огледа наоколо заговорнически.

— Изчакай минутка, става ли?

Наблюдавах го как се отдалечава и говори с някого по своето уоки-токи. Можех да си намеря и друго място, където да закуся, но сега към желанието ми да се скрия сред тълпата в „Рибената чорба на Бети“ се добави и любопитството за какво е целият този шум около един специалитет. На всичкото отгоре имах чувството, че стомахът ми всеки момент ще започне да ми дъвче ребрата, ако не го напълня бързо с нещо.

— Добри новини — обяви момчето, притичвайки обратно към мен. Приклепна, сложи ръце на бедрата си и ме погледна през отворения прозорец. — Приятелят ми Луис е главен готвач тук. Каза, че ще те настани в стаята за персонала и ще ти приготви каквото поискаш.

— Наистина? — Усмехнах се в отговор. — Благодаря. Много мило от твоя страна.

— Няма проблем. Можеш да ми имаш доверие, знам какво ти е.

Трябваше ми секунда да си спомня, че се опитвам да залича последиците от бурна нощ.

— Завий отзад, покрай контейнерите за боклук. Ще видиш колите на персонала пред входа.

— Страхотно. — Настаних се удобно на седалката и дадох на първа.

— Между другото името ми е Гарет — побърза да добави той. — Обади се, когато искаш да направиш резервация. Може пак да те посрещна.

Изчаках да завия и да се скрия от погледа му, после зяпнах недоумяващо. Няма съмнение, че това момче флиртуваше с мен и тази мисъл ме накара да се почувствам щастлива, както не се бях чувствала дни наред. Защото в неговите очи явно изглеждах толкова зле, че имах нужда от „Морската вещица“ срещу махмурлук, но пък и не чак толкова зле, че да не поиска да ме види отново.

Но онова, което ме направи истински щастлива, беше друго — флиртуваше с мен, без да изглежда натъжен или притеснен. Нито ми изказваше съболезнования, нито ме питаше как съм — значи нямаше и

най-малка представа коя съм всъщност. А това означаваше, че съм точно там, където трябва да бъда.

Паркирах колата и се отправих към служебния вход.

— Мога ли да ви помогна?

Тъкмо започвах да изкачвам циментовото стълбище, но се обърнах по посока на гласа зад гърба ми.

— Май сте се загубили.

Тъкмо отворих уста, за да обясня положението на момичето с униформена черна престилка, което се задаваше иззад контейнерите със смет, когато режещ звук проряза главата ми. Премина от носа чак до вързаната на тила ми конска опашка и рикошира обратно. Колкото повече приближаваше момичето, толкова по-силен ставаше този звук, докато накрая не усещах главата си като малка камбана, ударена с много голям чук.

— Не съм се загубила — едва успях да отговоря, притискайки слепоочията си с пръсти. — Просто съм гладна. Гарет каза, че неговият приятел може да ми помогне.

— А, ето я сладураната с конската опашка — обади се някой зад гърба ми.

Свалих ръце от слепоочията си. Звукът беше изчезнал така внезапно, както се бе и появил.

— Какво е положението? Главоболие? Гадене? Струва ли ти се, че всичко около теб се върти със сто километра в час, даже когато стоиш неподвижно?

Обърнах се и видях мъж на средна възраст в бяло униформено сако на готвач и пепитени панталони, който съчувствено ми се усмихваше. Приятелят на Гарет.

— От всичко по много — отвърнах смирено.

— Няма проблем — смигна ми той. — За нула време ще те накарам да се почувстваш като нова.

Последвах го нагоре по стълбището, хвърляйки поглед през рамо точно навреме, за да видя как момичето мята торба боклук в контейнера и изчезва зад ъгъла.

— Е, какво да бъде? Препечена филийка? Яйца? Само кажи и ще ти го приготвя.

— Каквото и да е, всичко става — отговорих, докато си проправяхме път през пренаселената кухня.

— Трябва да те предупредя, че като готвач, който е в челото на класацията на „Ню Ингълнд“ вече седма година, не правя това за всеки. — Той отвори хладилника, извади оттам бутилка вода и ми я подаде. — Правя го заради Гарет.

— Гарет иска ли ви често такива услуги? — поех шишето с вода аз.

— Никога досега не го е правил. — Той кимна на някого в другия край на кухнята. — Пейдж, скъпа, ще бъдеш ли така добра да придружиш госпожица Ванеса до задната трапезария?

Обърнах се и видях хубаво момиче с много дълги тъмни плитки, което се усмихваше и ме чакаше до вратата.

— Добре дошли при Бети — обърна се към мен тя, докато я следвах по тесния коридор. — За първи път ли сте тук?

— Да. — Толкова отдавна не бях идвала, че ми беше като за първи път. — Толкова хубави неща съм чувала за това място, че трябваше да дойда и да се уверя.

— Няма да останете разочарована. — Тя спря пред вратата в края на коридора и внимателно прехвърли таблата с чиния, чаша сок и сребърни прибори от едната ръка в другата.

Хвърлих се напред и подхванах чинията, която беше тръгнала да пада.

— Благодаря — каза тя. — На смяна съм от два часа и вече успях да счупя три чаши за кафе и една кана за вода. А това едва ли е най-подходящият начин да се издигнеш от помощник-сервитьор до сервитьор.

— Сигурно сте права.

Тя отвори вратата със свободната си ръка и тръгна нагоре по стръмната стълба.

— Но кой да ти каже, че таблите за сервиране в заведението са толкова сложна работа. Нали всеки ден вкъщи разносяме подноси с чинии и вода? И никой не се оплаква от това.

— Точно така.

— Напротив. — Тя отстъпи настрана, когато стигнахме площадката. — *Ужасно* трудна работа е. Особено ако трябва да пренесеш едновременно пет чинии, всичките натоварени с прословутите слонски порции на Бети, а ръцете ти са тънки като връзки за обувки.

Усмихнах се, когато тя повдигна празната чаша за сок и се огъна като тръстика под тежестта ѝ.

— Сериозно говоря. Това е толкова тежко, колкото и изглежда. — И тя замислено огледа кльошавата си ръка.

— Може да тренирате, когато работата в заведението не е толкова натоварена — предложих. — За да развиете мускулите.

— Да бе, при Бети навалищата никога не е проблем.

Огледах се, когато я настигнах на площадката. Стаята на персонала се оказа една остъклена тераса, надвесена над кея, от която се разкриваше великолепна гледка към пристанището и планините.

— Най-доброто място в цялото заведение — каза момичето, водейки ме към една пластмасова масичка в средата на стаята. — Персоналът го получи, защото е точно над бара и не е толкова романтично, когато туристите станат шумни. — Тя се усмихна. — Та, като стана дума за туристи, вие откъде сте?

Тъкмо се канех да отговоря, когато някъде под нас силно се захлопна врата.

— Мръсните чинии не могат да се измият сами — проехтя ядосан глас.

— Това се отнасяше за мен. — Пейдж забързано тръгна към вратата. — Зет твърди, че при мен липсата на мярка в приказките е даже по-лоша от неумението ми да пренеса три чинии, без да счупя две от тях.

— Зет ли?

— Зара. — Пейдж посочи с брадичка през рамо. — Същински божи дар за всички изгладнели посетители и моя по-голяма сестра.

Докато Зара продължаваше да нарежда от долната площадка, а Пейдж кимаше, аз отново си помислих колко мило е това момиче. Колко искрено и непресторено. Докато разговаряхме, не го бях усетила, но нямаше съмнение, че сега главата ми се проясни и гладът вече не беше толкова болезнен.

— Много съжалявам, Ванеса — провикна се тя от площадката, — но съм на крачка да ме разжалват и да ме пратят да беля портокали в „Скуийзд“, затова трябва да се върна в кухнята. Да ти е сладка първата закуска при Бети! Ще се опитам да дойда при теб, преди да си приключила.

Тя ми хвърли бегла усмивка и аз забелязах, че очите ѝ притежават най-необикновения нюанс на светлосиньото — по време на разговора ни просветваха като полирано сребро.

Докато тя трополеше по стълбите надолу, аз се загледах в оживеното пристанище. Няколко рибари, които се прехранваха със спечеленото от улова, замятаха с въдици от задната част на лодките си, а половин дузина яхти се люлееха в най-отдалечения му край. Яхтите бяха толкова големи, че техните собственици сигурно постоянно плаваха от пристанище на пристанище и от курорт на курорт и слизаха на брега единствено когато имаха нужда да се разтъпчат или да си набавят салфетки и тоалетна хартия.

Тази мисъл внезапно ми напомни за Кейлъб. Къде ли е той сега? Защо му е да се крие или да бяга? Как е възможно никой да не знае къде е отишъл? Колко ли ще издържи така — без помощ от никъде?

Не можех да проумея как така родителите му не са го обявили за национално издирване досега, но след като те не са го направили, тогава ще го сторя аз. Длъжна съм да го направя. Не само защото той е единственият човек, който знае отговорите на важни за мен въпроси, но и защото Джъстин не би позволила да се скита сам, нещастен и изоставен.

Но преди всичко... закуската.

— Ето къде си била, скъпа. — Беше Луис, изникнал на терасата с плато, отрупано с чинии и чаши. — Препечени филийки със сладко от три вида горски плодове, овесени ядки с мед, яйца по флорентински, еклери с кленов сироп, препечен бекон и диня.

Следвах показалеца му с поглед, докато сочеше всяко назовано блюдо.

— Нямам думи!

— Просто се наслади на закуската. — Той измъкна малка вазичка с една-единствена маргаритка в нея от вътрешния джоб на сакото си, постави я върху подноса и тръгна към вратата. — И гледай тази нощ да не се забавляваш толкова.

Въпреки че се опитвах да ям колкото се може по-бавно, за да се насладя на всяка хапка, а и да отложа тръгването си, храната се изпари още преди да съм усетила, че гладът ми утихва. Едва когато вече топах с пръст останалия по чинията кленов сироп, усетих, че не съм сама на

терасата. Три момчета с черни панталони и бели тениски седяха с лице към северния край на пристанището, пиеха кафе и си приказваха.

— Слушай какво ти казвам — казваше русокосият от края, — това е също като случая с онова момиче.

Онова момиче. Можеха да говорят за кое да е момиче, но аз веднага разбрах за кого точно става дума. Почувствах го от тона му и от начина, по който каза „онова момиче“. Сякаш не беше реален човек, а някой безименен и безличен персонаж от хрониката във вечерните новини.

Джъстин.

— Невъзможно — обади се момчето в средата. — Това е съвсем друг случай.

— И защо? — намеси се третото момче. — С какво е различен?

— Като за начало той е бил възрастен богаташ, а тя — младо момиче и истинска красавица.

Седях втрещена в локвичката кленов сироп в чинията и усещах как лицето ми пламва. Той е *бил*. Тя е *била*.

— Второ — той се е удавил, а тя е пострадала от удар с тъп предмет по главата.

Преглътнах мъчително. „Удар с тъп предмет по главата“ беше медицинското заключение за причината за смъртта на Джъстин.

— Но най-очевидната разлика е, че той е изхвърлен на брега, след като яхтата му се е преобърнала, а тя се е хвърлила от скалата.

Едва сдържах дъха си и зачах някое от другите две момчета да оспори казаното. „Тя не е скочила — молах се безмълвно да каже някое от тях. — Паднала е или пък някой я е бутнал. Момичета като нея не скачат от скалите без причина.“

— Е, и? — подкани го третото момче.

— И, мой човек, ти очевидно имаш нужда от още кафе. С него е станала злополука. А тя се е самоубила.

Изпуснах вилицата, която не си давах сметка, че още стискам в ръка. Тя издрънча върху порцелана.

— Съжалявам — казах, когато тримата ме изгледаха с любопитство.

— Казано накратко — продължи момчето в средата, когато тримата отново се обърнаха към пристанището, — това е съвсем

различен случай.

— Не съм съгласен — настоя русият. — И двамата са загинали във водата и са изхвърлени на брега на осемстотин метра един от друг, при това са ги открили само с осем дни разлика. Това е нещо повече от съвпадение.

— И какъв е изводът ти? Че някой рибар психологично използва хора за стръв? Или подготвя нов номер за фестивала на Уинтър Харбър?

Русокосият поклати глава и зарея поглед над пристанището.

— Представа нямам, но край брега е пълна бъркотия и няма никакъв шанс да покарам сърф, което си е цяло нещастие.

— Сигурно е трудно да се справиш с дъската, когато си дървен също като нея — вметна момчето в средата.

За щастие с това разговорът им приключи и те тръгнаха към стълбището. Кой знае какво щях да изтърся, ако бяха останали още малко, но, съдейки по паренето в стомаха си, нямаше да е никак приятно.

Когато гласовете им съвсем затихнаха, станах и прекосих терасата. Взех „Уинтър Харбър Херълд“, който бяха изпуснали на пода, и се разположих на един от столовете.

„Пол Карсънс, 45-годишен, е открит мъртъв на о-в Мъркюри, 23-ти в списъка «Форбс 500»^[3], оставил жена и три дъщери.“

Прегледах статията. Пол Карсънс беше станал изключително богат, благодарение на своето изобретение на заместител на кофеина — напълно натурален продукт, използван в енергийните напитки. Неговата лодка „Постоянство“ — ако се съди по снимката на останките ѝ, много приличаше на яхтите в другия край на пристанището — се беше преобърнала. Но според мен най-интересното бе, че тялото му е намерено близо до мястото, където откриха Джъстин. Статията цитираше и думите на началник Грийн, според когото атмосферните условия и състоянието на водата били толкова екстремни, че „даже самият Тритон не би могъл да се задържи над водата“.

Обърнах страницата и погледът ми попадна върху снимка на Пол Карсънс, жена му и трите му дъщери, седнали на одеяло на брега, а после и на надписа под нея:

„Карсънс и семейството му купили лятна къща в Уинтър Харбър миналата година. Това е трябвало да бъде първото им лято в града.“

Очите ми останаха като приковани на думите „е трябвало да бъде“, докато една капка не падна върху листа и не размаза черното печатарско мастило. Отначало си помислих, че съм заплакала — разтърсена от тази нова трагедия, която най-сетне ме е довела до онова физиологично състояние на скръб, до което трябваше да стигна още преди дни — но после вятърът смени посоката си. През прозореца нахлу облак ситни пръски и по вестника и голите ми ръце се посипаха нови капки.

Навън небето потъмня. Повърхността на водата в пристанището, която досега беше гладка и неподвижна като огледало, се накъдри. Платната на лодките вече бяха свити и рибарите се прибираха към брега.

— Ванеса!

— Ехо! — обадох се и сгънах вестника точно когато Пейдж стигна площадката на етаж. — Как върби?

— Не питай! — отвърна тя и страдалчески извъртя сребристорините си очи. — Като че ли аз съм виновна, че Чарли ми налетя като булдозер и заради него изпуснах подноса с всичките чинии.

— Не думай! — възкликнах.

— Може той да е по-старши и да е трябвало да му отстъпя, но пък е два пъти по-едър от мен! — Тя се ухили и се стовари на стола до мен. — Е, как беше твоята първа закуска при Бети?

— Невероятна! — отговорих. — Слава на главния готвач и неговите помощници!

— Радвам се да го чуя. За съжаление не мога да остана да си поговорим — подозирам, че Зет ме следи — просто исках да ти кажа чао.

— Благодаря. Радвам се, че се запознахме.

— Аз също. — И тя скочи да си върви.

Двете едновременно трепнахме, когато се разнесе първата гръмотевица и разтресе пода под краката ни.

— Това време *никак* не е добро — изпъшка тя, гледайки към пристанището. — Сега всички от плажа ще се струпат около заведението и ще започнат да молят да ги пуснем вътре, докато отмине бурята. И тогава започва обратното броене до пълното полудяване.

— Имаш ли нужда от помощ? — попитах, изправяйки се бързо на крака.

Тя ме изгледа, а очите ѝ святаха на фона на потъмнялото небе.

— Имаш предвид някой, който да удържи тълпата да не нахлуе през прозорците и да не плякоса заведението ли?

Усмихнах ѝ се с надеждата да не усети колко глупаво се почувствах като зададох толкова нелеп въпрос.

— Не, някой, който да разчиства масите и да мие чинии. Или каквото там е необходимо.

Тя обмисли предложението ми.

— Преди правила ли си подобно нещо?

— Не, но затова пък успях да изям първата си закуска при Бети, без да счупя нито една чиния.

Лицето ѝ светна.

— Е, поне една от нас има опит в това.

По-късно, когато бурята ще е отминала и слънцето — залязло, а аз отново ще съм сама и ще съм прекалено уплашена, за да затворя очи, тогава ще разполагам с много време — с *прекалено* много време — за да мисля за Джъстин и Пол Карсънс и да се чудя дали между тях има нещо общо. А тъй като сега ми предстояха няколко часа отвличащи вниманието занимания — най-краткият път към съня — щях да им се отдам изцяло.

[1] Популярни филмови герои-призраци. — Бел.прев. ↑

[2] Тропически плод от Южна Америка. — Бел.прев. ↑

[3] Американското списание „Форбс“ е известно основно с годишните си класации, които изготвя, включително на най-богатите американски и световни компании („Форбс 500“), най-богатите

американци („Форбс 400“), както и списък с богатшите по света. — Бел.прев. [↑](#)

ГЛАВА 5

„Ванеса... моята Неса... излез, излез, където и да си.“

Подскочих на дивана. Сърцето ми биеше толкова бързо и шумно в ушите, че ми трябваше цяла секунда, за да чуя звука от анимационния филм по телевизора и рапирането на един диджей, което се разнасяше от радиото в кухнята. Очите ми се стрелкаха из стаята, постепенно различавайки на слабата светлина, която се процеждаше през пролуката между спуснатите завеси и корниза, пластмасовата кутия със спаружена салата на масичката за кафе и очертанията на часовника с форма на патица на рафта над камината, който показваше 7:20 ч.

Големия бащица беше прав. След като получих разрешение от Луис и в продължение на десет часа без прекъсване разнасях подноси, отрупани с мръсни чинии, се прибрах у дома толкова изтощена, че тялото ми най-после се предаде.

Сграбчих дистанционното, което се търкаляше на пода, изключих телевизора и се тръшнах обратно на дивана. Всеки път, когато затворех очи, виждах Джъстин. За разлика от моментите, когато бях будна и тя заставаше пред мен усмихната и със сияещи сини очи, в сънищата ми не беше онази Джъстин, каквато исках да я помня. В тях беше твърде слаба, твърде немоцна и крехка. Кожата ѝ вече не беше с цвят на слонова кост, а имаше сивкав оттенък и бе изпъстрена с жълти и пурпурни петна. Косата ѝ се спускаше на дебели оплетени кичури по гърба, а сините ѝ очи бяха избелели. И когато ме извика, пареща болка разцепи главата ми.

Посегнах към безжичния телефон на масичката за кафе, нетърпелива да залича гласа на Джъстин в главата си с нечий друг глас. Едва бях набрала телефонния код на Бостън обаче, когато в кухнята прокънтя силно чукане.

„Сигурно е от гърнето на някоя минаваща кола... или лодка в езерото с раздрънкан мотор... или господин Кармайкъл, който се е върнал от Върмонт и майстори нещо по двора.“

„Край със съня“ — казах си, когато чуването се повтори и най-после осъзнах, че някой чука на кухненската врата. Нямах представа кой ли може да е толкова рано сутринта и набрах до края телефонния номер в Бостън, преди да отворя.

— Здравсти, тате — казах високо, когато той вдигна слушалката.

— Ванеса?

— Аха, същата. — Прекосих кухнята, набелязвайки последователно ножиците в керамичния буркан до хладилника, пожарогасителя край готварската печка и дървения блок с ножовете на кухненския плот. — Тук си прекарвам страхотно. Тъкмо съм хванала най-острия ти китайски сатър и режа сирене за омлета, който се каня да си направя.

— Какъв китайски сатър? И защо викаш? При теб всичко наред ли е?

— А, значи си почти до нас? Сега завиваш по „Бъртън драйв“, така ли?

Спрях на крачка от външната врата. Съдейки по силуета, очертаващ се през тънката завеса на стъклото на кухненската врата, онзи, който чукаше, определено беше мъж.

— Ванеса, ако се опитваш да ми кажеш нещо...

— Изчакай така, Голям бащице — прошушнах в слушалката и стиснах дръжката на вратата. — Саймън? — Потенциалният взломджия стоеше на прага по дънки и изтъркано яке с емблема на колежа „Бейтс“.

— Здравсти. Извинявай, знам, че е рано...

— Нали с Кейлъб обикновено използвате задната врата?

— Пробвах и на задната врата, и на предната врата, и на страничната врата — ти все не отговаряше.

— О!

— Тъкмо се канех да разбия тая врата, защото продължаваше да не отговаряш. И защото лампите ти светеха цяла нощ, и защото изобщо не можах да чуя дали си в къщата заради целия този шум отвътре. Помислих, че нещо лошо става.

— О! — повторих отново, чувствайки се ужасно глупаво. — Извинявай... Заспала съм.

— Заспала си? Толкова се радвам да го чуя!

Големия бащице. Бях забравила, че още е на телефона.

— Съжалявам, татко. Да, наистина най-после заспах. — Обърнах се с надежда Саймън да не забележи червенията, която пълзеше от челото към врата ми. — Саймън тъкмо се отби. Каним се да си вземем нещо за ядене. Ще ти се обадя по-късно.

— Добре ли си? — попита Саймън, когато затворих телефона и отново се обърнах към него.

— Да, благодаря. — Отворих широко вратата и отстъпих настрана. — Искаш ли да влезеш?

— Всъщност... — Той хвърли поглед през рамо към тяхната къща. — Дойдох да те питам не искаш ли ти да излезеш.

— Къде да изляза?

Той стисна зъби.

— Да намерим Кейлъб.

Сърцето ми заудря в гърдите. Имах намерение пак да отида в ресторанта на Бети, защото Луис каза, че би приел допълнителна помощ всеки път, когато реша да намина, но да открием Кейлъб сега беше много по-важно.

— Изчакай само няколко минути.

Той прекрачи вътре, а аз побързах към банята за един светкавичен душ. Представа няхах защо е решил точно днес да се опита да намери Кейлъб, но каквато и да е причината, аз бях щастлива, че ме покани. Не само защото би било хубаво да има някой до мен, но и защото издирването, ръководено от него, със сигурност би отнело по-малко време, отколкото ако бях тръгнала сама — като брат на Кейлъб той по-добре от мен знаеше къде да го търси.

„Хубавата ми Ванеса...“

Вече се бях облякла и сушах косата си, когато чух гласа на Джъстин. Огледалото над мивката все още беше замъглено от парата, но въпреки това в него се отрази нещо, което проблесна зад гърба ми. Приличаше на запалена клечка кибрит, чийто пламък обаче бе не жълт, а сребрист.

Къщата край езерото беше на седемдесет и пет години. В нея нямаше нищо лъскаво — особено в банята, която не беше ремонтирана още откакто татко купи къщата в края на 80-те. Плочките по стените и пода имаха зеления цвят на мъх, а шкафовете бяха от тъмно дърво с черни дръжки. Всичко, което обикновено лъщи в модерните бани, като

крановете на чешмите, дръжките на вратите или обкова на лампите, тук беше от матов бронз.

Изтрих замъгленото огледало с ръка.

— Губиш — казах на отражението си. — Никой няма да се хаби да те освидетелства за една-единствена халюцинация.

„Хиляда и едно, хиляда и две, хиляда и три...“

Вцепених се. Над дясното ми рамо пак проблесна нещо. И още веднъж — между тялото ми и левия лакът.

„Можеш да го търсиш... но той трябва да пожелае да бъде открит...“

Гласът ѝ ме обгръщаше отвсякъде като студена ранно утринна мъгла, надигнала се от езерото, и покриваше ръцете и краката ми с тънък сив слой, който никога нямаше да се отмие. Стиснах очи и се опитах да се отърва от видението — от гласа ѝ, от лицето ѝ, което също като в съня ми витаеше наоколо, изпъстрено с жълти и пурпурни петна и оброчено от спускащи се на снопове като тъмни водорасли коси.

— Ела веднага, Саймън! — изкрещях в жалкия си опит да изплаша онова, което ме караше да виждам и чувам разни неща.

Ударих се лошо в стойката за кърпи, докато се опитвах да стигна вратата. При удара изпуснах четката за коса, която все още стисках, но въпреки това не отворих очи, за да видя къде пада. Оставих я там, където беше, и продължих слепешката напред, докато едната ми протегната ръка не напипа кръглата дружка на вратата.

Отворих очи, когато стъпих на пътеката в коридора. Побягнах към кухнята с онова усещане, което получавах по време на екскурзия в гората, когато бях с други хора и по случайност оставах последна в колоната: Сякаш *наистина* бях последна в колоната.

— Добре ли си? — попита Саймън, когато се подхлъзнах при опита да спра в кухнята.

— Чудно! — казах и се усилих да се усмихна. — Просто нямам търпение да започнем. — Грабнах чантичката си от кухненския плот и изхвъркнах навън, преди той да успее да каже още нещо. Когато не тръгна веднага след мен, надзърнах обратно през вратата.

— Не съм сигурен кога ще се приберем, затова пуснах телевизора — каза той, докато влизаше в кухнята откъм трапезарията.

Наблюдавах го как слиза по стълбите, прескачайки ги през една. И през ум не ми беше минало да изключи радиото в кухнята и да изгаси лампите, преди да изляза. А вместо да го направи заради мен, както би постъпил всеки друг на негово място, като види, че умът ми очевидно е другаде, той беше включил и телевизора.

— Е, къде отиваме? — попитах, след като заключих вратата и побързах да го настигна. — Откъде ще започнем?

Той ускори крачка, когато приближихме субаруто, и избърза пред мен, за да ми отвори предната врата.

— От пристанището.

Докато затваряше вратата зад мен и заобикаляше, за да заеме шофьорското място, аз се огледах, сякаш седях тук за първи път. Саймън купи субаруто, щом взе книжка, и две лета изпълняваше ролята на шофьор на нашата малка компания, разкарвайки ни ту на кино, ту до „Сладоледаджийницата на Еди“ или до миниголфа. Сега обаче за първи път бяхме само двамата. Странно ми беше да седя тук, без колата да подскача нагоре-надолу, докато Джъстин и Кейлъб заемат местата си на задната седалка. Чувствах се необичайно и защото това беше първият път, когато се качвах в субаруто, откакто се возихме четиримата заедно за последно.

— Гладна ли си? — попита, докато се наместваше зад волана и палеше колата. — Взел съм сандвичи.

Тъкмо щях да кажа, че съм добре и така, когато забелязах две пластмасови чаши между предните седалки.

— Диня и гуава — каза той и кимна към хартиената торба от „Харбър Хоумфрайз“ в краката ми. — С бъркани яйца, наденички, сирене и хлебче.

Вдигнах торбата, изненадана, че знае съставките на любимата ми комбинирана закуска. Ние четиримата никога не бяхме закусвали заедно, значи съм я споменала по някакъв повод... А той я е запомнил. Бях толкова трогната от неговата загриженост и развълнувана от жеста му, че няха сили да го погледна, докато разопаковах сандвича си.

— Благодаря ти.

Освен че засити глада ни, закуската ни осигури и благовиден предлог да не разговаряме, докато пътуваме към града. Не че не ми се говореше със Саймън; просто не знаех какво да кажа. Чувствах се така, сякаш двамата внезапно сме се озовали няколко десетилетия напред и

страдаме от синдрома на празното гнездо^[1]. След толкова години за какво ли могат да си говорят родителите, освен за децата, които не са вече при тях?

— Е — каза Саймън, когато двацет минути по-късно влязохме в пристанището на Уинтър Харбър, — налага се да те помоля за една голяма услуга.

Бях се загледала през прозореца на колата от моята страна, но се обърнах към него, когато заговори.

— Нямам представа къде е отишъл Кейлъб, нито какво прави. Аз и нашите искахме да му дадем известно време, за да преживее всичко това, но очаквахме досега да се е прибрал. В зависимост от това къде е бил, ако го открием...

— *Когато го открием.*

Той леко въздъхна.

— Когато го открием, не се знае в какво състояние ще бъде. Травмите се отразяват различно на различните хора, а за да ни напусне Кейлъб по този начин... Просто не зная как ще реагира, след като толкова дълго време е бил сам със себе си.

— Разбирам...

Той се загледа през предното стъкло подир двама рибари, които мъкнеха въдици и макари.

— Става ли да не го питаш за нищо? — Той се обърна отново към мен. В очите му имаше разкаяние. — Поне не веднага. Знам, че е бил последен с Джъстин онази нощ и си давам сметка, че имаш много въпроси към него.

Сведох поглед и започнах да въртя безцелно сламката в празната чаша от сок. Саймън не си даваше сметка, че онова, което искам да питам Кейлъб, далеч надхвърля онази конкретна нощ и обхваща дните и месеците, довели до нея. Даже представа нямаше колко много разчитах Кейлъб да ми даде отговор на всичко, което според мен трябваше да знам за Джъстин и последните две години — а защо не и преди това — но което все още беше тайна за мен.

— Убеден съм, че ще ти каже всичко, което би искала да знаеш — продължаваше Саймън, — но ще му помогнем, като го оставим сам да реши кога да го направи. Твоето присъствие ще му напомни за нея... а не искам да продължава да бяга и да се крие.

Кимнах с глава.

— Разбира се, че няма да го притискам, докато не прецениш, че е уместно.

Той въздъхна с облекчение.

— Благодаря ти.

После излезе от колата и аз с удоволствие го оставих да води. Идеята да дойдем на пристанището беше добра. Не мислех, че някой от двамата ни наистина очаква да открием Кейлъб на това място, но той работеше тук като обслужваш персонал от тринайсетгодишен, когато заякна достатъчно, че да може да вдига маркуча на колонката за гориво и да зарежда лодките. Слушахме истории от пристанището почти всеки ден през ваканциите си тук и знаехме, че някои от колегите на Кейлъб са и едни от най-добрите му приятели. Все някой от тях трябва да знае накъде е тръгнал.

Последвах Саймън до канцеларията на пристанището, която представляваше едностайна барака, обкичена с разноцветни шамандури като отрупано с играчки коледно дърво.

— Я виж ти какво се е хванало на куката! Чакай, чакай... това си *ти*, нали? — Капитан Монти свали очилата си, изтри стъклата им с края на моряшката си жилетка, декорирана с множество джобове, и отново ги върна на носа. — Изглеждаш малко по-едър от голямото момче на Кармайкъл, както го помня, но няма да забравя тая ухилена физиономия.

— Не ви се привижда — каза Саймън, разтърсвайки ръката на капитан Монти. — Тази година влязох в училищния отбор. Оказа се, че гребането по три часа дневно помага не само да хванеш добър загар.

Значи това било.

— Тенът ти също не е лош, като стана дума за това. — Капитан Монти опря длани на плота пред себе си и се надвеси напред. — А кого си ни довел? Истинска красавица.

Незабележимо поклатих глава, когато Саймън ме погледна. През последните години на няколко пъти се беше случвало да се срещна с капитан Монти, но явно не бях оставила никакъв спомен в него. А и сега не беше време да му припомням предишните ни срещи, защото не ми се искаше да отговарям на въпроси за случилото се с Джъстин.

— Това е Ванеса. Приятелка от училище.

— Ум *и* красота, а? Ти винаги си бил умник, момчето ми.

Капитан Монти изви вежди по начин, който би трябвало да ме вбеси, но аз не се ядосах, защото това беше капитан Монти.

— Идвам — продължи Саймън, — защото се надявах, че може да ми помогнете за нещо.

— Само кажи какво. На всичко съм готов, само не искай голямата „Барбара Анн“. Тя е моя.

Погледнах през прозореца зад капитан Монти. „Барбара Анн“, старото рибарско корабче, закотвено на едно и също място от трийсет години, все така се поклащаше над водата недалеч от канцеларията.

— И през ум не ми е минало да поискам такова нещо — усмихна се Саймън и хвърли един поглед на корабчето. — Капитан Монти, чудехме се дали не знаете нещо за Кейлъб.

Рунтавите бели вежди на капитан Монти се свиха. Той изгледа Саймън, сякаш не можеше да повярва, че го пита подобно нещо, после погледна мен, като че имах някаква вина за всичко това. Измъкна молива иззад ухото си, където беше обичайното му място, придърпа жълтеникавата купчина квадратни листчета за бележки към себе си и взе да ги изучава.

— Знам само, че не се е мяркал наоколо през последната седмица и нещо — това не е добре за работата и съжалявам, че ви е зарязал точно в началото на сезона. Не е ли ставало дума къде се кани да ходи?

Капитан Монти се наведе ниско над купчината листчета и взе да записва нещо там. Изглеждаше така, сякаш изобщо не ни чува, или пък беше решил да не ни обръща внимание, докато не се откажем и не си тръгнем, но после внезапно взе да се хихика. Отначало тихичко, след това все по-силно, докато звукът не бликна през напуканите му устни и раменете му не започнаха да се тресат.

Саймън се усмихна.

— Да не пропускам нещо?

— Съжалявам... наистина. Нямах намерение да се смея. — Капитан Монти изпусна тежка въздишка. — Просто брат ти е от съвсем друго тесто. Дадох му работа, прилична заплата, безплатно гориво и колкото сепии успее да наниже на куката си, а той просто си вдигна дърмите и напусна. Почувствах се като глупак, когато просто изчезна, без да каже и думичка на някого. Но явно не съм единственият, който късно го е разбрал.

— Какво да е разбрал? — попита Саймън.

Капитан Монти го погледна над очилата.

— Че е напуснал. Че ме заряза, защото не му повиших заплатата с толкова, колкото не бих могъл да му дам и след десет години, и за няколко модни спортни ризи в добавка. — Той се намръщи. — Да си замине, без да каже и думица на мен е едно, но да не се обади на собствения си брат? Човек би казал, че това е доста ясен знак, че не сте на прав път.

— Съжалявам, капитан Монти... Твърдите, че Кейлъб е напуснал, само защото не сте му дали няколко долара отгоре?

— И няколко модни спортни ризи. И ти можеш да си вземеш, ако искаш. Казаха ми, че ги продавали в магазина за сувенири.

Той се обърна и взе жълта кутия с рибарски такъми от рафта над малкото си метално бюро. Във „Фар“ всичко е модно — магазина за сувенири, ресторанта, салона за маникюр, масажите.

— Да не би Кейлъб да ви е напуснал заради курортния и спа комплекс „Фар“? — попитах. „Фар“ беше открит миналото лято и бързо си спечели име на най-екстравагантното и скъпо място в радиус на сто и шейсет километра около Уинтър Харбър. Местните го бойкотираха, но той се ползваше с протекциите на няколко влиятелни летовници, които го одобряваха главно заради факта, че създава стотици нови работни места.

— Нищо не разбирам — каза Саймън. — Той обичаше работата си тук. Броеше дните от Деня на Колумб^[2], когато покривахте с платнище и последната лодка, до Деня на загиналите във войните^[3], когато отново пускахте лодките по вода.

Капитан Монти се правеше, че търси нещо из отделенията на кутията с рибарски такъми.

— На мен също ми харесваше да се навърта наоколо. Брат ти беше добро момче и работяга. Но едно да знаеш от мен: Всичко се променя. Момчетата порастват. Направил е, каквото е направил, защото така е решил и аз не го виня за това. Щеше ми се обаче сам да ми беше казал.

— Дано нямате против да ви попитам, но щом като Кейлъб сам не ви е казал... тогава кой го направи?

Капитан Монти вдигна поглед към Саймън.

— Чувал ли си за Карсънс? Онзи, дето го намериха удавен на остров Мъркюри?

— Да — отговорихме в един глас двамата със Саймън.

Капитан Монти кимна.

— Той го направи. Беше един от главните застъпници на „Фар“ и дойде в края на миналото лято, на третия ден, откакто Кейл изчезна, без даже да звънне по телефона. Искаше да се запознаем и да ми благодари за страхотния работник, който съм им изпратил като приветствен дар от името на града. Можеш ли да си представиш? — Той ядосано изпъшка. — Както и да е. Явно Кейл така му е казал. Очевидно е искал така да си мисли. Е... оставих го да тъне в заблуда.

— Съжалявам.

Затаих дъх.

— Значи Карсънс е дошъл да ви благодари за Кейлъб в края на миналото лято, така ли?

— Двайсети август — отговори капитан Монти, — денят на фестивала на акулите. Помня го, защото брат ти много обичаше да мери улова.

Саймън наблюдаваше капитан Монти, сякаш очакваше кулминацията на шегата — онова: „Аха!“. Но нищо такова не последва. Знаех какво си мисли Саймън в този момент: *Как*, как така не е знаел? Защо Кейлъб не му е казал нищо? Как така е минала цяла година, без никой нищичко да заподозре?

Все въпроси, които и аз неведнъж си бях задавала.

Капитан Монти отново погледна Саймън.

— Всичко наред ли е? Имам предвид, като оставим настрана това, че цяла година хабер си нямал какво прави през свободното си време по-малкият ти брат.

Сведох очи. Знаех, че сега той ще започне да се пита дали Кейлъб наистина е в неизвестност, или просто е намерил някакво друго занимание, за което не си е дал труд да уведоми някой от близките си.

— Всичко е наред — отговори Саймън. — Въпрос на лоша комуникация, предполагам.

— И на най-добрите се случва. Само чакай нещата с тази тук да станат сериозни — тогава непрекъснато ще страдаш от лоша комуникация.

Усмигнах му се любезно, когато ми смигна.

— И да се пазите — подвижна след нас капитан Монти, докато излизахме от канцеларията. — Внимавайте за акули!

Застинах при това предупреждение на капитана.

— Акули ли?

— Това лято те имат много работа — каза той. — Покрай бреговете гъмжи от рибни стада и хората с лодки виждат какво ли не. Някои даже мислят, че точно това е станало с Карсънс. Той не беше много нахапан, но се смята, че акула го е довлякла до брега, преди течението да ѝ отнесе улова. Ако водата е била достатъчно дълбока, за него нямаше да е проблем да доплува до брега в тая буря.

Тръснах глава, за да разсея неясната тревога, която се надигаше в мен, докато напускахме бараката и вървахме през паркинга. Когато стигнахме субаруто, вече бях успяла да я потисна дотолкова, че да се съсредоточа върху сегашната ни задача.

— Нищо не разбирам — повтори пак Саймън, когато вече бяхме в колата. — Това не беше просто работа за през лятото за Кейлъб. Той никога не е идвал тук заради парите — ако те му бяха толкова важни, щеше да отиде в някой от ресторантите, щеше да се хване да паркира коли или да мие чинии.

— Имаш ли някаква представа защо не ти е казал? — попитах внимателно.

Той седеше, вперил поглед през предното стъкло.

— Никаква — отговори най-накрая. — Ни най-малка. Не сме си приказвали много, откакто отидох да уча, но ако е напуснал на двайсети август, тогава все още бях тук. Заминах чак следващата седмица. През тия няколко дни ходехме често за риба... но той нищо не каза.

— Може би не е искал да те тревожи. Или пък е решил, че си имаш достатъчно грижи покрай заминаването.

— Може и така да е — каза той, но в гласа му имаше колебание.

— Искаш ли да се поогледаме още наоколо? Да поразпитаме дали някое от останалите момчета не знае повече.

Той поклати глава и запали колата.

— Нали си виждала олтара на Монти в стаята на Кейлъб. Всички тия снимки и морски карти. Едва ли би казал на някой друг нещо, което е премълчал пред Монти.

Замълчах.

— С изключение на Карсънс.

— С изключение на Карсънс. — И той с въздишка подкара колата по алеята.

Петнайсет минути по-късно гледката през предния прозорец на субаруто коренно се промени и рибарските лодки и скромните моторници бяха заменени с двуетажни яхти в цвят слонова кост, които толкова стабилно стояха във водата, сякаш под тях имаше твърда земя. По просторните им палуби се виждаха жени, които се пекат на слънце, и мъже, които играят на карти, но никакви деца — най-вероятно защото бяха в каютите, погълнати от филми или видеоигри, или каквото там можеше да предложи един модерен киносалон.

По всичко личеше, че членовете на курортния и спа комплекс „Фар“ идваха тук не за да пуснат котва след няколко дни на вода, а да имат място, където да пуснат котва, *вместо* да плават по вода.

— Това не е Уинтър Харбър — каза Саймън, наблюдавайки как един от служителите на „Фар“ мъкнеше каса „Перие“^[4] нагоре по рампата към „Излет“. — Това не е Кейлъб.

Докато един възрастен мъж с посребрени коси в къси панталони цвят каки и розова риза с къс ръкав поздравяваше момчето на върха на рампата, аз си спомних отново таблото над бюрото на Джъстин. Можех така ясно да видя формулярите за кандидатстване, бележките на мама, релефните гербове на различните университети, сякаш бяха налепени по предното стъкло пред мен, а не бяха останали върху корковата дъска на четиристотин и осемдесет километра оттук. И точно по средата — листът с ненаписаното есе. Вече не знаех коя е Джъстин, за да мога да кажа каква не е.

„Можеш да търсиш колкото си искаш... но той трябва да пожелае да бъде открит...“

— Джъстин не е имала намерение да ходи в „Дартмут“ — казах с равен глас. — През последната година тя спеше с тениска от „Дартмут“, имаше ключодържател от „Дартмут“, използваше чадър с емблемата на „Дартмут“, когато завали. Успя да убеди всички, които я познават — включително и мен — че точно там ще постъпи да учи в края на лятото. Когато родителите ми я питаха за документите за кандидатстване, тя отговаряше, че за всичко се е погрижила. — Обърнах се към Саймън, когато усетих погледа му върху себе си. — Но

ни е лъгала. Даже не си е подавала документите там. Трябваше сама да разбере това, защото тя не ми каза. А сега дори не е тук, за да я попитам защо го е направила.

Почувствах се по-добре, някак олекнала, в мига, в който изрекох тези думи. Вината, породена от моето незнание, обаче все още беше жива. Нямах да изчезне дори след като казах истината на глас.

Но сега поне имаше някой, който би ме разбрал. По това как главата на Саймън се отпусна на облегалката, докато ме слушаше, разбрах, че и той изпитва вина. Не исках да е така, нито мислех, че има причина за това... Но знаех, че и той не може да я преодолее.

— Дватамата с теб ще го намерим, Ванеса — каза той, протягайки се над празните чаши от сок, за да махне няколко разпилени кичура от челото ми. — Не мога да ти обещавам много, но това ти го обещавам.

[1] „Синдром на празното гнездо“ е научно наименование на психологическото състояние на родителите, когато децата напуснат дома и започнат свой живот. — Бел.прев. ↑

[2] Традиционен национален празник в САЩ, който се чества всеки втори понеделник на октомври от 1917 г. насам. Така се почита паметта на Колумб и 90-те моряци, тръгнали с него на плаване с трите исторически кораба „Санта Мария“, „Пинта“ и „Ниня“. — Бел.прев. ↑

[3] Денят на загиналите във войните (на англ. Memorial Day, старо име Decoration Day) е национален празник на САЩ, честван ежегодно през последния понеделник на месец май. Този празник почита всички американски военни, които са загинали по време на военна служба в името на страната. Първоначално се с празнувал да почита загиналите съюзнически войници от времето на Гражданската война в САЩ. След Първата световна война са включени всички останали загинали военни. — Бел.прев. ↑

[4] Френска марка бутилирана минерална вода. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

— Кога се прибираш?

— Здравсти, мамо — поздравих.

— Баща ти ми каза, че не можеш да спиш. — Гласът ѝ беше напрегнат. Можех да си я представя с нейния пословичен черен костюм с панталон и отворен лаптоп върху кухненската маса.

— Спя.

— Баща ти твърди, че не е така.

— Кога? — Нямаше смисъл да се дразня, но точно сега не ми беше до конско. — Кога татко е казал такова нещо?

— Тази сутрин.

— Сега е седем и половина. Излиза, че преди да изскочиш от леглото и да се метнеш на бягащата пътечка, татко е успял да се обърне на другата страна и да промърмори: „Ванеса не може да спи“.

Мама замълча.

— Ванеса, нямам намерение да се извинявам, че се тревожа за теб.

— Чудесно — омекнах. — Аз се извинявам.

— Приема се. Сега кажи как си наистина.

— Добре съм, честно.

— Не приключи ли вече с това, за което беше отишла там? Този уикенд в Музея за изящни изкуства има прекрасна изложба, а аз имам ВИП покани за градинското парти по случай откриването. Видях зашеметяваща рокля в „Сакс“^[1], с която ще си направо ослепителна.

— Едва ли ще успея да се върна навреме. Но все пак ти благодаря.

— Скъпа, знам, никак не ти е лесно и не те виня, че искаш да се скриеш някъде. Да не мислиш, че на мен не ми се налага да правя усилие, за да ставам от леглото всяка сутрин?

Всъщност точно така мислех, но предпочетох да не го казвам на глас.

— Хората имат нужда от някой до себе си. Особено в такива ситуации. Ето защо се върнах на работа.

— И аз тук съм заобиколена от хора — отговорих.

— Така ли? — Гласът ѝ се извиси до горно „до“. — Кои например?

Погледнах вратата към кухнята в ресторанта на Бети. Може би е по-добре това да го отложа за по-нататък.

— Саймън. Той е в лятна ваканция.

— Ванеса — започна загрижено тя, сякаш току-що ѝ бях съобщила, че двамата със Саймън тъкмо сме се върнали от бърза сватба във Вегас^[2], — не съм сигурна, че това е най-подходящо за теб сега.

— Че защо? Ти харесваш Саймън. И винаги си ни оставяла на неговите грижи, когато двамата с татко и семейство Кармайкъл излизахте някъде.

— Да, така е... но нещата сега са по-различни.

— Нещата — да, но не и Саймън. — Замълчах. — Той се грижи за мен. Надявах се това да те зарадва.

— Може да ме зарадва единствено връщането ти у дома. Градинското парти е в събота вечер. Защо днес не си починеш и не размислиш и да ми се обадиш утре сутрин?

Едва ли щях да си променя мнението дотогава, но ѝ казах, че идеята е добра и затворих телефона.

Мама беше права за едно — да си в компанията на други хора помага. Усетих го, когато снощи се прибрах в празната ни къща край езерото. Лампите, телевизорът и радиото бяха включени още от сутринта, но след цял ден със Саймън, сега те само ми напомнях, че съм отново сама. Реших да го поканя да гледаме някой филм, даже взех телефона и набрах номера, но внезапно размислих. Вече бяхме изкарвали доста време заедно, а това беше нелек ден. Може би имаше нужда от малко почивка.

По тази причина в седем и половина на следващата сутрин вече бях на линия в „Рибената чорба на Бети“.

— Идваш пак толкова скоро?

— Добро утро — отговорих, докато излизах от колата. Луис беше на стълбището пред кухнята и пушеше. До него стоеше Гарет и пиеше кафе.

— Слънце — каза Луис, след като дръпна здраво и бавно издиша дима, — едва ли ще намериш другаде по-добра компания от мен, но лятото едва сега започва. Не ти ли се иска да му отпуснеш края?

— Сигурно не е зле да си потърсиш кавалер — усмихна се Гарет. — Обикновено работя денем и с удоволствие бих се погрижил да не си навличаш неприятности нощем.

— Благодаря за предложението — казах, докато изкачвах стъпалата, — но и така съм си добре. Закуската ми при Бети се оказа не само цяра, но и ваксина. Едва ли ще се разболея пак.

Стиснал цигарата между устните си, Луис отвори вратата пред мен.

— Пейдж днес отговаря за сребърните прибори. Сигурно ще си й от полза.

— Приключвам в седем — подвижна Гарет след мен.

Шмугнах се набързо вътре и лесно открих Пейдж.

Стоеше до голям червен пластмасов контейнер в дъното на главната зала и хвърляше ножовете и вилиците в кутиите за сортиране.

— Втори път само за три дни?

Обърнах се по посока на гласа зад мен и притиснах пръсти към слепоочията си. Явно прибързах, като казах на Луис, че закуската на Бети ми е подействала като ваксина. Защото мимолетната мигрена, която ме споходи преди два дни, докато търсех кухнята на заведението, сега отново се появи.

— В града има поне още двайсетина ресторанта.

Очите ми бяха замъглени от болката, но въпреки това успях ясно да видя намръщената сервитьорка пред себе си.

— И — нека позная — без резервация!

— Точно така. — Разпознах сервитьорката — същата, която ме заговори край контейнерите за смет преди два дни. — Обаче...

— Ванеса!

Усмихнах се, когато цял наръч прибори издрънча в червения контейнер.

— Да виждаш наоколо люлки, въртележки и пясъчник, Пейдж?

— Изпусни парата, Зет — каза Пейдж и застана зад мен. — Ванеса не е дошла да си играе. Идва на работа.

Зет — съкратено от Зара. Сервитьорката чудо, която крещеше на Пейдж онзи ден от стълбището за остъклената тераса. Приликата беше

видима — и двете имаха еднаква тъмна коса и сребристосини очи, макар чертите на Пейдж да бяха по-меки, по-обикновени. Но ако се съди по характерите им, човек трудно би повярвал, че са роднини.

— Дойдох да предложа услугите си — обясних, защото не исках да вкарвам Пейдж в беля. — Временно.

Зара присви очи.

— „Рибената чорба на Бети“ има петдесет и пет годишна история. Хора от цяла Нова Англия идват тук заради прочутата ни супа от омари. Ние имаме неопетнена репутация и няма да рискуваме да я провалим по вина на гениалната ми по-малка сестра, въпреки че сигурно на нея ще ѝ е по-забавно да сортира сребърните прибори, ако си има другарче. — Тя измъкна тефтер и химикалка от джоба на престилката си. — Работила ли си в ресторант досега?

Погледнах Пейдж крадешком.

— Не точно, но...

— Зет, Луис каза, че може. Предполагам, че си била твърде заета да омайваш клиентите, за да забележиш, но той ѝ позволи да помага в кухнята онзи ден и тя не счупи нищо. А това си е нещо като рекорд.

Изчаквах мълчаливо, чувствайки се едновременно засрамена, смутена и впечатлена. По всичко личеше, че обикновено Зара дърпа конците тук, а задачата на Пейдж беше да я поставя на място, когато е необходимо.

— Двете ще работите в екип — каза Зара най-накрая. — Пейдж ще ръководи, а ти, Ванеса, ще си просто допълнителен чифт ръце. В мига, в който чиния, купа, чаша, бутилка кетчуп, пакетче захар или каквото и да е се изплъзне от ръцете ѝ и полети към земята, ти го грабваш.

— Значи вече мога да оставя сребърните прибори? — попита Пейдж.

Зара я изгледа от глава до пети.

— Само едно нещо да изпуснеш на пода и приятелката ти си заминава, а ти се връщаш обратно при лъжиците!

Пейдж изписка победоносно, когато Зара си тръгна, хвана ме за ръка и ме поведе към вратата на кухнята.

— Не се обиждай, Пейдж — казах, когато стигнахме килера зад кухнята, — но как си още тук, щом като присъствието ти представлява реална физическа заплаха за ресторанта на Бети? Явно Зара го прави

за твое добро... но ако тук работата е толкова много, а репутацията на заведението — толкова важна, тогава не е ли малко рисковано да държиш човек, за който се смята че, както вървят нещата, има нужда от...

— Бавачка? — Тя с усмивка взе една престилка от рафта и ми я показва за одобрение. — Зет е единствената, която смята, че трябва да бъде наглеждана като някой процъпалник в стая с небезопасени контакти. Но тъй като тя е моята по-голяма сестра и е откачена на тема дисциплина, аз ѝ прощавам.

Взех престилката от ръцете ѝ.

— Но ти май *наистина* чупиш доста неща, не е ли така?

— Разбира се. — Тя ми подаде тефтер и химикал. — Щеше да е по-добре, ако пръстите ми не бяха толкова хлъзгави. Най-вероятно... бихме спестили доста пари, без съмнение, но за сметка на това персоналът внезапно ще почувства остра липса на забавление.

Завързах престилката около кръста си и поех тефтера и химикалката.

— На повечето хора обаче им харесва, че изобщо съм тук. Като казвам повечето, нямам предвид Зет. — Тя се наклони към мен. — Не зная дали вече си го разбрала, но не е лесна работа да имаш вземане-даване със сестра ми.

— Не думай! — отвърнах закачливо.

Тя опъна краищата на престилката ми, докато не изчезна и последната гънка.

— Персоналът не си пада много по Зара, затова пък клиентите — особено мъжете клиенти — просто я обожават. Благодарение на своите заложби и сексапил тя е способна да накара въздържателите да си поръчат бира, бащите — да си развържат кесията и да вземат нещо по-скъпо от печено сирене за своите зловиди деца, а съпрузите — да убедят жените си, които броят всяка калория, да изядат за десерт парче шоколадова торта. И прави всичко това така, сякаш те самите са го решили. — Погледът ѝ срещна моя. — Ако Зара не си е докарала най-малко хиляда долара на вечер от бакшиши, значи заведението е било затворено.

— А вие никога не затваряте.

— *Освен това* си поделяме бакшишите.

Кимнах.

— Значи останалите от персонала все пак трябва да се спогаждат с нея.

— Чрез мен. Аз съм буферът, филтърът, преводачът, каквото ти хрумне. Ако Зет влети в кухнята и се развика, че някоя поръчка се бави, аз хуквам след нея да я успокоявам. — Тя замълча, придържайки с една ръка летящата врата. — Аз съм страшно добра в работата си — поне в тая част от нея, но дори да не бях, те пак трябваше да се примирят.

— И защо?

Тя се ухили.

— Ресторантът е собственост на семейството ми. Бети е моята баба.

И преди да съм успяла да задам още някой въпрос, тя изчезна зад кухненската врата.

За късмет сутринта мина бързо. През цялото време следвах напътствията на Пейдж, отбелязвайки колко нещо се движи тя, независимо от хлъзгавите си пръсти. Имаше само две рискови ситуации — с една чаша за кафе и един панер за хляб, които успях да уловя малко преди да се разбият на пода.

— Нима вече е станало обяд? — изненадах се четири часа по-късно, докато стоях край бара и сгъвах салфетки.

— Би ли обслужила, моля, възрастния си приятел?

Зара профуча покрай нас. Главата ми отново започна да пулсира изведнъж и аз се запитах възможно ли е толкова да се притеснявам от някой човек, че опънатите ми нерви да ми докарват такава скоростна и физически болезнена реакция, когато той е наблизо.

— Хм, Зет, малко съм заета — отговори ѝ Пейдж.

— Хм, Пи, никой тук не е по-зает от мен. А днес нямам нито време, нито търпение за глупавите играчки на тоя приятел.

— Ти никога не си имала търпение. А единственото, което се иска, е да знаеш как да говориш с Оливър.

Бях готова да се обзаложа, че Зара не може да реши кое я вбесява повече — това, че има клиент, над когото не може да надделее, или че съществува нещо, в което Пейдж е по-добра от нея.

Зара се намръщи.

— Ще опитам само още веднъж. Ако не клъвне, приключвам с него. Веднъж завинаги.

Пейдж просна на бара салфетката, която току-що беше сгънала, опря лакти върху нея и се ухили.

— Готова ли си за малко междучасие?

Подпрях се на ръба до нея.

— Кой е Оливър?

— Властелинът на Зара. — Тя ме погледна. — Съжалявам, май изглеждам прекалено доволна от ситуацията, а?

— По-скоро извън себе си от радост.

— Просто не мога да се овладея — продължи тя, наблюдавайки как Зара криволичи из салона по посока на един възрастен мъж с коса по-къдрава и по-бяла от тази на Големия бащица. После погледна часовника си. — Дванайсет и две. Точно навреме.

Зара спря на няколко крачки от масата му. Пристегна по-здраво вързаната си на опашка коса и оправи гънките на престилката си. Раменете ѝ подскочиха, сякаш си поемаше дълбоко въздух.

— Оливър е *единственият* клиент, когото не успя да оплете — каза Пейдж. — Идва тук по едно и също време всеки ден и винаги сядат на някоя от масите в нейния сектор. Тя даде всичко от себе си — предложи му да си избере нещо от менюто за сметка на заведението, после — специално намаление, даже по-голяма маса, където никой няма да допуска други клиенти, докато той се храни, въпреки че всичко при нас струва пари. Честно ти казвам — тя просто се раздаде.

— Той защо не сядат при никой друг?

Тя поклати глава.

— Представа нямам. Колко пъти сме му предлагали, но той все отказва. Най-сладката част обаче е неговото поведение. Само виж как се държи, когато тя се опитва да му каже нещо — това е просто класика.

Намирахме се твърде далече от тях и беше прекалено шумно, за да ги чуем, но нямаше как да се разбере погрешно отношението му към нея — той просто не я забелязваше. Тя каза нещо, после изчака. Пак заговори и пак зачака отговор. При третия опит просто показа съдържанието на сутрешното меню, което лежеше на масата, и когато и това не стана повод за разговор, тя погледна намръщено Пейдж през рамо.

— Той се държи така, сякаш тя изобщо не съществува — щастливо въздъхна Пейдж.

Точно така беше. Оливър не само не пророни и дума, но през цялото време гледаше през прозореца, сякаш Зара беше едно от високите цветя в саксиите, с които беше декориран салонът.

Грабнах една салфетка и се захех да я сгъвам, когато Зара се понесе към нас.

— Охо! — възкликна Пейдж.

Зара се закова на място напред сред салона. После се наведе към един от клиентите, чиято намръщена физиономия и недокоснатата чиния сигнализираха, че има проблем.

— От това няма да излезе нищо добро — тя вече е яхнала метлата — обърна се Пейдж към мен. — Поздравления, Ванеса! Вече си повишена.

Ръцете ми се сковаха, както сгъвах салфетката. Не исках повишение. Всъщност даже нямах желание да работя тук. Просто исках за няколко часа да съм никой.

— Трябва да ми помогнеш и да приемеш поръчката на Оливър. Ще поиска две препечени филийки пълнозърнест хляб с конфитюр от грозде, варено яйце, половин грейпфрут и чаша чай „Ърл Грей“. Нищо сложно. Просто се усмихвай и го остави сам да ти каже всичко това.

— Луис! — кресна Зара. — Тази сутрин събуди ли се с щастлива усмивка пред огледалото, доволен, че вече работиш в „Айхоп“^[3]?

— Пейдж — изстенах, когато тя пое към кухнята, чиято летяща врата още се мяташе бясно напред-назад след преминаването на Зара през нея. — Не съм сигурна, че...

— Налага се! — извика тя откъм кухнята, когато вътре се надигна врява до небесата.

Останах с очи, приковани в кухненската врата, докато тя не спря да се люлее. Накрая, с ясното съзнание, че нямам друг избор, главно защото харесвах Пейдж и не исках да я разочаровам, се обърнах на пети и тръгнах през салона. Не след дълго вече стоях на мястото, където доскоро беше Зара, и мачках тефтера и химикалката в ръце.

— Оливър? — прошушнах толкова тихо, че той едва ли би ме чул, ако не се бях навела да го повторя на една педя от ухото му. Но и тогава едва ли щеше да има ефект, защото забелязах малка кафява слушалка, която се подаваше от буйната бяла коса.

Трябваша му десетина секунди, за да срещне погледа ми. Очите му най-напред попаднаха върху логото на ресторанта, отпечатано на

престилката ми — ленивата русалка, оставайки напълно безизразни, после бавно тръгнаха нагоре.

Не изглеждаше никак щастлив, но поне ме забеляза. Окуражена от този успех, аз се усмигнах още по-широко.

— Здравейте — направих повторен опит, горда, че поне чувам гласа си.

Очите му се присвиха и по всичко личеше, че обмисля как да ми отговори.

Хвърлих още един поглед към вратата на кухнята. Сърцето ми подскочи обнадеждено, когато тя се отвори, но отново се сви, щом оттам излезе поредната забързана сервитьорка. Обърнах се към Оливър, точно когато настройваше слуховия си апарат. Тъкмо се канех да се представя като приятелка на Пейдж, но се отказах, когато очите му от подозрителни цепки изведнъж се превърнаха в ококорени от смайване окръжности.

— Пълнозърнести филийки, нали така? С конфитюр от грозде? И рохко яйце с чаша чай? — Завъртях се на пети с намерението да изчезна час по-скоро. — Бихте ли ми припомнили какъв чай предпочитате — лайка, лимон? Какво ще кажете да донесе направо цялата кутия и да си изберете сам?

Той продължаваше да ме гледа втренчено, докато накрая ми се прииска най-после да мигне. Въпреки че клепачите му не помръдваха, аз издържах неговия поглед и внимателно посегнах към менюто. Тъкмо пръстите ми бяха хванали края на листа с обедните специалитети на Бети, когато той удари с длан по масата.

Отскочих назад. Жуженето в салона изведнъж утихна, а някои от най-близките посетители ни изгледаха любопитно.

Очите му вече бяха големи и кръгли като фризби, когато вдигна менюто от масата. Подаде ми го и посочи надпис със ситен шрифт в дъното на страницата. Поколебах се, преди да се наведе и да прочета написаното, както се очакваше от мен, опитвайки се да не обръщам внимание на пръста, с който сочеше — сивкав, с ожулени кокалчета и треперещ.

— „Ърл Грей“?

Пръстът му завибрира още по-силно, после тропна върху менюто няколко пъти.

— Значи „Ърл Грей“ — повторих и заотстъпвах внимателно. — Чудесен избор. Ей сега ще предам поръчката ви.

Завъртях се на пети и се стрелнах към вратата на кухнята.

„Явно изобщо не разбираш какво могат да ни причинят твоите грешки.“

Сграбчих главата си с двете си ръце и блъснах вратата на кухнята.

— Жената е алергична към сирене! — крещеше Зара. — Припадък, колапс на пода, алергичен пристъп от типа *закарайте-ме-с-бърза-помощ-до-най-близката-болница-преди-да-умра!* А какво правиш ти? Поръсваш омлета ѝ с настъргано сирене чедар!

— Но нали *това* е днешният специалитет от омлетите — изкрещя в отговор Луис. — Ако тази жена *не е* искала сирене, тогава да не го беше поръчвала. Или може би сервитьорката не ѝ е обяснила какви са съставките на днешния специалитет при омлетите!

— Стига, хора! — извиси глас над техните Пейдж, удрайки с дървена лъжица по една празна тенджерка. — Нямаме нито време, нито човешки ресурс, за да продължаваме с този ободряващ дебат. Жената е забелязала сиренето, преди да опита омлета — няма пострадали, няма виновни. Луис ще забърка един омлет по неин избор, а Зара ще се извини и ще ѝ предложи да си избере още нещо от менюто за сметка на заведението.

Скрих се зад барплота, щом Зара се понесе през кухнята обратно към салона, а вързаната ѝ на конска опашка коса се вееше след нея.

— Взех поръчката на Оливър — казах, когато Пейдж се обърна към мен. — Къде трябва да...

— Взела си поръчката на Оливър?

Поколебах се.

— Да.

— Ти си истинска звезда. — Тя грабна един поднос от масата зад себе си. — Кой ли не е опитвал да го направи, но досега единствено аз успях. А сега и ти!

Наблюдавах как слага подноса в единия край на барплота, точно срещу мен. Върху него вече имаше всичко, чак до димящата чаша чай.

— Не бях сигурна дали ще ти обърне внимание — с това не казвам нищо лошо за теб, но пък то говори достатъчно красноречиво

за него самия — затова му приготвих поръчката веднага, щом дойдох в кухнята.

— Страхотно — казах. — Сигурна ли си, че не искаш сама да му занесеш закуската?

— Трябва да стоя прикована тук, докато Зет не се върне. Понякога последиците от такъв скандал са много по-разрушителни, отколкото самото събитие. — Тя погледна към Луис, който дрънчеше демонстративно с посудата около печката. — Можеш и така между другото да го попиташ как върви писането или да му направиш комплимент за рисунките.

Тъкмо се канех да я попитам какво означава това, когато Зара отново влетя през кухненската врата.

— Е, добре, нека опитаме с това — *много* е сложно — кресна тя. — Онази иска омлет със спанак и гъби. Не съм прословут готвач, но предполагам, че това означава разбити яйца, гъби и спанак, но без настърган чедар или швейцарско сирене отгоре.

Луис започна да трополи още по-силно със съдовете, аз вдигнах подноса и се отправих към вратата. Без да откъсвам очи от горещата вода, която се вълнуваше в чашата, някак успях да пренеса всичко през салона, без да се блъсна в някого или да изпусна нещо. Бях толкова щастлива от почти изпълнената задача, че не забелязах тетрадката и моливите, пръснати по масата на Оливър, чак докато не оставих чинийката с препечените филийки отгоре.

— Как върви писането? — Хвърлих поглед към тетрадката. Страниците бяха изпълнени с дребен нечетлив почерк, но все пак успях да разчета едро изписаните думи в горната част на листа: — „Пълна история на Уинтър Харбър, том пети“. Не съм и подозирала, че може да се каже толкова много за малко градче като това.

Оливър дръпна рязко тетрадката и я притисна към гърдите си, а на мястото, където беше лежала досега, се показа скицник с рисунки. Той тикна сивкавия си треперещ показалец в листа най-отгоре и ръката ми трепна от изненада, разливайки няколко капки гореща вода от чашата за чай. Когато погледът ми попадна на листа, очите ми се ококориха също като на Оливър.

Рисунката повтаряше с най-малки подробности едно точно определено място, което е невъзможно да си представиш, ако не си го видял с очите си.

[1] Верига магазини за луксозни стоки. — Бел.прев. ↑

[2] Лас Вегас е известен с опростената си процедура за сватби и разводи. Там за 30 мин. може да се получи разрешително за сключване на брак, без да се налага да се чака между това и сватбата. За сватбата са необходими само документ за самоличност и 55 долара. Единственото изключение е за лица под 17 г., които трябва да имат разрешение от родителите си. — Бел.прев. ↑

[3] „Айхоп“ (англ. IHOP — International House of Pancakes) е верига ресторанти в Северна и Южна Америка, профилирани предимно в предлагането на богато меню за закуска, но сервират също така обяд, вечеря и имат богат избор от десерти. Специалитетът им е различни видове палачинки. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

— Не го разбирам това — заявих на Саймън следващия ден на плажа. — Искам да кажа, че никога не бих влязла във водата толкова навътре, та да не може едновременно краката ми да стигат дъното и главата ми да е отгоре, но това, което *наистина* не мога да схвана, е как някой може доброволно да влезе във водата, щом тя ще го погълне и ще го завлече на дъното, щом стигне глезените му.

— Това означава ли, че се отказваш от урока по сърф, който днес специално запазих за теб? — В гласа на Саймън имаше разочарование.

Погледнах го.

— Наистина ли си ми запазил час за урок по сърф? — Той не знаеше всички подробности около злополуката преди две години, но имаше достатъчно информация, за да не ме кара да повтарям това упражнение.

Саймън се усмихна.

— Точно така. А следващото в програмата е тандемен скок с парашут. И бърджи скокове. Ако ни остане време, може да пробваме също и минаване през огън.

— Колко е хубаво, че днес съм с моите огнеупорни маратонки „Найки“.

Той ми се усмихна бегло, после се упъти към нагъсто паркираните коли край брега.

Тръгнах след него и пак си спомних колко щастлива се почувствах, когато потропа на задната врата преди два часа. Субаруто не беше на алеята за коли, когато предишната вечер се прибрах от ресторанта на Бети, и не се появи чак до полунощ. Щом като най-после го зърнах, аз се успокоих достатъчно, за да легна на дивана в дневната и да се опитам да заспя. Лежах ококорена чак до пет, в шест вече бях под душа и намалих звука на телевизора и радиото, за да чуя Саймън, когато почука на вратата. Той дойде около осем, качихме се в субаруто му и се отправихме към плажа „Бийкън“, любимото място за сърф на Кейлъб и приятелите му.

Сега оставаше да разберем дали тайфата му знаеше нещо повече от нас.

— Пълна каша — чух да казва едно от момчетата в мокър неопренов екип, когато наближих паркираните в полукръг очукани джипове и пикапи. — Точно беше излетял. Зак отиде да го прибере, за да ходим на онова барбекю, което бяхме организирали, а него никакъв го нямало.

— И оттогава — нищо, така ли? — попита Саймън. — Никакви телефонни обаждания? Никакви имейли?

Момчето — казваше се Марк, спомнях си го от една снимка на Кейлъб и приятелите му, която Джъстин направи миналото лято — поклати глава.

— Нищо. Нито думичка. Помислихме, че това му идва в повече.

— В повече? — повтори Саймън.

Марк ме забеляза и кимна към мен.

— Тая сладурана приятелка ли ти е?

— Всъщност — започнах аз с поруменели бузи.

— Значи, вие сте нещо като пияни от любов — продължи той, преди да успее да изясня какви точно са отношенията ни със Саймън. — Отваряш сутрин очи и първата ти мисъл е за нея. Питаш се как ли е тя сега. Какво ли прави. Кога ли ще се видите отново. Това занимава мислите ти цял ден. Ти си готов да го споделиш с всеки, склонен да те изслуша — включително и най-добрите ти приятели, които, разбира се, те *уважават*, но след известно време, водени от загрижеността, която само истинските приятели изпитват към теб, започват сериозно да се притесняват за твоето душевно здраве. Ти пък от своя страна кроиш всевъзможни планове — големи планове — като например какво ще правиш след гимназията, докато ние, останалите, едва сме стоплили, че ни остават само две години, за да добием бегла представа какво искаме от живота занапред.

— Ясно, с една дума, изглеждам и говоря като обсебен — вметна Саймън.

— Малко е да се каже — отговори Марк, навеждайки се да вдигне сърфа си от пясъка. — Живееш и дишаш единствено заради това момиче. Говориш за нея през цялото време, все по-малко се задържаш с приятелите си, ставаш сляп за *другите* момичета,

независимо колко яки мацки са и колко много си падат по теб. Докато накрая не се сринеш и не й признаеш, че я обичаш.

Саймън беше свел поглед, внезапно заинтригуван от пъстрите камъчета под краката си.

— Нещо повече — ти казваш и на приятелите си, че я обичаш. Което, ако ме разбираш правилно, е последната крачка, която човек може да направи.

— Ясно, освен че съм обсебен, аз съм и глупак — кимна Саймън. — Превърнал съм се в безгръбначно.

— Не бъди толкова жесток към себе си — сви рамене Марк. — Приятелите ти не те съдят строго. Може би си мислят, че си малко отнесен, но са сигурни, че никое друго момиче не е способно да те доведе до това състояние. Само и единствено тя. Тя е нещо различно.

Усещах как лицето ми става пурпурно и си напомних мислено, че ние със Саймън не сме двойката, за която говори Марк.

— С две думи: Това момиче е всичко за теб. Останалото — храна, вода, кислород, сън — това са подробности. При това незначителни. — Марк въздъхна и впи поглед във водата. — А после тя умира. Край. Изчезва. Нагълтва се с вода като риба.

Коленете ми омекнаха. Разбира се, че всичко в тази сладникава история от самото начало водеше към такъв край, но също както в действителност се случи с Джъстин и Кейлъб, трагичният обрат сякаш тепърва предстоеше и щеше да се появи най-неочаквано.

— А после какво? — попитах, най-вече защото Саймън следеше внимателно реакцията ми и исках да му покажа, че съм добре.

Марк отмести поглед от хоризонта и отново се обърна към нас.

— После побягваш. Защото единственото по-лошо нещо от това, че нея вече я няма, е, че ти все още си тук.

Саймън остана смълчан, опитвайки се да погледне на случилото се през очите на човек, който през последната година бе прекарал с брат му много повече време от самия него.

— А защо да не остане с неговите... моите приятели? И със семейството си? С всички, които ме обичат. Защо просто изчезвам, без дори да кажа къде отивам?

— Щом нея вече я няма — отговори Марк и кимна към мен, — смяташ ли, че би понесъл погледите на останалите? Или техните въпроси? Или пък милите, но напълно безсмислени опити да проявят

съчувствие? Особено хората, които вече не те приемат за пълноценна личност без нея?

Опитах се да осмисля всичко това. Кейлъб обичаше Джъстин. Не просто я харесваше. Не само се опиваше от факта, че си е намерил партньор в любовните игри. Но дали Джъстин е изпитвала същото? И ако и той е бил толкова важен за нея, ако чувствата им са били взаимни, защо тогава тя направи всичко възможно да убеди околните, че това между тях е просто обикновен летен флирт? Като междуременно през учебната година беше забърсала още няколко момчета в подготвителното училище в Хоторн. Щом е изпитвала толкова силни чувства към Кейлъб, защо ѝ е трябвало да си губи времето с други?

— Не, не бих могъл — каза най-накрая Саймън и ме върна отново към нашия разговор.

— *Какво* чакаш още, пич?

Три момчета с мокри неопренови екипи, които изглеждаха еднакво въодушевени и изтощени, приближаваха към нас, влачейки сърфовете си по пясъка.

— Ако на секундата не се изнесеш, после вече ще е късно — предупреди Марк единият от сърфистите.

Саймън погледна към водата и метеорологът в него даде сигнал за тревога.

— Здравсти — продължи сърфистът, когато забеляза Саймън, приближи се до него и го потупа по рамото. — Лоша работа с момичето на Кейлъб, човече. Но той ще се върне, щом мъглата се вдигне.

— Там вътре е нечовешко, брато — продължи другият сърфист. — Само преди двайсет минути вълните бяха на половината на това, после започнаха да идват все по-бързи, все по-силни и все по-високи.

— Това в реда на нещата ли е? — попитах.

— Нищо общо няма с нормалното — отговори Марк.

— Тези са по-големи даже от вълните зимно време, а те размазваш всичко, което попадне във фронта им. — Саймън внимателно наблюдаваше водата.

— Тогава — каза Марк, докато завързваше ремъка в единия край на сърфа за глезена си, — шапки долу пред глобалното затопляне. Лошо за човечеството, добро за моя вид!

— Само още един въпрос — извика подир него Саймън, малко преди Марк да влезе във водата. — Знаеше ли, че Кейлъб е напуснал работата си в пристанището още миналата година? И че вече работи във „Фар“?

Марк се закова на място.

— Какво?

— Говорихме с Монти преди няколко дни. Той ни каза, че миналото лято Кейлъб просто е спрял да ходи при него, без дори дума да каже. Случайно е разбрал къде е отишъл на работа от един от защитниците на „Фар“.

Марк и останалите сърфисти, които бяха налягали върху пясъка да си поемат дъх, се спогледаха.

— Не знаехте ли? — настоя Саймън, когато никой не му отговори.

— Не — отговори Марк и продължи към водата. — Даже съм изненадан, като знам усилията на Кейлъб да угаси този „Фар“.

— Ходеше на събранията на градския съвет всяка година — обясни един от сърфистите. — Правеше листовки, говореше с журналисти от вестниците, даже организира подписка. Ходеше от врата на врата и успя да събере стотици подписи. Беше яростен противник на „Фар“ — смяташе, че това ще съсипе града и ще разори хора като Монти. Даже успя да си уреди среща с няколко от богатшите съвсем сам, без ничие съдействие. Приклеци ги на едно от събранията на Градския съвет и не ги остави на мира, докато не склониха да обядват с него.

Саймън изглеждаше така, сякаш някой току-що му е казал, че небето е зелено, а дъждът в действителност вали от земята нагоре. Разбрах много добре как се чувства в момента. Кейлъб беше всеизвестен лентяй и кръшкач — точно заради това мама смяташе, че не е подходящ за Джъстин. Трудно беше да си представи човек, че не само го е било грижа за града, но и че е положил толкова усилия да го съхрани.

— В края на краищата обядваха ли? — попитах.

— Да. Обядваха в ресторанта на Бети по настояване на Кейлъб. Това обаче се оказа грешен ход. Той искаше да ги накара да почувстват истинския вкус на Уинтър Харбър, за да им стане ясно колко важно е

да съхранят всичко тук и да ни оставят на мира, но това ги амбицира още повече.

Опитах се да си представя как Кейлъб седи заедно с група костюмари на една от масите при Бети. Зачудих се дали Зара им е сервирала и дали нейният съблазнителен подход спрямо мъжете клиенти не е налял масло в огъня.

— Гледайте как влиза! — извика някой от сърфистите и скочи на крака.

Обърнахме очи към водата точно когато Марк се задържа приклепнал върху дъската. Опита да се изправи, но на два пъти му се наложи да се хване с ръце за сърфа, защото вълната под него ту се надигаше, ту се снишаваше и не му позволяваше да запази равновесие. Той обаче не се предаде и пробваше отново и отново, клатушкайки се, докато не застана стабилно на крака. Вълната набра мощ и гребенът ѝ излезе напред. Погледнах Саймън, който, по всичко личеше, пресмяташе усилено наум съотношението между размера на вълната и нейното необичайно поведение.

Момчетата на плажа нададоха възторжени викове, когато Марк цели три секунди яха вълната, преди да се потопи във водата. Затаих дъх, докато не видях главата му да се показва отново на повърхността, а когато той се обърна усмихнат към нас и победоносно размаха юмрук във въздуха, най-после си отдахнах.

— Благодаря ви за информацията, момчета — каза Саймън, докато Марк тичаше към нас. — Радвам се, че се видяхме.

— Пази се, човече — каза Марк, разтърсвайки ръката му. — Щом чуем нещо, веднага ще ти дадем знак.

— Благодаря. А и вие не е зле да си събирате нещата вече — както изглежда, след петнайсетина минути тук всичко ще е потънало във вода.

Момчетата огледаха пръснатите си по пясъка вещи, озадачени също като мен как е възможно да стане това. В този момент границата между водата и сушата беше поне на петнайсетина метра от нас.

— Ще имаш ли нещо против, ако направя няколко измервания набързо? — попита Саймън, след като двамата в мълчание стигнахме до колата. — Няма да отнеме много време.

— Нямам нищо против. Искаш ли помощ? — Наблюдавах го как взима раницата и една пластмасова кутия от задната седалка.

Той погледна към небето, после — към водата. Най-напред проучи хоризонта, а после погледът му се прехвърли върху краката ми.

— *Наистина* си с маратонки.

— При това огнеупорни — напомних му.

— Добре тогава. — Той бегло ми се усмихна. — Още един чифт ръце ще ми бъдат от полза.

Веднага след това разбрах защо беше от такова значение с какво съм обута — нивото на водата се вдигаше толкова бързо, колкото предсказа Саймън. Докато той правеше десен завой, погледнах наляво и видях приятелите на Кейлъб трескаво да събират екипировката си, защото пяната вече заливаше гумите на колите им. Съдейки по настъпването на водата, трябваше наистина да действаме много бързо.

Когато стигнахме дълга редица от скални блокове на около шестстотин метра от брега, Саймън отвори раницата си, подаде ми рулетката и измъкна купчина тетрадки. После пъкна един бележник и три пластмасови шишенца в джоба си.

Покатери се на най-малкия камък, коленичи и ми подаде ръка. Изтегли ме без усилие, сякаш бях пухена възглавница, а не почти шейсет килограма живо тегло.

— Вземи единия край на рулетката и дръж под око съседния камък — каза той. — Ако водата мине зад теб, върви след нея. През цялото време гледай да си на едно ниво с мястото, докдето стигат вълните. Рулетката трябва да е максимално близо до тази линия. Ще я опъна, когато стигна другия край, после двамата ще вървим успоредно на брега, за да мога да направя колкото се може по-точни измервания.

— Схванах. — Наблюдавах го как се отдалечава, катерейки се и пропадайки между скалните блокове така, сякаш Спайдърмен газеше по овче руно.

Застанах на колене и припълъзах колкото се може по-близо до края на каменния блок. Като погледнах надолу, видях тънка ивица морска пяна, която попиваше в пясъка. Вълните се разбиваха на няколко крачки встрани от мен, затова се придвижих още надясно, докато не се озовах точно над мястото, където се разбиват вълните. Отметнах рязко глава назад, когато изотдолу изригна фонтан и покри с пръски скалата и лицето ми.

Нивото на водата бързо се вдигаше. Саймън едва смогваше да прескача от един камък на следващия, като успоредно с това си водеше

бележки, преди аз да се придвижа навътре по брега заедно с нахлуващата вода, държейки крайно лява позиция. Вълните бяха толкова големи, че вече трудно можех да преценя къде точно се разбиват, но се опитвах да отгатна мястото, ръководейки се от това къде пяната е най-гъста.

Десет минути по-късно по лицето ми се стичаха солени струйки вода, а мократа ми коса беше залепнала за челото. Саймън изпъна рулетката за последен път. После ми даде знак с ръка и аз пуснах моя край.

— Грандиозно! — възкликна той, скачайки на моя камък. — Същинска лудост! Нещо невиждано и свръхестествено, но въпреки това... грандиозно. Приливът приижда с по два и половина сантиметра на минута. — Той смъкна ципа на якето си и разкопча яката на ризата си.

— Значи това не е нещо нормално? — попитах, после скочих на крака и му помогнах да си свали якето, когато то се усука около ръцете му.

— Задминало е нормалното.

Смутено погледнах настрани, когато той свали тениската си. Стресовата ситуация явно се отразяваше на емоционалното ми състояние. Бях виждала Саймън гол до кръста стотици пъти, но сега само при вида на голия му корем бузите ми пламваха.

— Приливът се придвижва с приблизителна скорост три метра на всеки шест часа — горе-долу по трийсет сантиметра на всеки трийсет минути. След време промяната се забелязва, но движението не е толкова бързо, че да го видиш в момента. А с тази скорост приливът приижда с по трийсет сантиметра на всеки дванайсет минути.

— Повече от два пъти по-бързо — изчислих бързо аз.

— Точно така. — Той поклати глава. — Истинска лудост.

— Не по-малка лудост е, че явно не усещаш как се тресеш от студ, а устните ти са посинели. — Събрах набързо раницата и пластмасовите шишенца, които беше пръснал наоколо. — Трябва да се връщаме в колата.

— Права си. — Той сви длани и духна на измръзналите си пръсти. — Още много работа ни чака.

Той скочи на пясъка, а аз хвърлих след него раницата и останалите прибори. Саймън ги прибра набързо, метна раницата на

гръб и застана в подножието на скалния блок.

— Хайде, остана най-лесната част — подкани ме, когато не помръднах от мястото си. — Просто си представи, че слизаш по стълба.

— Само дето стълбите обикновено не са под ъгъл от деветдесет градуса — отговорих, приковала поглед в пясъка долу.

Той изчака да го погледна в очите. Когато погледите ни най-после се срещнаха, видях колко сериозно е изражението му. Тревогата му за мен беше успяла временно да измести вълнението от невероятното научно откритие, което току-що бяхме направили.

— Просто се спусни бавно — каза той. — Аз ще те хвана.

Той ще ме хване. Давах си сметка какво иска да каже — че, както винаги, няма да ме остави да падна, но въпреки това се чудех дали този път не вложи някакъв допълнителен смисъл в думите си.

Водата вече беше стигнала до подножието на скалата, върху която стоях, и аз тръснах глава, за да проясня погледа си. После се обърнах с лице към скалата и спуснах през ръба най-напред единия си крак, а после и другия. Докато по-голямата тежест на тялото ми беше все още отгоре, започнах бавно да приплъзвам пръстите на краката си по гладката стена, докато не срещнат някаква пукнатина в гранита. Щом намерих опора за краката, внимателно отлепих тялото си от върха на скалата и смених центъра на тежестта, отблъсквайки се леко назад.

„Бау!“

Сините очи на Джъстин хвърляха искри точно пред мен. Сивкавите ѝ пръсти ме държаха за кръста, а покритите ѝ със синини ръце ме теглеха надолу — искаха да ме откъснат от моята опора. Паникьосана, загубих равновесие. Ръцете ми изпуснаха ръба на скалата, краката ми се хлъзнаха надолу и аз паднах. Маратонките ми първи посрещнаха съприкосновението с мокрия пясък. Отстъпих бързо назад, преди да са се напълнили с вода, преди водата да ме е настигнала и да се е усукала около глезените ми.

— Всичко е наред.

Погледнах океана над рамото на Саймън — през ръцете му, които все още се протягаха към мен, готови да ме хванат, ако имам нужда от помощ.

— Ванеса — внимателно ме повика той, пристъпвайки към мен.

Една вълна се разби в краката ни. Почти спрях да дишам, докато се оттегляше, готова да видя как Джъстин се надига от мокрия пясък.

Но тя не беше там. Естествено, че няма да е там. Върху пясъка бяха останали само купчина водорасли и една спукана рачешка коруба.

Преместих поглед върху ръцете на Саймън — неговите загорели, здрави, *живи* ръце — и ги стиснах с всички сили. Бяха мокри и студени, но най-последно си отдахнах, когато постепенно взеха да се затоплят в дланите ми. Докато стояхме така, се опитвах да преборя внезапното си съкрушително желание да пусна ръцете му и да го прегърна.

— Всичко е наред — пристъпи още по-близо той. — Ти си добре.

Наистина не исках да пусна ръцете му, но знаех, че се налага, особено ако искахме да стигнем до колата без плуване.

Освободих го с нежелание, като особено внимавах да не погледна нито него, нито водата зад него. Докато вървахме по брега, опитах да не обръщам внимание на воя на сирените, който се носеше приглушено някъде отдалече.

Двайсет минути по-късно вече бяхме в субаруто и пътувахме към Уинтър Харбър с плътно затворени прозорци и пуснато отопление. Очите ми сезираха в пробягващите покрай нас дървета, без да ги виждат, докато мълчаливо се питах какво правя тук и защо въвлякох горкия Саймън във всичко това.

Джъстин я нямаше вече. Край. Беше изхвърлена на брега като мъртва риба. Какво значение има как и защо го е направила? Или пък какво точно е станало малко преди това. Крайният резултат така или иначе бе, че тя няма да се върне. Колкото и да е невероятно, това беше самата истина. Щеше да ми е много по-лесно да я приема, отколкото да се ровя в неща, които тя не е искала да зная. Приемех ли веднъж това, всичко щеше отново да се нормализира. Е, новото ежедневие нямаше да е като старото, но постепенно щеше да стане също толкова нормално.

— Саймън — започнах с въздишка, готвейки се да му се извиня и да му кажа всичко. Обърнах се да го погледна, вече натъжена при мисълта за самотното ми шофиране до Бостън и дългите летни дни без него там.

Но той не ме чу. Гледаше втренчено право напред с широко отворени очи и устни, превърнали се в тънка линия.

Проследих погледа му, докато колата постепенно намали и спря.

Пътят беше блокиран от три полицейски коли, пожарна и линейка. Светлините им святкаха като пламъците на пожар и хвърляха необичайно алено зарево върху околните дървета. Между тях се суетяха десетина полицаи, пожарникари и санитарни — полицаите говореха по своите радиостанции, пожарникарите си проправяха път из храсталака с брадви, а санитарите подготвяха линейката.

Между осветените от заревото дървета се появиха още двама санитарни с покрита носилка. Те я вдигнаха, за да я качат в линейката, и изпод белия чаршаф се изхлузи тежка сивкава ръка.

Пурпурните и жълти петна по нея се виждаха от двайсетина крачки.

Извърнах се и насочих цялото си внимание към червените светлини, озаряващи дърветата и пожарникарите с брадвите им. Не след дълго всички екипи се събраха на шосето и аз вече имах ясна гледка към дърветата.

— Саймън — каза тихо, забравила на мига намерението си да замина от Уинтър Харбър и да се върна в Бостън. — Направили са просека до брега.

ГЛАВА 8

— Роклята е разкошна, Ванеса. *Разкошна*. И ти ще бъдеш разкошна в нея.

— Благодаря — отговорих, наблюдавайки дъждовните струи, които се спускаха по предното стъкло. Проклинах се за това, че отговорих на позвъняването. — Налага се обаче да съм разкошна в нея някой друг път, не точно този уикенд.

— Несъмнено! Нали знаеш, че не бих ти купила някаква смешна едnodневка тип булчинска торта. Със сигурност ще можеш да я носиш и след Деня на труда^[1]. А защо не и чак до Деня на Колумб, ако времето се задържи.

Ако времето се задържи.

— Звучи страхотно, мамо. Татко да е наоколо случайно?

— Тук е, но ние с теб имаме още много за обсъждане. Искам да съм сигурна, че се връщаш, преди да затворим.

Докато тя инструктиреше татко да не затваря, като приключим разговора, а да ѝ върне слушалката, аз се наведох напред и погледнах небето. Двете с Пейдж седяхме в колата пред тяхната къща и чакахме дъждът поне малко да намалее, за да притичаме вътре. Ако се съди по плътните облаци обаче, скоро нямаше да имаме такъв случай.

— Голям бащица — казах, щом мама пусна слушалката, — искам да те помоля за услуга.

— Каквото кажеш, дечко.

— Казах на мама, че няма да се прибера този уикенд, но тя явно не чува нищо друго освен собствения си глас. А аз *наистина* не мога да се върна у дома. — Представих си отново линейката от вчера, носилката, лицето на Саймън, който отказваше да повярва — това изражение не се промени през цялата нощ, дори след като най-после се добрахме до Уинтър Харбър. — Поне не още. Би ли ѝ предал това по начина, по който само ти умееш?

— Нямай грижа — отговори той. — Ще сътворя моята магия на Голям бащица.

— Благодаря ти. Сега трябва да затварям. Моля те, кажи й, че ще се обадя утре.

— Родители! — изпъшка Пейдж, когато метнах мобилния си телефон в поставката за чаши между двете предни седалки.

— По-скоро родител. Татко е истински светец, но мама е мъчен човек.

— Схванах. Почакай обаче да се запознаеш с Рейна — даже ръцете на Кинг Конг не биха могли да я удържат. — Тя се наведе напред и изтри запотеното предно стъкло с престилката си.

— Съжалявам. — Наведох глава, опитвайки се да видя нещо през стъклото, което се запоти секунда след като Пейдж го беше изтрила. — Тая кола върви значително по-добре, отколкото изглежда. Размразителят е единственото, което не работи. И климатикът. А капачката на резервоара също заяжда и едното от стъклата на задната седалка не се отваря.

— Че на кого му е притрябвало да отваря задните стъкла? Ти сигурно се *шегуваш*! Толкова беше мило от твоя страна да ме докараш.

— Винаги съм готова да помогна.

— Просто не мога да разбера какво си въобразява Зара! Погледни я само! — Тя поклати глава. — Тълпата пак ще се струпа около ресторанта за нула време, а тя просто ме оставя и си заминава. Според мен имаме двайсет минути да я открием, да я натикаме в колата и да се върнем в града, преди да е започнал хаосът.

— Тя каза ли, че се прибира у вас? — Не ми се щеше да си го признавам заради Пейдж, която беше твърдо решена да я открие, но тайничко се надявах да се върнем само двете. Знаех, че ще е в ущърб на заведението, ако Зара не обслужва масите, но повече се притеснявах от искрите, които бях сигурна, че ще прехвърчат между тях двете. Освен това, ако не я откриехме тук, можеше да загубим цял ден да я търсим. А това определено щеше да отвлече мислите ми от Джъстин.

— Каза, че трябва да свърши нещо и скоро ще се върне. *Скоро*. А оттогава минаха два часа. Според теб може ли да се каже, че два часа са „скоро“?

— Не.

— И аз така мисля. — Тя се наведе напред и надзърна през замъгленото предно стъкло. — Навън сякаш се е развилнял мусон.

Спуснах стъклото на шофьорската седалка, за да огледам по-добре. След като километри наред бяхме пътували по тесни и криволичещи пътища, най-накрая стигнахме просторно сечище, след което навлязохме в горски пояс, който постепенно се превърна в заоблен хълм. Точно на върха се издигаше двуетажна тюркоозна къща, обградена с розови храсти, отрупани с хиляди цветове в най-различни окраски. Наоколо имаше толкова много цветя, че от мястото си усещах аромата им.

— Това е абсурд! Отивам да я потърся. — Пейдж метна качулката на якето върху главата си, разпръсквайки навсякъде ситни водни капчици. Стисна дръжката на вратата и ме погледна. — Имаш ли сестра?

Отворих уста да кажа „да“... после се отказах. Защото не бях сигурна. *Има* ли наистина сестра? Или се бях превърнала в единствено дете в секундата, когато Джъстин се вряза във водата под Скалите на Хиона?

За щастие точно тогава дъждът понамаля и Пейдж хукна към къщата. Вдигнах прозореца, изключих мотора и побягнах след нея, забавяйки се за кратко, когато наближих първия розов храст. Цветовете му бяха тънморави с жълти жилки по края. Продължих да се оглеждам, докато тичах към къщата, и забелязах, че всички розови пъпки и цветове са с поне по два цвята, понякога даже с по три или четири. Щях да помисля, че са изкуствени, ако дънките ми не се бяха закачили на едно бодливо стебло точно пред стъпалата на верандата.

— Лаенето ѝ е по-страшно от хапането — предупреди ме Пейдж, когато я настигнах. — Само стой зад мен и всичко ще е наред.

Предположих, че говори за Зара и бях готова да ѝ предложи направо да се върна в колата, но тя влезе в къщата, преди да успее да кажа нещо.

Последвах я във всекидневната, декорирана в синьо и кремаво. Диванът и фотьойлите бяха тапицирани с тъмно- и небесносиня дамаска. Над камината, където в нашата къща беше плазменият телевизор, тук висеше голямо огледало в старинна рамка от слонова кост. Всички декоративни акценти в стаята бяха в тюркоазен цвят — възглавничките, дантелените абажури на лампите, кацнали върху кристални стойки и изпъкващи на фона на рошавия килим в цвят слонова кост, който стигаше почти от стена до стена.

— Всичко това е от баба ми — каза Пейдж, когато забеляза, че се оглеждам с любопитство. — Това е нейната къща, а ние със Зара и майка ми живеем тук, откакто се помним. Три поколения Марчанд и всичките под един покрив — бедно ти е въображението да си представиш какво е! Почакай да се запознаеш с Рейна.

Докато прекосявах стаята, се загледах през редицата високи прозорци на отсрещната стена. Гледката оставаше непроменена. Къщата се намираше толкова високо, че единственото нещо, което можеше да се види тук, поне от прозорците на дневната, беше небето.

— Ванеса — изрече с драматичен глас Пейдж, обръщайки се назад към мен, точно преди да прекрачи прага на широка врата, — запознай се с Рейна. Кралица на замъка и на моето сърце.

Спрях точно пред вратата на кухнята. Главата ми запулсира. Болката беше толкова режеща, че се подпрях на вратата, за да не се стоваря на пода.

— Здравей, Ванеса.

Примигнах. Болката беше изчезнала.

— Не знаех, че ще си имаме компания днес.

Примигнах отново, убедена, че внезапното главоболие е нарушило зрението ми. Повечето майки, с които се бях запознавала, приличаха на моята собствена, която имаше два стила на обличане: делови и за свободното време. Когато не носеше черните си бизнес костюми, тя беше облечена в панталони с цвят каки и риза. Когато косата ѝ не беше стегната в кок, тя я носеше вързана на хлабава конска опашка. И в единия, и в другия случай всичко по нея беше на мястото си и блестеше. Ако обаче застанеше до Рейна в своя най-хубав костюм и на висок ток, би изглеждала съвсем различно.

По-скоро би станала невидима. Точно както се чувствах и аз в момента.

— Нямахте да имаме компания днес, ако Зет беше благоволила да се появи на работа — отговори Пейдж и застана срещу майка си от другата страна на кухненския плот. — Ванеса ме докара дотук с колата.

— Приятно ми е да се запознаем — казах, опитвайки да наподобя нещо като усмивка.

Рейна държеше дървена лъжица над една розова пластмасова купа и ме гледаше, а сребристосините ѝ очи святкаха. Докато тя ме

измерваше от глава до пети, аз също се опитах да я огледам колкото се може по-добре, без това много да бие на очи. Беше висока малко под метър и осемдесет, с тъмна чуплива коса, която стигаше до кръста ѝ. Носеше мека бяла лятна рокля без ръкави и десетина сребърни гривни, които зазвънтяха в един глас, когато започна да бърка съдържанието на купата. Лицето ѝ беше чисто, без грим, но тя нямаше нужда от него — тенът ѝ бе съвършен, а кожата — гладка. Изглеждаше поразително и приличаше по-скоро на по-голяма сестра на Пейдж, отколкото на нейна майка.

— Сестра ти е горе — каза най-накрая Рейна. — Не се чувства добре.

Пейдж кимна към кухненския прозорец.

— Да си поглеждала навън днес? Имаш ли представа какво се случва само на няколко километра от тук?

— Ще се върне на работа веднага, щом се почувства по-добре — равно каза Рейна.

— Никой няма да се чувства добре, докато сме в този намален състав — натърти Пейдж. — Клиентите ще са гладни. Луис ще е раздразнителен. И всичко това, защото Зет има ПМС^[2]? Едва ли.

Рейна включи електрическия миксер и го потопи в розовата купа.

— Опитай се да поговориш с нея — дочу се гласът ѝ през бръмченето. — Но не очаквай много да се зарадва на онова, което ще ѝ кажеш.

— Както обикновено — отговори Пейдж и се фръцна. Докато минаваше покрай мен, внимателно ме хвана за лакътя и ме повлече след себе си навън от кухнята.

— Беше ми приятно да се запознаем, Ванеса — провикна се след нас Рейна, но гласът ѝ звучеше в добрия случай безразлично.

— Видя ли? — каза Пейдж, щом прекосихме дневната и излязохме пред тясно стълбище. — Как ми се иска най-голямата разправия между мен и майка ми да е по повод някоя рокля, която тя ми е купила, пък аз не искам да нося, или по повод на парти, където тя ме праща, а аз не искам да отида.

— Затова ли се обръщаш към нея по име? — попитах, опитвайки се да не обръщам внимание на глухото блъскане в гърдите си. — Защото не е грижовна и нежна като другите майки ли?

— И за това, и защото тя така иска. Казва, че не се чувства достатъчно стара, за да има две големи дъщери. — Тя стигна площадката на стълбището и се обърна към мен. — Между другото, все се каня да те попитам — защо родителите ти не са тук? Спомена, че майка ти иска да се прибереш у дома.

— Така е. — Втренчих поглед в запаления аплик на стената. — Мама е работохолик, а татко е майкохолик, затова заминаха за Бостън за няколко дни.

— Божествено — каза Пейдж, като тръгна по коридора. — Бих убила, за да мога да оставам сама от време на време. Искаш ли да се сменим?

Разсмях се, но най-странното беше, че дори размяната да включваше и Зара, май пак бих се съгласила.

Последвах я по дълъг коридор, осветен от два малки кристални полилея.

— Сигурна ли си, че не е по-добре да изчакам при стълбите? — попитах, когато спряхме пред една затворена врата. — По всичко личи, че сестра ти не ме харесва особено.

— Зет никого не харесва. — Пейдж ми се усмихна окуражаващо и потропа с юмрук по вратата. — Трябва да я чуеш как говори за Джонатан.

Тя потропа втори път, преди да успее да попитам кой е Джонатан. Притиснах ръка към челото си, когато музиката, идваща иззад вратата, стана по-силна. Приличаше на джаз, но с барабани и бързо пулсиращ ритъм.

— Няма да мръдна оттук, Зет — извика Пейдж. Тя отново заблъска с юмрук по вратата и при всеки удар болката разцепваше главата ми.

Пейдж продължаваше да чука по вратата и да поклаща глава в ритъма на музиката. Това трая близо минута, затова се обърнах към високия прозорец, масажирайки слепоочията си, докато наблюдавах как някъде далеч долу дъждът покрива океана като сива завеса. Зави ми се свят, почувствах, че съм на крачка от припадъка и се обърнах към Пейдж, за да ѝ кажа, че ще я чакам в колата.

Трябваше да я потупам по рамото, за да ми обърне внимание, но тогава джазовата музика спря и вратата се отвори. Когато Зара ме видя

отпред, в очите ѝ проблесна най-напред изненада, после объркване и накрая гняв.

— Не си се чувствала добре, а? — попита Пейдж.

Това беше съвсем основателен въпрос. Бях виждала Зара само в ресторанта на Бети, затова знаех как изглежда единствено в къси панталонки цвят каки, черна тениска и престилка. Но униформата на заведението беше на светлинни години от начина, по който беше облечена сега: тясна черна пола, която свършваше петнайсет сантиметра по-нагоре от униформените къси панталонки, черен корсаж, който очертаваше формите ѝ, и ослепителни сандали на висок тънък ток. Косата ѝ, която досега бях виждала само вързана на конска опашка, сега се спускаше съвършено права и гладка по гърба, а гримът подчертаваше блясъка на сребристосините ѝ очи и ги караше да светят като коледни украшения.

— Ако имаш проблеми с дишането, може да разшиеш няколко шева — предложи Пейдж с поглед върху пристегнатия корсет на Зара.

— А ако ти искаш да продължиш да дишаш, кажи на малката си приятелка да изчезне оттук. — Гласът на Зара беше спокоен.

Пейдж кимна.

— Добре тогава. — Тя ме погледна. — Става ли да ме изчакаш долу?

Бях толкова доволна от тази възможност, че тръгнах надолу по стълбите още преди Пейдж да е затворила вратата след себе си. Надявах се да приключат колкото се може по-бързо с темите, които имаха да обсъждат. В момента исках да се махна от тук час по-скоро, преди дъждът да наводни криволичещия надолу по склона на планината път.

„Ванеса...“

Ускорих крачка.

„Моята скъпа сладка Ванеса...“

Джъстин отново се беше появила, призовавайки ме някъде от кристалните полилеи над мен, от картините по стената, от килима под краката ми.

„Стигнала си толкова далече... Моля те, не си отивай...“

Вече почти тичах, тръскайки глава, за да се отърва от воя на сирените и пулсиращите червени светлини; от пурпурните и жълти

натъртвания; от образа на Джъстин, застанала до колене във водата и протегнала кльощавите си като на скелет ръце към мен.

Бях стигнала най-долното стъпало, когато къщата внезапно утихна. Спрях и притаих дъх. Нищо. Нито нота джаз. Никакви крясъци откъм дъното на коридора горе. Нито даже шум от падащия по покрива проливен дъжд.

— Ванеса?

Лицето ми — отразено в огледалото насреца, беше преbledняло, с широко отворени очи. Гласът не беше нито на Пейдж, нито на Зара. А зад мен нямаше никого. Коридорът беше съвършено пуст.

— С теб е свършено — казах на отражението си в огледалото, преди да погледна към стълбището. — Окончателно.

Стоях скована, а ударите на сърцето ми кънтяха в ушите.

— Това ти ли си?

Идваше от противоположния край на коридора горе, някъде около вратата на Зара. Не откъсвах поглед от долната площадка и се надявах краката ми все още да могат да се движат.

И те наистина се раздвижиха — обратно нагоре по стълбите и после по коридора.

Пулсът ми заплашваше да разкъса вените, а пръстите на ръцете и краката ми изтръпнаха. Плахият ми вътрешен глас ме предупреждаваше, молеше ме да се върна и да се махна от тук. Но аз не му обърнах внимание. Всеки мускул и нерв в тялото ми се напрягаха да ме върнат обратно, но трябваше да видя кой е там.

Ами ако... Ако това е тя? Ако това е възможно въпреки всичко, въпреки логиката Джъстин е все още тук? Знаех, че това е лудост... но защо да е невъзможно след всичко онова, което се случи.

Вратата беше леко открената и пропускаше тънка вертикална линия светлина. Почти спрях да дишам, когато поставих длан върху вратата и я бутнах навътре.

Отне ми само секунда, за да я видя. Заля ме смесица от разочарование и облекчение, защото това не беше Джъстин.

Една жена в пурпурна роба седеше пред камината върху отоманка с люляков цвят и промушваше ритмично с игла тънък плат. Косата ѝ беше дълга и вълниста като на Рейна и навремето сигурно също е била черна като въглен, но годините я бяха поръсили със сива пепел като тази под пламтящите цепеници в камината. Когато ми се

усмихна, очите ѝ бяха по-скоро сиви, отколкото сребърни и сякаш скрити зад облак. Те гледаха не мен, а някъде над главата ми.

Тази жена беше усетила някак присъствието ми, без да ме вижда. Защото тя не виждаше нищо.

Искаше ми се да се обърна и на пръсти да се отдалеча по коридора. Но не го направих. Не можех. Може би защото нямаше да е редно да я изоставя и да я накарам да повярва, че и сетивата, които са ѝ останали, вече я подвеждат. Или защото пурпурните стени на стаята ѝ бяха покрити с десетки гоблени, изобразяващи от различна гледна точка Скалите на Хиона през зимата, пролетта, лятото и есента.

А може би стоях тук, очаквайки Джъстин да каже нещо, каквото и да е, вътре в главата ми или извън нея... но тя не го направи.

— Аз съм Бетина — тихо каза жената. Гласът ѝ беше гладък като лед. — Но ти може да ми викаш Бети.

[1] Денят на труда е национален празник на САЩ, който се отбелязва в първия понеделник на септември. Във висшето общество е прието да се смята, че това е последният ден в годината, когато дамите могат да носят бяло. — Бел.прев. ↑

[2] Предменструален синдром (известен още като ПМС, предменструална болест, синдром на предменструално напрежение) е сбор от различни емоционални и физиологични симптоми на стрес и неразположение, които се проявяват у жените преди, а понякога и по време на менструация. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 9

— Баба ти е сляпа — казах, когато навалицата в ресторанта на Бети най-после понамаля.

— Така е — отговори Пейдж, подсушавайки една чаша за вино.

— Тя не може да вижда — настоях. — Нищичко.

— Точно така.

— Ами... тогава как знаеше коя съм аз?

Пейдж се огледа наоколо и ме замъкна в един отдалечен ъгъл зад бара.

— Баба Бети претърпя злополука преди две години — прошепна тя — и оттогава вече не е същият човек.

— Каква злополука? — попитах.

— Изненада! — прекъсна ни мъжки глас, преди тя да успее да продължи.

Двете едновременно вдигнахме очи и видяхме Гарет да стои от другата страна на барплота, размахвайки победоносно два билета.

— Дейв Матюс^[1]. Портланд. Тази вечер.

— Мислех, че билетите са продадени още преди месеци — казах, тъй като той гледаше към мен.

— Задвижих връзките си и дадох на един онлайн брокер сума, която би покрила таксата ми за обучение за следващата година. — Той започна да се отдалечава заднешком. — Знаем, че си заета, но не бързай да ми отказваш. Най-напред обмисли предложението.

— Охо, някой е хлътнал здраво по теб — каза Пейдж, когато Гарет вече се беше отдалечил достатъчно. — Той е сладурче. Трябва да отидеш.

Самата мисъл да изляза и да се забавлявам ми се струваше доста странна.

— Беше започнала да разказваш за баба си.

— А, да. — Пейдж отново се захвана да подсушава чашите. — Отишла да плува по време на гръмотевична буря.

— Леле!

— Без майтап. — Пейдж поклати глава. — Преди злополуката баба Бети прекарваше повече време във водата, отколкото на суша. Без значение кой сезон е и колко е студена водата. Плуваше, докато съвсем не премръзне. Така е дошла тук, в Уинтър Харбър. Иначе е отраснала в Канада и пристигнала по тези места по време на едно пътуване с приятели. Толкова била впечатлена, че тук водата не е скована от лед, както става с всяка водна повърхност на север през зимата, че решила да остане.

— Това значи да си отдаден изцяло на някакъв спорт.

— Или пък форма на пристрастяване, която рано или късно ще ти навлече неприятности. — Тя ме погледна. — Нали и ти като малка си брояла секундите между падането на светкавицата и удара на гръмотевицата, която я следва? Колкото повече е времето между тях, толкова по-далече е бурята.

Кимнах, без да уточнявам, че и сега продължавам да го правя.

— Е, в деня, когато баба решила да скочи от задния ни двор в океана долу, светкавиците и гръмотевиците били *едновременно*. Бурята е вилняла точно над нас. Тя твърди, че просто е трябвало да го направи, което, разбира се, нищо не обяснява. А тя така и не проговори за случая повече.

Пейдж вдигна очи, когато компанията от четирима мъже на една от масите избухна в смях. Тя, изглежда, беше обещала на Зара да поеме смяната ѝ следващия уикенд, само и само сестра ѝ да свали късата пола, да си сложи униформата и да дойде на работа, но не си го признаваше пред мен. Когато Зара се е съгласила на сделката, аз вече чаках в колата. Стиснах ръката на Бети, направих ѝ комплимент за красивите гоблени и се ометох. Пейдж и Зара се появиха десет минути по-късно и седнаха заедно в червения миникупър на Зара, та Пейдж да е сигурна, че Зара няма да кривне в неизвестна посока на някой завой. Сега тя беше във вихъра си, както обикновено.

— Оттогава баба не е същата — продължи Пейдж. — Не просто ослепя, но и другите ѝ сетива бяха засегнати. Докато била във водата, мислела, че умира, защото не можела да види нищо, но все пак е чувала дъжда, вълните, драскането на раците по дъното, песента на китовете. В болницата тя не видяла потреса върху лицето на доктора, но го чула да казва, че ще оживее. Доловила дишането на пациента в

съседната стая, който бил с респиратор, както и спирането на сърцето на друг пациент от долния етаж.

— Божичко!

— Да, така е. Мислех, че тия пристъпи ще изчезнат, когато се върне у дома и преодолее травмата, но тя продължава да твърди, че чува как рибите пускат мехури в океана, как разцъфват розите в градината и как идва пощаджията, даже когато той е на километри от къщата ни. След това започна да помирихва и да усеща разни неща, както се случва на някои пенсионери например. Започнахме да се шегуваме, че някой ден може и да я видим да се носи по небето с нейния пурпурен бански костюм и с плажна кърпа, вързана на раменете като наметало.

— Така ли е разбрала коя съм, без дори да ме види? — попитах. — Подказали са ѝ го нейните свръхчувствителни сетива?

— Колкото знаеш ти, толкова знам и аз. — Тя остави чашата на плота и се наклони към мен. — Никой извън семейството не знае, че баба Бети е била в откъдното и все още не се е върнала съвсем от там след злополуката. На тези, които се интересуват от състоянието на баба, Рейна казва, че това са типични за възрастта ѝ отклонения и че баба е твърде крехка, за да напуска къщата. Според нея така е по-правилно, отколкото да се опитваме да търсим обяснение на неща, които не разбираме... И съм сигурна, че ще ти бъде благодарна, ако нашата малка семейна тайна си остане между нас.

— Гроб съм — кимнах. — Не се притеснявай.

— Благодаря. — Пейдж се усмихна и хвърли поглед към телевизора над бара. — А! Ето и всекидневната доза депресиращи новини.

Проследих погледа ѝ с надеждата да не е забелязала как лицето ми изгуби цвета си. Не беше трудно да чуем анонса на новините, защото всички, които виждаха екрана, утихнаха, за да чуят говорителката.

— Лятото е необичайно напрегнато за полицията в Уинтър Харбър — казваше водещата от екрана. — Вместо да се справят с обичайните инциденти като пияни малолетни и шумни плажни купони, продължили неправомерно късно през нощта, местните власти са изправени пред серия привидно несвързани един с друг смъртни случаи.

Пейдж поклати глава.

— Първата жертва, осемнайсетгодишната Джъстин Сандс, която трябваше да е първокурсничка в университета „Дартмут“ през септември, намерила смъртта си, скачайки от скала. Пол Карсънс, предприемач със семейство и три деца, почина, когато яхтата му се преобърна в силна гръмотевична буря. Чарлз Спинеикър, корпоративен адвокат и баща на пет деца, се удавил, докато ловял риба на петнайсет метра от брега.

Докато показвах снимките им на екрана, аз се концентрирах върху дишането си.

— Четвъртата жертва, Арън Нюберг, президент и изпълнителен директор на фармацевтичната компания „Имекс“, беше открит по-рано тази сутрин в подножието на фара на Уинтър Харбър. Предполага се, че той също се е удавил, но полицията все още разследва случая.

Съобщението завърши внезапно със списък от телефонни номера, на които случайни свидетели на събитията биха могли да се обаждат с допълнителна информация. Всичко изглеждаше толкова делнично — сякаш ставаше дума за пътния трафик или прогнозата за времето.

— Ей — подвикна Пейдж, за да ме откъсне от телевизора и вдигна една палета с водни чаши на барплота. — Колко стана часът?

Погледнах часовника, който висеше над мивката зад мен.

— Почти десет.

Тя скръсти ръце и ги опря върху палетата с чашите.

— Странно.

Проследих погледа ѝ през салона. Сърцето ми пропусна един удар, а след това май окончателно замря.

Причината беше Оливър, който седеше в сектора на Зара — два часа преди обичайното време — и оглеждаше залата, вместо да рее поглед през прозореца, както обикновено. Очевидно точно това привлече вниманието на Пейдж.

Но това, което за малко не ми докара инфаркт, беше Саймън, който стоеше във фойето и също оглеждаше салона.

— Това да не е Саймън Кармайкъл — попита Пейдж, когато той ми помахаше.

— Да. — В този момент бях доволна, че свръхспособностите на баба Бети не се предават по наследство и Пейдж не може да долови

моята внезапно появила се аритмия.

— Брей! А казват, че колежът се отразявал благотворно на ума. Той обаче изглежда напълно променен на външен вид.

— Имаш ли нещо против да вземеш поръчката на Оливър? — попитах. — Връщам се след секунда.

— Имаш всичкото време на света. — Тя извади тефтер и химикалка от джоба на престилката си и се усмихна. — В деня, когато Джонатан дойде да ме потърси тук, сигурно ще изчезна поне за седмица от ресторанта.

Отбелязах си наум, че най-после трябва да попитам кой е Джонатан. Списъкът с въпроси към Пейдж ставаше все по-дълъг и включваше и други теми: Какво е станало с дядото на Пейдж? Какво мисли бащата на Пейдж за всичко това? Каква беше тая история с гоблените от Скалите на Хиона? Откъде баба Бети знаеше името ми и защо Джъстин искаше да се срещна с нея.

Но, изглежда, отговорите трябваше да почакаат.

— Какво е станало? — попитах, щом приближих Саймън. Той се усмихна, когато ме зърна, но после доби сериозен вид.

— Здравсти — каза. — Извинявай, че се появявам така, но нямам търпение да те дочакам.

Видът му подсказваше, че тези думи не съдържат никакъв романтичен подтекст от рода на „седа си вкъщи и тръпна по теб“ и бях стъписана, защото въпреки това ме накараха да потръпна, сякаш някой нежно бе прокарал перо по кожата ми.

— Няма проблем. Какво става?

Той се огледа, сякаш някой наистина можеше да ни чуе сред шума, който вдигаха стотината души в залата. После пристъпи към мен. Застана толкова близко, че можех да видя петната по очилата му и наболата по челюстта брада.

— Кейлъб се обади.

Шумът наоколо сякаш изведнъж се усили.

— Къде е той? Добре ли е?

— Представа нямам — нищо не каза. Обади ми се от непознат номер и когато вдигнах, известно време се чуваше само едва доловимо задъхано дишане — сякаш обикаляше напред-назад. Тъкмо се готвеше да заговори, когато се чу друг глас. Женски. Тя се обърна към него по име и после връзката прекъсна.

Едно петчленно семейство влезе в ресторанта и внимателно ни избута встрани. Докато се отмествахме, погледът ми попадна на огледалото зад стойката на салонния управител. Дъхът ми спря — бях убедена, че виждам Джъстин да ме гледа оттам, озарена от сребристо сияние.

— Проверих онлайн какъв е този номер.

Откъснах очи от празното огледало.

— Нямаше го в списъците, затова опитах аз да се обадя. Първите няколко пъти никой не ми отговори, но един горски рейнджър най-накрая вдигна.

— Горски рейнджър ли? Къде?

Очите му уловиха погледа ми и го задържаха.

— Кемп Хероуин.

Вече не чувах разговорите и смеха на посетителите в салона. Все едно двамата със Саймън бяхме съвсем сами в целия ресторант.

— Отначало изобщо не мислех да ходя до там при каквито и да е обстоятелства — каза той. — Пък и той може отдавна да е заминал. Но това все пак е първата следа, която имаме. Не мога да си позволя да я изпусна.

Някак успях да кимна. Сега стоеше толкова близо до мен, че усещах аромата на ментова паста за зъби в дъха му.

— Ще дойдеш ли с мен?

Пулсът ми се ускори. Като изключим Скалите на Хиона, Кемп Хероуин бе последното място, където имах желание да отида. Но ако имаше шанс да открием Кейлъб там — пък и да прекарам цял ден със Саймън — тогава Кемп Хероуин беше моето място.

— Връщам се веднага — казах, развързвайки престилката си.

Изхвъркнах от фойето и се втурнах към бара. Пейдж я нямаше. Един бърз оглед на салона ми показа, че говори с Оливър. Не можех да изчезна, без да ѝ се обадя, но и не можех да изтърпя още веднъж странното поведение на стареца. Затова изчаках Пейдж да погледне настрани, за да ѝ помахам.

— Всичко наред ли е? — попита тя, щом приближи.

— Да — отговорих, — или поне се надявам да бъде, стига да не ме намразиш.

— Изключено.

— Дори и да си тръгна още сега? И даже ако отсъствам цял ден?

Тя хвърли поглед през рамо към фоайето. Когато отново ме погледна, очите ѝ блестяха.

— Със Саймън ли заминаваш?

Замълчах, после кимнах.

— Щастливка. — Тя грабна ръцете ми и ги стисна. — Ех, защо и във „Фар“ не осигуряват повече свободно време на Джонатан за такива романтични жестове.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против? — попитах, добавяйки и връзката Джонатан — „Фар“ към моя набъбващ списък с въпроси.

— Бих имала против, ако *не* тръгнеш. Но със сигурност има една личност, която може би ще се засегне много повече...

Надзърнах над рамото ѝ и видях, че Оливър ни наблюдава.

— Той за малко да се отнесе към мен, както към Зара, когато видя, че не го обслужваш ти.

В това нямаше никакъв смисъл. Бях разменила едва десетина думи с него, а той ставаше все по-раздразнителен след всяка от тях.

— Но да знаеш, че ако не тръгнеш веднага, ще те уволня.

Усмихнах се.

— Ще се върна колкото се може по-бързо.

— Тук сме от петдесет години — безгрижно каза тя, устремявайки се към кухнята. — Ще сме тук и когато се върнеш.

Забих поглед в пода, докато прекосяхах салона и се отправях към фоайето. Вече бях на няколко крачки от Саймън, когато ми се наложи да спра. Стиснах ръба на най-близката маса и затворих очи. Болката ме атакува така рязко, беше толкова остра и силна, сякаш някой поля главата ми с бензин, преди да ѝ драсне клечка кибрит.

— Добре ли сте? Искате ли да седнете?

Отворих леко едното си око и видях млад баща със синя бейзболна шапка. Наблюдаваше ме с тревожно сбърчени вежди — твърде мило от негова страна, помислих си, като се има предвид, че палецът ми за малко не попадна в неговата порция палачинки със сладко от боровинки.

— Тя е добре.

Отдалечих се от масата и сграбчих главата си с две ръце.

— Нали така, Ванеса?

За всички, които бяха достатъчно близо да я чуят, гласът на Зара сигурно звучеше нормално, даже мило. Сякаш бяхме добри приятелки и тя е наясно, че главоболието ми отминава бързо и няма причина за тревога. Но за мен той беше дълъг метален нокът, който пробиваше като свредел ухото ми до самия център на мозъка.

— Ей — дочух Саймън да казва нежно. Усещах топлия му дъх върху лицето си, докато обгръщаше талията ми с ръка. — Хванах те.

Пулсиращата болка намаляваше с всяка крачка. Когато стигнахме главния вход, вече можех напълно да отворя очи. Обърнах се и видях, че Зара ни наблюдава. Беше кръстосала ръце пред гърдите си, а очите ѝ се бяха превърнали в тесни сребристи цепки.

— Познаваш ли я? — попитах Саймън. Никога не я беше споменавал, но и двамата бяха израсли в Уинтър Харбър. Можеше дори да са ходили в едно и също училище.

Той хвърли поглед през рамо и въздъхна:

— По-трудно е да *не* познаваш Зара Марчанд.

[1] Дейвид Джон Матюс, роден на 9.01.1967 в Йоханесбург, Южна Африка, е солист, композитор и китарист. Заедно с китариста Тим Рейнолдс и други приятели сформират групата Dave Matthews Band, където е вокал, автор на песните и китарист. Матюс се изявява и като актьор. Снимал се е в три игрални филма. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 10

В първите десет минути от пътуването ни към Кемп Хероуин се питах какво прави Зара толкова популярна. Явно това, че *аз не съм я* познавала досега, беше проблем, защото тя ме намрази от пръв поглед. А и организъмът ми реагираше на нейното присъствие с ослепяващо главоболие всеки път, когато се окажех близо до нея. Но по всичко личеше, че въздействието ѝ върху мъжете и момчетата е точно обратното. Къде се криеше нейната тайна? Във външния ѝ вид? В сексапила, който пръскаше щедро всеки път, когато пожелаеше? Или пък сипваше в питието им някакво любовно биле, докато не я гледат? Защото със сигурност имаше нещо повече от сребристите ѝ очи и мимолетния чар.

Следващите пет минути от пътуването към Кемп Хероуин отделих за размисъл върху това какво толкова ме засяга, че Саймън също не е останал сляп за нейния чар.

За щастие пътуването продължи само петнайсет минути. Стигнахме ръждясалата и крива врата на Кемп Хероуин, преди да съм успяла да направя нещо, за което бих съжалявала после — като да попитам Саймън какво точно искаше да каже за Зара на тръгване от ресторанта на Бети, например.

— Защо точно тук? — каза Саймън, докато седяхме в колата пред вратата. — Какво го е довело на това място?

Прогоних Зара от мислите си и слязох от колата. Доколкото ми беше известно, Кейлъб нямаше никаква причина да идва тук. *Никой* нямаше причина да идва насам. През четирийсетте години Кемп Хероуин бил свръхсекретна военна база, маскирана като старомодно малко рибарско селище в Нова Англия за заблуда на вражеските кораби и самолети. През годините след това обаче той се бе превърнал в предпочитано място за любителите на силни преживявания и за хлапетата, които обичат да си играят на „Истината или се осмеляваш“. През деветдесетте по крайбрежието и из туристическите пътеки на парка бяха открити няколко трупа и властите прецениха, че

природните особености на местността — гъста мъгла, силен прибой и отвесни скали — са прекалено опасни за туристите и плувците. Затова затвориха окончателно Кемп Хероуин. Сега за парка се чуваше само когато поредната група любопитни туристи решише да се увери лично дали мястото наистина е толкова опасно, колкото се говори, и в „Херълд“ пуснеха информация за техните противозаконни лудории.

— Ще се наложи да я прескочим — каза Саймън, щом опита здравината на катинара и веригата, с които беше заключена портата. — Освен ако не искаш да ме изчакаш в колата.

Поклатих глава. За нищо на света не бих останала сама в субаруто, нито пък бих позволила той да се скита сам из Кемп Хероуин.

Саймън се изкатери лесно по металната врата. Когато стигна на върха и се преметна от другата страна, приземявайки се леко на земята, аз се залових с две ръце за ръждясалите решетки и пъгнах обутите си в маратонки крака между тях. Започнах да се катеря, като се надигах на ръце и постепенно плъзгах краката си по решетките.

— Не е като да се качваш по стълба — казах, когато стигнах върха. Решетките завършваха с остри шипове, така че не можех да се преметна и спусна по същия начин, освен ако нямах нищо против да се разхождам из Кемп Хероуин с надупчен корем.

Никак не ми помогна и това, че заваля. Ръцете ми започнаха да се хлъзгат по металните пръти.

— Не бой се, няма да паднеш отвисоко — обеща Саймън. — Аз ще те хвана.

На мен обаче падането от два и половина метра височина ми се виждаше сериозна работа, но нямах голям избор. Напрягайки всички сили, за да съм поне на два-три сантиметра от острите върхове на шиповете, се закрепих на върха, а после силно се отгласнах.

— Доста добре се справяш за градско момиче — каза Саймън, когато се приземих от другата страна.

Опитах се да се усмихна, но цялото ми съзнание беше погълнато от мисълта за ръцете му, които бяха пънати под моите; дланите му, обхванали кръста ми, и гърдите ни, плътно опрени едни в други. Както и от факта, че не го отблъснах автоматично, макар вече да стоях стабилно на краката си.

— Тук има телефон с монети — казах най-накрая.

Ръцете му се задържаха още малко на талията ми, преди той да ме пусне и да се обърне. Телефонът се намираше до мястото, което някога е било каса и гише за информация на бившия парк. Беше трудно да си представиш как посетителите са спирали пред разнебитената постройка, сега останала без покрив, за да си купят брошури и карти. Още по-трудно ми беше да си представя, че Кейлъб е стоял тук само преди няколко часа.

— Не работи — каза Саймън, когато стигна до телефона и вдигна слушалката. После я постави на мястото ѝ и опита пак. — Няма никакъв сигнал, никакъв шум дори. Нищо.

— Изглежда някой се е постарал да е така. — Застанах до него и вдигнах разнищания край на прекъснатия телефонен кабел.

— Странно. Направих справка онлайн. В парка има само един телефон, който се поддържа в изправност, за да го използват рейнджърите при месечните си обиколки, ако времето попречи на радиовръзката.

— По всичко личи, че този, който е бил с Кейлъб, го е искал изцяло за себе си.

Стиснатите устни на Саймън се превърнаха в тънка линия, докато поставяше слушалката на мястото ѝ. Той заобиколи малката постройка и се опита да отвори вратата.

Понечих да го последвам, щом изчезна във вътрешността ѝ. Ами ако този, който искаше Кейлъб само за себе си, все още беше тук? И сега се криеше в полуразрушената къщичка, очаквайки следващата си жертва. Дали не е по-разумно да повикаме подкрепление? Или пък да се въоръжим с малката ножичка от аптеката в колата на Саймън? Или...

— Празно е.

Отдъхнах си, когато той отново се появи на прага.

— Вътре няма нищо друго, освен опадали листа и стари вестници.

Саймън се спусна надолу по калната пътека и аз забързах след него, за да го настигна. Очите ми се стрелкаха ту на една, ту на друга страна. Навсякъде срещяхме останки от противоречивото минало на Кемп Хероуин. Само на няколко крачки от пътеката се виждаха бетонните бункери на артилерията, обрасли с диви лози. Изизрасналите на воля шубраци бяха пръснати очукани дървени маси за

пикник и метални кошчета за отпадъци. Стените на дълги правоъгълни постройки бяха покрити с черни графити. Ако Кейлъб се опитваше да се скрие, беше избрал най-подходящото място.

— Главните постройки са на високото — провикна се през рамо Саймън и сви надясно по друга кална пътека, която водеше нагоре и встрани от тази, по която бяхме вървели досега.

Напрягах се да го чуя през шума на дъжда, който валеше все по-силно и се превръщаше в порой. Небето беше ясно през целия път дотук, но щом пристигнахме, постепенно потъмня. Надзъртайки през балдахина от листа над главата си, виждах как откъм океана прииждат тежки сиви облаци. Когато десет минути по-късно стигнахме края на пътеката на върха, облаци се бяха спуснали ниско, дъждът се беше превърнал в студена плътна водна стена и първите светкавици вече удряха мократа земя.

— Как така не разбрахме, че се задава такава буря? — извиках, настигайки Саймън на върха. Дъждът беше толкова проливен, че вече трудно се различаваше границата между небето и земята. Даже не виждах брега ниско долу под краката ни.

— Направих справка за прогнозата, преди да тръгнем — извика в отговор Саймън. — Там се казваше, че *има вероятност* за гръмотевични бури.

Последвах го към постройката, скрита в гъсталака на върха на възвишението. Отвън приличаше на малка църква, за което допринасяха имитацията на витражни прозорци и бутафорната камбанария. Саймън извади фенерче от джоба на якето си и го насочи към вътрешността. Яркия лъч освети дървени нарове, приковани към стените, купчината листа върху тях и един забравен спален чувал.

Всичко тук приличаше на идеалния декор за филм на ужасите, но, колкото и да е странно, на мен ми се видя уютно. Приканващо. Място, където лесно биха могли да лагеруват двама души, решени да се посветят един на друг, без някой да ги обезпокои дни наред.

— Е, не е като условията в спа курорта „Фар“ — каза Саймън, поглеждайки към пороя навън, — но поне ще останем сухи.

Както си стоях до него, сърцето ми запрепуска. Не бях сигурна дали това е защото сме временно изолирани от света в Кемп Хероуин наскре гръмотевична буря, или понеже бяхме толкова близо един до друг, което сега предизвикваше съвсем различни чувства в мен.

— В метеорологичната прогноза обаче не ставаше и дума за подобно нещо. — Очите на Саймън срещнаха моите. — Радарът изобщо не отчиташе приближаването на гръмотевична буря — нито тук, нито някъде наблизко.

— Дори бурята не може да се придвижва толкова бързо, нали?

— Обикновено не. — Той отново погледна към водната пелена навън. — Честотата на тези бури се увеличава и с всяка следваща те стават все по-мощни. А метеоролозите всеки път се оказват неподготвени, защото няма никакви признаци за тяхното приближаване.

— Също като деня, когато бяхме на Скалите на Хиона, нали? Ти пак беше проверил прогнозата и се очакваше времето да е ясно.

— Също като тогава. И днес, и всеки път досега небето от ясносиньо става черно за нула време, сякаш майката природа изведнъж угася лампата, за да не видим пораженията, които се кани да нанесе. Точно това се опитвам да изследвам. Защото никой от метеоролозите не му обръща внимание. И от Националния метеорологичен институт не схващат какво се случва. Моите преподаватели също не си дават сметка за явлението. И докато всички нехаят, щетите могат да стигнат милиони долари. Цели градове могат да бъдат опустошени. Още хора може да загубят живота си.

Да загубят живота си.

— Значи това не е просто едно дъждовно и бурно лято, така ли? — попитах. — Нито просто още едно доказателство за промените в климата, които нарушиха равновесието на земята?

— Щеше ми се обяснението да е толкова просто. Но бури с такъв мащаб се случват само в строго определена зона. Северозападното тихоокеанско крайбрежие е приблизително на същата географска ширина като горната част на Североизтока и техните климатичните характеристики са напълно нормални в сравнение с предишните лета. — Той ме погледна. — Нали помниш, че вълните бяха като полудели, когато отидохме при Марк и другите сърфисти? И видях как прииждаше приливът.

Кимнах.

— Според мен между двете има връзка — между хиперактивността на океана и буреносните системи. Не зная как става това, нито защо, но се опитвам да разбера. Пътувах навсякъде по брега

на Мейн, измервах нивото на приливите и отливите, съдържанието на сол във водата, водородния показател. Водих записки за изменението във времето по часове — правих всичко, което би ми помогнало да събера едно и едно и да разбера защо се случва всичко това.

— Това е твърде мащабен проект за сам човек.

Той сведе поглед към мен.

— С тази разлика, че аз не съм сам. Вече не.

Усетих как бузите ми пламват, сякаш лятното слънце беше пробило плътната покривка на облаците.

— Освен това трябва да го направя на всяка цена. Не мога да не го направя. — Той замълча, а когато заговори отново, гласът му беше станал по-мек. — Ако това беше лято като всички останали, Джъстин щеше да е още жива. Ако това беше едно обикновено лято, сега Кейлъб нямаше да бяга и да се крие.

Да, това със сигурност не беше обикновено лято. А когато дървените стени на нашия подслон започнаха да се огъват и ревът на пороя над главите ни стана оглушителен, взех да си мисля, че Саймън може и да има право.

— Чу ли това? — попита той след секунда.

Притаих дъх и се заслушах. Дъждът и вятърът навън постепенно утихваха, а въздухът стана неподвижен.

Вятърът пръв се усили отново. Когато пак засвири през цепките между дъските на стените и започна да блъска онова, което беше останало от вратата, изведнъж стана студено, сякаш температурата навън рязко падна поне с трийсет градуса.

Дъждът рукна отново само няколко секунди след това. Отначало почти не го чувах, защото ударите на сърцето ми отекваха шумно в ушите ми, но после той се усили и разклати покрива, сякаш стадо лосове препускаше отгоре. Скоро шумът стана толкова оглушителен, че очаквах съвсем скоро църквата да се откъсне от основите си и да се извие във въздуха, както си бяхме в нея.

— Това градушка ли е? — извиках, когато Саймън грабна ръката ми и ме поведе колкото се може по-далече от вратата.

Той не отговори. Когато стигна задния ляв ъгъл на помещението, седна на пода и ме дръпна към себе си. Беше станало толкова студено, че можех да видя облачето от дъха си, а Саймън свали якето от полар, загърна ме с него и ме притисна силно към себе си. Така би постъпил

всеки грижовен по-голям брат, за да предпази своето сестриче... само дето аз не се чувствах по-малка сестра на Саймън. Нещо повече — мислех си, че ако в този момент доближи лице сантиметър по-близо до моето и устните ни случайно се докоснат, аз сигурно нямаше и да забележа, ако църквата се откъсне от земята и полети.

— Мисля, че най-лошото мина — прошепна той няколко минути по-късно.

Отворих очи и вдигнах глава от гърдите му. Църквата все още стоеше на мястото си. През разнебитената врата видях как водата се стича от дърветата, вместо от небето. Навън просветля и стана по-топло, когато слънцето проби през изтънелите облаци.

— Добре ли си?

— Не знам — признах си. Току-що бяхме преживели бясната атака на майката природа, а все още предстоеше да открием Кейлъб... но единствената ми мисъл в момента беше, че не искам да мръдна от мястото си.

— Измръзна ли? Боли ли те някъде? Да не би нещо да е паднало върху теб?

— Не. — Насилих се да се откъсна от него и станах. — Само малко съм замаяна.

— Е — продължи Саймън, докато се изправяше на крака, — тази буря си има и добра страна. Ако Кейлъб е бил тук преди тя да връхлети, значи все още е наблизко. Едва ли е отишъл далече в тоя порой.

Последвах го навън. Военните очевидно добре си бяха свършили работата при построяването на Кемп Хероуин. Наоколо нямаше никакви други последици от току-що отминалия ураган освен новия слой обрулени листа и клонки, който покриваше калната пътека. Бутафорната камбанария все още се издигаше над мнимата църква; всички останали постройки също бяха оцелели.

— Имаш ли нещо против да направя някои измервания, преди да продължим? — попита Саймън. — Ще отнеме най-много три минути.

— Няма проблем. Върши си работата.

За миг изглеждаше така, сякаш иска да каже още нещо, но после се обърна и се запуска по склона. Гледах да не изоставам от него. Наклонът беше стръмен, но поне не беше скалист, а имаше песъчлива повърхност, което правеше спускането значително по-леко. Когато

стигнахме брега, Саймън извади малка тетрадка и пластмасова кутия от раницата си и нагази във водата. За разлика от небето океанът още не се беше успокоил след бурята и вълните продължаваха да бият брега. Без да изпускам Саймън от очи, аз останах близо до склона, за да избегна пръските вода.

Саймън взе няколко проби и ги описа в тетрадката. Трите минути станаха пет, после седем, след това девет. След десет минути реших да се поразходя няколко метра по-надолу по брега, като на всяка крачка се обръщах, за да се уверя, че той все още е там и е добре. Когато стигнах група скали, откъдето се откриваше идеална гледка към Саймън и към водата, се покатерих внимателно отгоре и седнах.

Затворих очи и вдигнах лице към слънцето. Трябваше да си събера мислите. Напоследък преживях много, а събитията продължаваха да се трупат все така интензивно, но това не означаваше, че трябва да им се оставя и да загубя контрол. Каквото и да чувствах в момента към Саймън, то беше напълно естествено, като се има предвид колко време прекарвахме заедно, непрекъснато преодолявайки някакви извънредни обстоятелства. Сигурно щях да изпитвам същото и към пожарникаря, който ме е измъкнал от горяща къща, или към полицаия, успял да ми върне чантата, отмъкната от крадец. Рано или късно чувствата ми към Саймън отново щяха да се върнат към нормалното.

Отворих очи, когато студената вода на океана стигна върховете на маратонките ми, и повече не можах да ги затворя.

— Саймън — прошепнах.

Исках да извикам, да изкрещя името му с пълно гърло. Исках да скоча от скалите, да се втурна нагоре по склона и да избягам колкото се може по-далеч от Кемп Хероуин.

Но не можех да го направя. Не можех да помръдна. Цялото ми тяло беше сковано, сякаш пленено от голям леден блок, паднал с току-що отминалата градушка.

— Саймън! — опитах се да го извикам отново, но устните ми едва помръдваха. — *Саймън!*

Нямам представа как е успял да ме чуе, но след секунда беше до мен.

— Ванеса, какво...

Но след това и той замръзна.

Една безжизнена ръка, прикачена към безжизнено тяло, се подаваше от водата край скалите. Тялото плуваше с лицето надолу, но по конструкцията му личеше, че е на мъж.

— Саймън... — Поех си въздух, очите ми се напълниха със сълзи. — Това не е ли...

— Не — отвърна мрачно той. — Много е едър. А и Кейлъб не носи часовник.

Очите ми се отместиха от моравата ръка към подпухналата китка, където на слънцето като парче от бутилка проблясваше дебела сребърна верижка. Миг по-късно една голяма вълна връхлетя брега и между скалите буйно зашумя оттичащата се вода, която обърна жертвата с лицето нагоре.

Извърнах очи, а ръцете на Саймън ме обгърнаха, отвеждайки ме по-далеч от скалите и тялото.

— Какво му има? — прошепнах, притисната до неговото рамо, докато сълзите се стичаха по страните ми. — Какво не е наред с лицето му?

Той ме прегърна още по-здраво и постави едната си длан на тила ми, за да ми попречи да се обърна и да погледна още веднъж назад.

— Да се махаме оттук. Ще се обадим на полицията от колата.

Не беше нужно Саймън да се притеснява, че ще погледна отново трупа. Вече бях видяла предостатъчно. Докато воят от сирените на полицейските коли и линейката приближаваха Кемп Хероуин, аз се отпуснах на седалката в колата, затворих очи и започнах да си мисля за мама, за татко, за Джъстин, за Пейдж, Зара, Бети и къщата край езерото. За всичко, което би ме откъснало от спомена за тази гледка.

Мъжът, който и да беше той, беше мъртъв. Свършен. Приключен. Изхвърлен на брега като мъртва риба.

Когато водата го обърна с лице нагоре, очите му се оказаха широко отворени, а устата му беше разтегната в широка усмивка, сякаш се чувстваше щастлив от всичко това.

ГЛАВА 11

— Не е за вярване, че можеш просто да си лежиш така.

Вдигнах глава и видях Пейдж да приближава към мен, тичайки по скалистия бряг.

— Градусите са двайсет и седем. *Двайсет и седем!* Това са десет градуса повече в сравнение с последния топъл ден, който имахме. Затова трябва да *плуваш*. — Тя просна кърпата си до моята и се стовари на земята. — Можеш даже просто да си стоиш във водата, без риск да замръзнеш.

Отпуснах отново глава върху кърпата и затворих очи.

— Не плувам.

— Какво искаш да кажеш? Семейството ти има къща на едно от най-красивите места по източното крайбрежие. Как така досега не си се възползвала от най-забележителната природна даденост на Уинтър Харбър? Именно заради нея, както и заради „Рибената чорба на Бети“, разбира се, тук се стичат туристи и летовници десетилетия наред. — В едно изречение Пейдж успя да иронизира и мен, и рекламните брошури на „Фар“.

Слънцето напече по-силно дясната ми буза, когато се обърнах към нея.

— Честно ли да ти отговоря?

— Моля те — каза тя, изцеждайки косата си. — В ден като днешния трябва да изтъкнеш много сериозни аргументи, за да ти повярвам.

Замълчах. Днес, както и през последните дни, истината включваше доста неща, за които не ми се искаше да говоря. Не че иначе щях да го направя, но след преживяването си в Кемп Хероуин преди три дни определено няхах намерение скоро да вляза в океана. Най-добре беше все пак да ѝ кажа *нещо*, отколкото да я оставя сама да си вади изводите.

Освен всичко друго това беше Пейдж. Имах ѝ доверие.

— Страхувам се от водата — казах най-накрая — от известно време. Допреди няколко години тя беше единственото нещо, от което не ме беше страх. Независимо дали плувах в океана, в езерото Кантака, в училищния плувен басейн или където и да е. Навсякъде се чувствах добре... дори в безопасност.

Тя се протегна на кърпата и се обърна към мен.

— Какво се промени?

— В един студен юнски ден преди две години със семейството ми решихме да си направим пикник на плажа Бийкън. Предишния ден беше имало буря и вълните все още бяха огромни. — Затворих за миг очи, припомняйки си синьото небе, зелената вода, косата на Големия бащица, която се беше накъдрила още повече от влажния солен въздух. — След обяда сестра ми ме предизвика да вляза във водата.

— Не знаех, че имаш сестра.

Отклоних поглед. В пристъп на моментно откровение бях забравила кое искам да запазя в тайна.

— После — продължих с надеждата, че Пейдж няма да настоява — тя каза, че се е пошегувала. Но тогава ми изглеждаше съвсем сериозна. А нямаше... няма нещо, което да мразя повече от това да я разочаровам.

— Разбирам какво имаш предвид — каза Пейдж с въздишка.

— Тъй като нашите нямаше да изпаднат във възторг от идеята, казах, че отивам да се поразтъпча. Отдалечих се на около осемстотин метра — достатъчно близко, за да ме виждат, но и на достатъчно разстояние, че да ме помислят за някой друг, ако ме зърнат във водата. — Подскочих и се дръпнах назад, когато усетих студения допир на една оттичаща се вълна върху крака си. — Оказа се, че това е грешка. В мига, в който студената вода стигна до глезените ми, вече знаех, че постъпвам неправилно. Но въпреки това го направих.

— *Сестри* — изпъшка Пейдж. — Те са и благословия, и проклятие едновременно.

— Сериозно? — казах след известна пауза. Можех да се доверя на Пейдж, но въпреки това не й трябваше да знае, че желанието да угодя на Джъстин не беше единствената причина да се оставя водата да ме завлече.

— На плажа Бийкън няма спасители — продължи тя след минута. — Сама ли се справи?

Загледах се във водата, докато слънцето прежуряше бузите ми.

— Санитарите от Бърза помощ също са доста добри плувци.

Тя потръпна.

— О, Ванеса, мъчно ми е, че си преживяла всичко това.

Усмихнах ѝ се леко.

— Както и да е, оттогава не съм плувала. Все така обичам океана, но вече е *твърде голям* за мен, ако разбираш какво искам да кажа. В един миг, без предупреждение той може да си промени посоката, да покаже цялата си мощ и да те отнесе към хоризонта.

— Да не споменаваме всички страховити твари, които живеят на дъното му. — Тя вдигна лице към слънцето. — Преди злополуката баба казваше, че се чувства много по-добре във водата, отколкото на сушата, и че ако не постои вътре поне час всеки ден, започва да отпада умствено и физически. Рейна и Зет не са толкова зависими, но и те плуват поне по няколко пъти седмично, а Зет го прави и по-често, откакто завърши. И аз като тях обичам да плувам, но също така обичам и танците. И да ходя на кино. И да ям мюсли на вечеря. Доставя ми удоволствие да плувам от време на време, но не е нещо, от което имам *специална* нужда.

— Случвало ли ти се е да се чувстваш неспокойна, когато си във водата?

— Всъщност не... Може би защото почти винаги съм край океана, ако не в него. Но разбирам защо останалите хора се чувстват неспокойни близо до него. Особено тук и особено сега с тия удавници, които изскачат всеки ден.

Дъхът ми секна.

— Дай да говорим за нещо по-весело — каза след малко тя с ведър глас. — За сестра ти например. Тя къде е сега? Кога ще ни запознаеш? Дали би могла да даде някои ценни съвети на Зара?

Отворих уста с намерението да кажа, че Джъстин е на лятно училище в Швейцария, че работи като детегледачка в Париж, или някоя друга невинна лъжа, която би обяснила отсъствието ѝ до края на лятото. Преди да успея да отговоря обаче, забелязах Рейна, която стоеше на върха на стълбата, водеща към плажа, обвила с ръка кръста на красиво момче.

— Леле. Явно майка ти е местната Деми Мур^[1].

Пейдж проследи погледа ми, скочи и започна да маха.

— Това не е Аштън, а Джонатан.

Последвах я, когато претича през пясъка, втурна се нагоре по стълбата и се хвърли в прегръдките на Джонатан, а през цялото време си мислех за Саймън. Той замина в деня след посещението ни в Кемп Хероуин, за да направи още някои изследвания, оттогава не го бях чувала. Не знаех кога ще се върне и се стараех да не мисля за него, но това пък ме караше да се чудя защо да не мисля за него вече ми коства толкова усилия. Е, *това* поне беше по-добрият вариант, отколкото да си мисля колко ми липсва. Както си беше всъщност. *Много* ми липсваше.

— Здравейте, госпожо Марчанд — поздравих, чувствайки се все по-невидима, колкото повече приближавах най-горното стъпало на стълбата. Рейна беше облечена в къса червена плажна рокля, която подчертаваше дългите ѝ крака и златистата ѝ кожа, а косата ѝ висеше сплетена на хлабава плитка на гърба. Не бих се изненадала, дори Джонатан да беше нейно гадже.

— Ванеса — студено каза тя, — моля те, наричай ме *госпожице* Марчанд. „Госпожо“ е за ония бедни жени, които вярват в брака.

— Такива като мен — обади се Пейдж, увиснала на врата на Джонатан. — Ванеса, запознай се с най-прекрасното гадже на всички времена.

Усмигнах се и протегнах ръка, за да се здрависам с него, но бързо я дръпнах, когато той и Пейдж започнаха да се целуват така, сякаш бяха съвсем сами в тъмна стая. Погледнах към Рейна, очаквайки да забележа неодобрение в погледа ѝ, но се наложи да сграбча парапета с другата си ръка от изненада, когато я видях да сияе от гордост.

— Джонатан — продължи Пейдж, когато се откъсна от него, за да си поеме въздух, — запознай се с Ванеса, моя най-добра приятелка и сродна душа. Заради нея на Зара ѝ се налага доста да се потруди за парите си.

— Много се радвам да се запознаем. — Той ми се усмигна, докато прихващаше Пейдж през кръста и я повдигаше във въздуха. — Чувал съм доста за теб.

Като гледах колко са обсебени един от друг, не проумявах как им е останало време да говорят и за нещо друго. Тази мисъл ме накара да се усмигна. Двете с Пейдж не знаехме почти нищо една за друга, но

въпреки това се сближихме доста за краткото време, откакто се познавахме. Стана ми хубаво, като разбрах, че и тя ме чувства близка.

— Джонатан — намеси се Рейна, подпъхвайки ръка под неговата, за да го откъсне внимателно от Пейдж. — Разбрах, че тренираш за маратона през есента. Разкажи ми повече за това — личи си, че си истински атлет.

— Не е ли прекрасен? — въздъхна Пейдж, когато те продължиха напред, а ние двете ги последвахме няколко крачки по-назад. — Не е ли сладко, че двамата с Рейна са като най-добри приятели?

— Наистина — отговорих, наблюдавайки как Рейна обвива ръка около кръста му.

— Та, като стана дума за гаджета — продължи Пейдж, щом стигнахме верандата и Рейна и Джонатан се скриха в къщата, — Зет си има нов приятел. Аз излизам с едно и също момче, откакто се помня, но тя минава през мъжете като торнадо през царевична нива.

— Кой е новият? — Имайки предвид темперамента на Зара, не бях сигурна дали ще е някой зализан турист, или татуиран рокер с кожени дрехи.

— Ще ти го покажа, но трябва да сме предпазливи. Зара днес е обедна смяна.

Последвах я в къщата. Докато се качвахме по стълбите, мярнах Рейна и Джонатан в кухнята. Тя му наля чаша портокалов сок, после се наведе през кухненския плот и така наклони глава, сякаш каквото и да казваше той в момента, за нея беше най-забележителното нещо, което някога е чувала. Тя се засмя безгрижно, а в отговор на това главата ми болезнено запулсира. Болката намаля, щом забързах нагоре по стъпалата след Пейдж.

— Тя ще ни убие, ако знае какво правим в момента.

Заковах се на крачка от отворената врата, която водеше към спалнята на Зара.

— Тогава може би не трябва да влизаме.

Но Пейдж вече беше вътре и отваряше едно по едно чекмеджетата на бюрото на Зара.

— Със сигурност ще започне с мен, така че ще имаш известна преднина.

— Хм, Пейдж... — Наблюдавах я как тършува из купчината хартия и вади една по една тетрадките на сестра си. — Всъщност аз не

искам да имам каквато и да е преднина. По принцип гледам да избягвам ситуации, които крият риск за живота.

Тя погледна часовника си.

— Ако тръгва в момента, все още имаме поне седем минути на разположение.

„Неса...“

Главата ми рязко се извърна наляво. Гласът на Джъстин звучеше така, сякаш стоеше точно до мен, но коридорът беше все така празен.

„Скъпа, сладка Неса...“

Не бях чувала гласа ѝ от няколко дни и не можех да преценя дали съм уплашена, или по-скоро изпитвам облекчение да я чуя отново.

„Всичко е наред...“

— Ето го!

Насилих се да откъсна поглед от коридора и да надзърна в стаята на Зара. Пейдж седеше на леглото и триумфално размахваше две книги.

„С теб всичко ще бъде наред...“

Знаех, че е лудост думите ѝ да ми вдъхват кураж, но така или иначе бавно прекрачих прага, а сърцето ми ускоряваше ход с всяка крачка. Спрях за момент в напрегнато очакване. Пронизващото главоболие, което сигнализираше, че Зара е наблизо, отново да се появи, но така и не почувствах болка. Когато се уверих, че главата ми е добре, се огледах колебливо, забелязвайки последователно белия юрган, тънката прозрачна бяла материя, която се спускаше от балдахина на леглото, тоалетната масичка със строените върху нея парфюми в кристални шишенца. Пред френския прозорец, заемащ почти цялата стена, гледаща към океана, имаше бяла масичка, а върху нея — стъклена ваза, пълна с рози.

Пейдж потупа леглото до себе си, за да седна и аз.

— Зет се мисли за красива, изтънчена и мистериозна личност... но така ли е наистина? Всъщност е абсолютна фукня. Ето доказателство „А“.

Седнах до нея и взех по-малката от книгите. „La vie en rose“? Прокарах пръст по заглавието, вдълбано в бялата кожена подвързия.

— Живот в розово — каза Пейдж. — Отвори я.

Нещо внезапно проблесна в огледалото срещу нас.

— Не мисля, че е редно — казах и ѝ подадох обратно книгата.

— Нали не си забравила, че сме на сушата — каза тя, взимайки книгата. — И наоколо няма същества от дълбините, които да ни заплашват.

— Нали току-що каза, че Зара ще ни убие.

— Добре тогава. — Тя разтвори книгата и запрелиства страниците, така че да мога да видя съдържанието им.

— Прилича на дневник.

— Точно така. Обаче... — Тя посочи десния горен ъгъл на една от страниците по средата на книгата.

— *Avril?*

— Април — поясни тя, а сребърните ѝ очи светнаха. — Цялото това нещо е написано на френски.

Тя изглеждаше страшно развълнувана от това, но аз не можех да схвана защо.

— Е, и?

— Ами това, че Зара учи испански в училище. Аз също.

Продължавах да не схващам, а времето ни изтичаше.

— Значи просто е избрала друг чужд език. Или пък си е взела учебници на компактдискове, а може да учи езика и в онлайн курс.

— Може. По-важното е, че тя записва най-интимните си мисли на най-красивия, изискан и романтичен език в света. Защото самата тя е такава, или поне ѝ се иска да бъде такава: красива, изискана и желана от всички.

— Ясно — казах, макар да си помислих, че истинската причина Зара да записва своите интимни помисли на най-красивия, изискан и романтичен език в света може да е и друга — за да не може нейната по-малка сестра да разбере нищо, когато започне да рови из стаята ѝ.

— Жалко, че не мога да задържа дневника ѝ достатъчно дълго, та да превода някои от нейните писания, но когато открих *ето това*, вече нямаше нужда от превод.

Втората книга бе по-дебела от първата, а позлатената ѝ розова подвързия беше оброчена с нежна дантела. В средата на корицата имаше малка рамка, а в нея — снимка на Зара, застанала на скалата зад тяхната къща на фона на океана. Беше облечена в дълга бяла лятна рокля, а тъмната ѝ коса се развяваше на вятъра.

— Тя наистина е красива — казах. Нямаше как да отрека това, въпреки че беше зла, заядлива и ме мразеше неизвестно защо.

— Виж — нетърпеливо каза Пейдж и обърна страницата.

— Албум с изрезки?

— Ти имаш ли?

Поклатих отрицателно глава. Мама от години се опитваше да ме убеди да си направя такъв албум, но според мен аз нито бях свършила нещо извънредно, нито бях преживяла нещо изключително, което си струва да се запомни. За разлика от Джъстин. Нейният албум представляваше две дебели книги, пълни с билети от ски лифта, самолетни билети, удостоверения и награди от състезания.

— Тия албуми са много префърцунена работа, но пък са и голямо забавление — продължаваше Пейдж. — В моя има обичайните неща: билети от кино, поздравителни картички за рождения ми ден, бележки от приятели. Виж, Зет обаче има съвсем различен подход.

Първата страница в албума на Зара представляваше колаж от нейни снимки. Джъстин също си беше направила нещо подобно, макар на снимките в нейния колаж да имаше и други хора. Следващата страница обаче вече показваше различния подход на Зара.

— Ето на това му се казва *голяма коса*.

— Ксавие Купър — каза Пейдж. — В действителност той нямаше толкова много коса. Тук само изглежда така, защото снимката е огромна.

— Да бе, защо е толкова голяма? — Снимката заемаше цялата страница и почти ме караше да се чувствам неудобно, сякаш Ксавие наистина беше тук, в скута на Пейдж.

— *Защото*, Ванеса... Когато излизаш със Зара Марчанд, когато си успял да стигнеш толкова близо до нея, че дори за кратко да я наричаш своя, тогава заслужаваш цяла страница.

— Брей!

— Точно така. Ксавие и Зара бяха гаджета преди две години и на мен, както и на всички останали, ни се видя, че излизаха само три седмици. По едно време той започна да кисне при нея по време на смените ѝ в ресторанта на Бети и когато решихме, че двамата ходят сериозно, тя го отрязва. Брутално го разкара. Горкото момче ходеше по петите ѝ, питаше я как е и дали иска пак да излязат, като ѝ свърши смяната, а тя даже думичка не обелваше. За щастие той и семейството му бяха тук само за лятото. Да си заминеш набързо и завинаги е най-

добрият изход, на който може да се надяваш, когато сърцето ти е разбито на безброй парченца.

— И въпреки това на тоя приятел е отредена цяла страница? Защо, след като по всичко личи, че тя не е смятала връзката им за нещо сериозно?

— Така си мислехме ние. — Тя обърна страницата. — Но явно сме били в грешка.

— „Сладоледаджийницата на Еди“? — Снимката беше пожълтяла от времето, но аз веднага разпознах голямата вафлена фунийка от рекламата на заведението.

— Ето къде започна всичко — прочете написаното на ръка под снимката Пейдж. — Двайсети май. Днес видях Ксавие. Той работеше. Поръчах си млечношоколадов шейк и реших, че той е единственият.

— Единственият?

— Евтино, нали? Но двайсети май е почти два месеца, преди да забележим, че става нещо. Гледай сега — стръкче трева от мястото, където са се разхождали в парка. Сметката от кафенето, където за първи път са се държали за ръце. Празна кутийка от „Тик-так“ — изляга е всички ментови бонбонки в нея, преди да го целуне за първи път. Има по някакъв откачен предмет като спомен за всеки изминал ден от двайсети май до деня, когато всички си дадохме сметка, че двамата излизат. — Тя прелисти страниците напред. — Погледни това. — Картичка, разтворена на мястото, където той е написал...

— Обичам те завинаги...

— *Обичам те.* Той я е обичал. Завинаги. А после, седмица след като го е признал, тя вече нямаше време за него.

— Това си е жестокост.

— А ето и черешката на тая камара от фукни. — И тя посочи кратката бележка под картичката.

— „Начало: двайсети май. Край: дванайсети август. Продължителност: осемдесет и четири дни.“

— Преброила е дните между сладоледената фунийка и картичката и го е записала като върху надгробен паметник. *Кой прави така?* — Тя прелисти още няколко страници напред. — И продължава по същия начин при всяко следващо момче. — Снимки в едър план, странни предмети за спомен, признание в любов и бам! Последен ден. Край на играта.

Това наистина приличаше на някаква игра, твърде жестока дори за характера на Зара.

— Единственото, което се променя, са момчетата и продължителността на връзката. След известно време изборът ѝ на момчета съвсем губи логиката си. Ксавие е логичен избор, защото е по-голям от нея, популярен сред останалите летовници и очарователен на всичкото отгоре. Ами този? — Тя обърна на страницата на Макс Хокинс към края на албума. Изглеждаше няколко години по-голям от Ксавие, имаше три халки на горната устна, а клепачите му висяха толкова ниско, че изглеждаше полузаспал. — Не само не е неин тип, но дори не прилича на човек, който може да направи впечатление на момиче като Зара. Сигурно любовното му обяснение е било написано с маркер върху обложката на някой диск, но тяхната връзка — или както там може да се нарече — започва на двайсет и пети август и приключва на дванайсети септември. Продължила е деветнайсет дни.

Тъкмо си помислих, че дори тия деветнайсет дни са по-дълъг период от която и да е моя връзка, когато усетих тъпа болка в лявото си слепоочие.

— Според мен Зара е вече тук.

— Мислиш ли? — Пейдж си погледна часовника.

— Стори ми се, че чух да се затваря врата на кола.

Устоявайки на желанието да притисна с пръсти мястото на болката, аз почувствах облекчение, когато Пейдж затвори албума и се хвърли към прозореца в коридора.

— Край на играта! — изписка тя. Влетя обратно в стаята, а сребърните ѝ очи святкаха от възбуда, задето се беше разминала на косъм от залавянето. Върна дневника в едно от чекмеджетата на писалището, а албума с позлатена подвързия — най-отгоре на високия книжен шкаф. — Тъкмо излиза от колата.

После ме хвана за ръка и ме повлече към вратата. Аз обаче не тръгнах след нея, а спрях като закована наред стаята, когато Пейдж вече беше в коридора.

— Какво? — погледна ме тя. — Какво има?

Продължавах да стърча в стаята на Зара. Затаих дъх и бавно погледнах през рамо. Останалите три стени, на които нямаше френски прозорци, бяха покрити от пода до тавана с огледала. Не ги бях забелязала досега, защото пред тях имаше спуснати тънки бели завеси.

Прозорците бяха затворени, но завесите, които се спускаха отвесно и неподвижно, докато двете с Пейдж седяхме на леглото, сега се разлюляха. Движението им откри фойерверки от сребърна светлина, сякаш пред огледалата стояха хиляди папараци и светкавиците на техните фотоапарати святкаха едновременно.

— Пейдж!

Тъпата болка в слепоочието ми се превърна в ослепителна експлозия при звука от гласа на Зара, идващ от долния етаж, но аз почти не я усетих.

— Когато видиш Луис тази вечер, искам да му предадеш няколко думи!

Пейдж стисна ръката ми, преди да я пусне. Дори да беше забелязала сребърната светлина, тя не каза нищо.

— Отивам да укротя звяра. Чакай ме в стаята ми.

Тръгнах след нея, когато тя побягна към стълбите, но стигнала почти до средата на коридора, се обърнах назад. Пейдж беше затворила вратата към стаята на Зара след нас, но пътеката с цвят на лавандула в коридора сияеше на светлината на сребристия лъч, който се процеждаше под вратата.

„Той трябва да пожелае да бъде открит...“

Стоях пред затворената врата и сърцето ми лудо блъскаше в гърдите. Последното нещо, което исках, бе да се върна обратно в стаята на Зара, но тялото ми сякаш решаваше само, без първо да се консултира с ума. Сякаш някой ме буташе отзад. Някой много силен, който не го беше грижа дали Зара ще ме спипа вътре.

— Това е сигурно някакво диско кълбо — прошепнах, поставяйки ръка върху дръжката на вратата. — Трябва да е диско кълбо, отразило слънчевата светлина.

Прикрих здраво стиснатите си очи с длан и извърнах глава, когато отворих вратата. Цялата стая беше потънала в ослепително сребърно сияние. Постоях така, а сърцето ми щеше да изскочи от гърдите всеки миг. След няколко секунди сиянието понамаля и аз предпазливо надзърнах иззад дланите си. Когато очите ми свикнаха със светлината, влязох вътре.

Завесите се залюляха към мен, докато се движех из сияйната мъгла. Ярките светлини все още танцуваха в огледалата, но сега бяха

по-малки и по-меки. Сякаш милиони мънички светулки бяха прогонили папараците.

Една от светлините обаче не беше избледняла. Тя продължаваше да сияе силно, прорязвайки като маяк мъглата от върха на книжната полица.

„Всичко е наред, Неса... Ти си добре... Аз съм тук...“

— Дори не зная какво правя тук — прошепнах пак, но гласът ми секна. — Не знам какво исках да направя.

Приблжих книжния шкаф, докато цялото ми същество крещеше да се върна, да зарежа всичко и да се махна от стаята, да бягам надалече от къщата. Краката ми обаче продължаваха да вървят напред. Не спряха, докато не стигнах книжната полица, облята в сребърна светлина.

„Той иска да бъде открит... Само дете не може да види заради светлината...“

Ръцете ми се тресяха, когато ги протегнах нагоре. Пръстите ми обаче спряха да треперят, щом напипах дантелата — усещах пареща болка, дланите ми горяха, цялото ми тяло заплашваше да се превърне в топла локва. Единствено ръцете ми ставаха по-стабилни. Свалих албума от лавицата, стиснах го в едната си ръка и го разлистих. Отгърнах страницата с Ксавие Купър. Ерик Парк. Макс Хокинс. И още десетина, които Зара беше прелъстила и изоставила. Прелиствах така, докато не стигнах до последната снимка и тогава угаснах заедно със светлината.

— Кейлъб Кармайкъл — казах тихо.

На снимката изглеждаше по-млад от последния път, когато го видях на върха на скалите, затова предположих, че е училищна фотография от предишната година. На нея той се усмихваше. Изглеждаше щастлив. Сърцето ми се сви, докато гледах този толкова по-млад и по-щастлив Кейлъб, който дори не подозираше какво ще му се наложи да понесе след няколко месеца.

„Върви, Ванеса... Сега трябва да си вървиш...“

Насилих се да отгърна на следващата страница, без ни най-малко желание да видя какво има на нея. В тази колекция от любовни мишени Зара очевидно всеки път беше попадала право в десетката. Ако се беше прицелила и в Кейлъб, дори това да се е случило преди нещата с Джъстин да потръгнат, аз не исках да знам. Нямах желание да

разбера какво са правили заедно или колко време ѝ е отнело, за да го спечели. Не исках да знам, че той е изпитвал към някой друг същите чувства, каквито изпитваше към Джъстин.

— Първи май — прочетох на глас. Датата беше написана с розово мастило върху хартиена салфетка с тъмносиня котва в средата и надпис „Курортен и спа комплекс ФАР“ в горния край. Под датата имаше само една дума.

Бинго.

— Не ме интересува как ще го направиш, просто го направи!

Гласът на Зара идваше все по-близо. Прелистих набързо оставащите страници, едновременно облекчена и объркана, че са празни. Кейлъб се оказа последната мишена в албума, а салфетката само напомняше за връзката му със Зара.

„Върви, Неса... Сега...“

Затворих албума, скочих на крака и го върнах обратно на книжната полица. Сребърната светлина беше угаснала и прозрачните бели завеси висяха неподвижно върху огледалата по стените. Сега всички части на тялото ми изглеждат отново работеха в синхрон и когато мозъкът даде сигнал за бягство, краката ми го послушаха. Изскочих от стаята, затворих вратата след себе си и се озовах в другия край на коридора точно когато Зара започна да се качва по стълбата.

Не бях сигурна коя точно е стаята на Пейдж. Не исках да попадна на грешно място. Затова се притаих зад едно посадено в саксия дръвче. Даже престанах да дишам, когато Зара се качи на етаж, а болката с нова сила разцепи главата ми от ухо до ухо. Зара внезапно спря и изви главата си на една страна, сякаш се ослушваше. Беше с гръб към мен, но когато зави надясно, вместо да тръгне напред, където се намираще стаята ѝ, аз се шмугнах зад най-близката врата и внимателно я притворих след себе си.

— Чу ли това?

Извърнах се бавно. Баба Бети седеше на своята отоманка с лице към мен. В едната си ръка държеше игла, а в другата — избродирани наполовина гоблен, но сега и двете ѝ ръце бяха неподвижни. Тя се усмихна, когато очите ѝ се спряха някъде в празното пространство над главата ми.

— Тя говори за теб.

Преглътнах мъчително.

— Кой? — Зададох въпроса си толкова тихо, че дори не бях сигурна дали съм казала думата гласно. Отстъпих колкото се може подалече от вратата с надеждата, че Зара не би посмяла да ме нарани, ако стоя съвсем близо до баба й. Защото свръхчувствителните сетива на баба Бети очевидно долавяха как Зара произнася името ми, идвайки насам по коридора. Тя чуваше дишането на Зара и приглушените й приближаващи стъпки. Тя усещаше гнева на Зара, предизвикан от присъствието ми тук, и знаеше, че нещо лошо, нещо много лошо предстои да се случи.

Забулените очи на баба Бети започнаха да се спускат бавно от мястото над главата ми, накъдето бяха насочени досега, и се спряха на моите.

— Тя говори на теб, Ванеса — каза възрастната жена. — Сестра ти. Джъстин.

[1] Американска филмова звезда, бивша съпруга на Брус Уилис, която след развода си с него сключва брак с 15 години по-младия от нея Аштън Къчър. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 12

„Уилям О’Дейл и Доналд Джефрис са открити късно тази нощ на скалите на плаж Бийкън, популярно място за каране на сърф на шестнайсет километра от Уинтър Харбър. Предполага се, че телата им са лежали там няколко дни, преди местните власти да попаднат на тях.“

Седях в паркираното волво и наблюдавах как две малки момиченца заедно с майките си бързат към спряния наблизо джип.

— Това е публикувано в „Глоуб“, Ванеса! В „Глоуб“! При теб всеки ден умират хора, а аз трябваше да го науча от един бостънски вестник! Защо не ми се обади?

Момиченцата носеха еднакви летни жълти рокли и стискаха в ръце книжки с картинки. Преди десет години това можехме да сме аз и Джъстин. Стомахът ми се сви при тази мисъл.

— Надявам се не прекарваш толкова много време със Саймън, че да не си даваш сметка какво става около теб. Няма да позволя някое от момчетата на семейство Кармайкъл отново да изложи на риск моя дъщеря, разбираш ли какво ти казвам?

— Мамо, аз съм добре. — Отклоних поглед от момиченцата и хванах дръжката на вратата. — Всички тези злополуки са случаи на удавяне, а ти знаеш, че аз не влизам във водата.

— И сестра ти не скачаше от скалите, преди да се забърка с Кейлъб.

— Извинявай... татко там ли е? Исках да го питам нещо за крана на чешмата в кухнята.

— Последния път, когато предадох слушалката на баща ти, ти го използва да свърши твоята мръсна работа. Сега ще говориш с него, след като ние двете приключим.

Намръщих се. Наистина имах нужда да поговоря с Големия бащица, да му разкажа за всичко, което се случи тук, за това, че съм

по-уплашена отвсякога, защото няма с кого да го споделя... Но не бих издържала още двацет минути на телефона с майка. Пък и Саймън ме чакаше.

— Както и да е. И без това трябва да вървя. Ще ти се обадя по-късно. — Прекъснах връзката, още преди да е успяла да възрази. После изключих звука на мобилния си телефон и забързах към библиотеката на Уинтър Харбър.

— Ванеса, толкова съжалявам — каза Саймън, когато стигнах сутерена. Той стоеше там и ме прегърна набързо, когато приближих. — Представа нямах, че ще отсъствам толкова време. Ти как си? Всичко наред ли е?

— Добре съм — отговорих, давайки си сметка, че ръцете ми продължават да треперят от вълнение, дори когато той ме пусна. — Положението сега не е толкова страшно.

Нещо проблесна във въздуха и той сведе лице надолу, но аз не успях да разгадая изражението му в сумрака на приземния етаж.

— Как върви твоето изследване? — попитах. — Успя ли да стигнеш до някакви отговори?

— Всъщност, да. — Той разгъна един метален сгъваем стол за мен, преди сам да седне. — Колко пъти имаше буря, откакто заминах?

— Четири. — Дори не се наложи да се замислям. Сега небето притъмняваше и наоколо ставаше непрогледно като нощ поне веднъж дневно.

— А можеш ли да се досетиш колко пъти имаше буря в Ашвил? Ами в Гулдсбъро и Кория?

— Четири? — опитах се да налучкам аз.

Той ме погледна.

— Нито веднъж.

— Но тия градове са само на няколко километра от тук.

— Във всеки от градовете в радиус сто и шейсет километра от Уинтър Харбър всеки ден е слънчево и температурата не пада под двацет и един градуса.

Очите ми пробягаха по колонките с данни за температурата и атмосферните условия, записани в тетрадката, която ми подаде.

— Нищо не разбирам. Бурята обикновено не трае дълго, но затова пък е ураганна. Как е възможно да е само тук?

— Нямам представа. — Той затвори тетрадката. — Това, което обаче знам със сигурност, е, че бурите се зараждат и вилнеят точно над Уинтър Харбър — и единствено в него.

— Това не е ли невъзможно от научна гледна точка?

— Чак невъзможно — не, но е малко вероятно. И за съжаление времето не е единственото, което трябва да се вземе предвид. — Той придърпа към себе си дебела черна папка и я прелисти отзад напред. — Тогава не го споменах, защото и без това бяхме преживели достатъчно за един ден, но когато полицаите оглеждаха брега при Кемп Хероуин, споменах и за други такива случаи.

Намръщих се. В онзи ден Саймън искаше да ме предпази от повторната гледка на удавника, затова ме накара да остана в колата, докато отведе полицаите на брега. Каквото и да беше чул от тях, го е обмислял сам през тези четири дни.

— Отначало предположих, че говорят за жертвите от предишните няколко седмици — продължаваше Саймън, — но после започнаха да ваят дати. Юни 1970 г., август 1975 г., септември 1983 г., май 1987 г., август 1989 г. Когато ги попитах за какво става дума, те само казаха, че не им се е случвала кризисна ситуация от чак такава величина, но през годините е имало и други подобни инциденти.

— Не си спомням да съм чувала за нещо такова досега.

— Аз също. А в старите броеве на „Уинтър Харбър Херълд“ не пише нищо за връзка между атмосферните условия и нещастните случаи. — Той обърна папката към мен и я плъзна по масата. — Погледни това обаче.

„Орин Уилкинсън, двадесет и пет годишен, любящ син и брат, се спомина в лодката си близо до яхтеното пристанище на Уинтър Харбър. Според неговите родители той е бил най-щастлив, когато е излизал за риба и продължавал да се усмихва дори в смъртта.“

— Това е от май 1987. — Той побутна към мен още една папка. — Този е от юни 1992 г. „Джак Флайшмън, двадесет и девет годишен, е открит да лежи безжизнен върху сърфа си при Лонг Уорф, усмихнат широко от ухо до ухо.“

— Май 1998 г. „Винсент Крю, двадесет и двегодишен, е намерен мъртъв близо до Бийкън бийч с все още привързани към краката водни ски и замръзнала на лицето усмивка.“

— Юли 2003 г. „Лукас Финк, тридесет и една годишен, се е гмуркал при кея Ашауаф в деня, когато бреговата охрана го открива удавен да плува на повърхността с лице надолу, все още усмихнат на това, което е видял в дълбините през последните мигове от живота си.“

Вдигнах очи към Саймън и забелязах, че той също ме гледа.

— Всички жертви са се усмихвали широко.

— Също като Том Конъли — казах, припомняйки си името на мъжа, когото бяхме открили. Не бях чела статията в „Херълд“, но името му се наби в главата ми от заглавието на първа страница.

Саймън вдигна друга папка от купчината на пода край него.

— Този случай е от миналата година и най-много ме тревожи.

От пръв поглед разпознах трите халки на долната устна.

— Макс Хокинс, двадесет и три годишен, любител на музиката, киното и планинското колоездене. Намерен мъртъв на пристанището при „Рибената чорба на Бети“ с широка усмивка на лицето, сякаш току-що е изял цяла чиния от специалитета на заведението. — Саймън ме погледна. — Ние с Кейлъб се запознахме с него, когато веднъж ловяхме риба на пристанището, и тримата си поговорихме. Не може да се каже, че беше особено щастлив и *никога* не се усмихваше. Никога.

— Саймън... — Пулсът заблъска в ушите ми, докато гледах същата снимка, която бях видяла за първи път само преди два дни. — Когато онзи ден каза, че няма как да не познаваш Зара, какво имаше предвид?

Той се облегна назад, видимо учуден от въпроса.

— Предполагам, искал съм да кажа, че тя не позволява да я подминеш току-така.

— Как точно? — настоях. — Какво прави, за да не я забравиш?

Той сви вежди, озадачен защо ми е да знам това, и то точно в този момент.

— Ами най-малкото тя е същинска красавица.

Сведох поглед към снимката на Макс, благодарна, че сумракът на сутерена прикрива пламналото ми лице.

— Но нейната красота е такава, че по-скоро отблъсква и притеснява хората. Също като да отидеш в Музея на изобразителното

изкуство и през цялото време да си на тръни, защото охраната дебне всяко твое движение. Тя си дава сметка за това и никак не се притеснява да се възползва от него, за да получи каквото иска.

— И какво иска тя?

— Главно внимание.

Погледнах към папката и погледът ми попадна върху датата на смъртта на Макс.

Тринадесети септември. Един ден след като Зара е скъсала с него.

— Познаваш ли момче на име Ксавие Купър? — попитах колебливо. — А Тревър Клемп? Или Ерик Паркс?

— Никое от имената не ми говори нещо. — Той се наведе напред. — Какво става, Ванеса?

— Нищо. Сигурна съм, че не е нищо особено.

— Нали не забравяш кой седи срещу теб? — Очите му срещнаха моите. — Господин Наука. Всяко нещо трябва да се вземе предвид, дори по-късно да отпадне от картината.

Дали наистина имаше нещо общо? Или той щеше да си помисли, че е пълен абсурд да съществува връзка между едното и другото? Ами ако в тоя случай ревността беше стигнала твърде далеч?

— Зара има албум — изгърсих, преди да успея да премисля добре, — в който са всичките ѝ любовни завоевания. Там записва датата на началото и края на всяка своя връзка, води си кратки бележки за дните между тях и пази по някакъв спомен — стръкче трева, салфетка, кутийка от ментови бонбони — такива неща.

— Не предполагам, че е толкова сантиментална.

— Изобщо не е — казах. — Тя ходи с всяко от тези момчета, докато то не ѝ се обясни в любов, после го зарязва.

— Нещо като безкрайна игра на гоненица, така ли?

— Нещо такова.

— Добре тогава... Това е нещо ново, но не е кой знае каква изненада. Какво общо има нашият случай с това? — кимна той към папките с вестници.

— Ксавие Купър е бил първото ѝ гадже. Започнали са да излизат през май и са се разделили през август. На осемдесет и третия ден от връзката им той ѝ е дал картичка, на която пишело, че я обича. На осемдесет и четвъртия ден тя е спряла да му говори.

— Значи е престанал да се мярка около пристанището някъде към средата на август — замислено каза Саймън.

— Следващите са Тревър Клемп и Ерик Паркс. — Замълчах. — Също и Макс Хокинс.

Той погледна избелялата снимка на Макс в „Херълд“.

— Излизали са деветнайсет дни. На дванайсети септември ѝ е казал, че я обича.

Той проследи погледа ми към датата на смъртта под снимката на Макс във вестника.

— А на тринайсети септември откриват тялото му до „Рибената чорба на Бети“.

— Не казвам, че тя е причина за смъртта им, или че заради нея са посегнали на живота си... — Поклатих глава. — Или пък наистина е така. Не зная. Но Макс е мъртъв. Ксавие — също. Тревър и Ерик може и да са мъртви, може и да не са. А Макс се е усмихвал в смъртта си...

— Също като Том Конъли.

— А може би и като всички останали?

— Ами Орин Уилкинсън? — каза той. — А Винсънт Крю? Какво ще кажеш за всички тези хора, които са намерени мъртви през седемдесетте и осемдесетте години, още преди Зара да е била родена?

— За тях не знам.

Той протегна ръка през масата. Задържа я точно над моята, после я спусна на сантиметър от нея.

— Ами Джъстин? — попита с тих глас той. — Най-напред откриха нея.

Забих очи в ръката му, в поддържаните му нокти, в лекото удебеляване при ставите.

— Ти си била там, нали? Видяла си я?

— Тя не се усмихваше — отговорих на следващия му въпрос, преди още да го е задал.

Той се облегна назад.

— Не казвам, че Зара няма нищо общо с всичко това. Албумът е много интересно доказателство, а и не се съмнявам, че тя е способна да направи всичко, което си науми. Но въпреки това остава въпросът за бурите, за приливите, за излязлата от контрол атмосферна дейност...

— И Кейлъб беше там.

Той замълча.

— Какво?

— Кейлъб също го имаше в албума. Беше последният от всички и единствен без отбелязана дата за край на връзката.

— Но Кейлъб не можеше да понася Зара. Да не говорим, че си беше загубил ума по Джъстин.

Нямах желание да го казвам, защото наистина не исках да съществува дори капчица истина в намека за връзка между Кейлъб и Зара, но трябваше. Нищо не печелехме, отричайки факта, че не сме знаели всичко за своите брат и сестра, въпреки че доскоро бяхме убедени в обратното.

— Джъстин не е кандидатствала в „Дартмут“ — напомних му.

Той ме погледна, а клепачите на очите му потрепваха леко, докато се опитваше да смели последната порция информация, която на пръв поглед нямаше нищо общо с всичко останало. В помещението цареше такава тишина, че можех да чуя жуженето на единствената гола крушка, която висеше от тавана.

И двамата подскочихме, когато неговият мобилен телефон започна да звъни и да вибрира едновременно, плъзгайки се по металната маса.

— Ало — отговори на повикването той. После стана и отиде под малкото прозорче в горния край на отсрещната стена. — Кейлъб?

Погледнах некролога на Макс.

— Кейлъб, ако си ти, не затваряй! Ще намеря място, където връзката е по-добра. — Той ми махна да го последвам, преди да изчезне нагоре по стълбището.

Нетърпелива да се махна час по-скоро от мрачния сутерен, аз затворих папките, грабнах раницата на Саймън и побягнах нагоре по стълбите. Почти бях прекосила първия етаж, когато забелязах една библиотекарка да седи зад бюрото в приемната и преминах от бяг към бърза крачка.

— Съжалявам — казваше в този момент тя на мъжа пред себе си, — но ти вече си заел пет книги от библиотеката. Ако върнеш някоя, ще може да вземеш нова.

— Но... вие не разбирате... На мен тези книги ми трябват. Трябват ми, както тези, *така* и другите пет, които вече съм взел.

— Още веднъж ти казвам, че за съжаление такава е политиката на библиотеката, Оливър.

Спрях на крачка от тях. Не бях разпознала гласа, защото никога не го бях чувала — Оливър никога не говореше в ресторанта на Бети. Всички си обясняваха това мълчание с неговия опак характер и проблемите със слуха, неизбежни за възрастта му, но той, изглежда, чуваше прекрасно както себе си, така и библиотекарката.

През входната врата виждах, че Саймън вече е на паркинга и продължава да говори по телефона. Помислих си, че няма да е зле да го оставя да поговори с брат си насаме няколко минути. Стрелнах се зад една редица книжни лавици и забързах към страничното крило. Когато спрях в другия край, Оливър беше само на няколко крачки от мен. Надзърнах в пролуката между книгите и видях, че не носи слуховия си апарат.

— Наясно съм с правилата в библиотеката, разбира се — казваше той в този момент. — Те са все същите през последните седемдесет години, откакто живея тук. Но ви моля да направите едно изключение.

— Веднъж направих изключение заради теб! Ти загуби три от книгите, а останалите върна с шест месеца закъснение. Освен това, ако веднъж наруша правилника, ще трябва да го правя и за всеки следващ читател.

Приклекнах, когато Оливър погледна най-напред през едното, а после и през другото си рамо.

— Не се засягайте, госпожице Мери — продължи той, обръщайки се към библиотекарката, — но и днес, както през повечето дни, аз съм единственият посетител тук. Не мисля, че е необходимо да разгласяваме нашата уговорка.

— Моля те, Оливър. Тук си има правила...

— Забелязвате ли какво става напоследък? — остро попита той.

Аз ококорих очи, а госпожица Мери стисна устни.

— Небесата ни атакуват. — Оливър опря ръце на бюрото и се наведе към нея. — Хора измират. А тия, които все още са живи, са в паника. И никой няма представа какво точно се случва — нито полицията, нито журналистите, а най-малко метеоролозите. На всичкото отгоре никой не търси в правилната посока.

Изражението на Мери преливаше от раздражение през нервност до разкаяние, когато той постави трепереща ръка върху малката купчина книги между двама им.

— Историята се повтаря — каза той. — И за да разберем какво става сега, някой трябва да открие какво се е случило в миналото. Кога за последен път видяхте шефа на полицията в библиотеката?

— Оливър — внимателно започна Мери, — властите правят всичко по силите си. Много мило от твоя страна, че искаш да помогнеш.

— Не е мило — сръза я той, — а наложително. А вие не ми помагате.

Поклатих глава. Мери беше достатъчно търпелива, но той вече злоупотребяваше с търпението ѝ.

— Върни предишните книги, Оливър — каза тя и насочи вниманието си към екрана на компютъра пред нея, — и аз с удоволствие ще ти дам тези.

Той впи поглед в нея. Но когато тя продължи да трополи по клавишите без нито една дума повече, той закуцука, отдалечавайки се от бюрото ѝ с максималната скорост, която му позволяваше бастунът.

Приклекнах зад лавиците и запълзах обратно, по-далеч от погледите им. Не исках Оливър да ме види и да разбере, че съм чула разговора им. Но странното му избухване ме заинтригува, затова се надигнах да погледна между книгите как излиза.

Той спря при входа. После вдигна глава към тавана и леко я завъртя най-напред на едната, после на другата страна, сякаш се заслушваше за нещо... В библиотеката обаче цареше тишина.

— Внимавай — каза той най-накрая. Гласът му беше толкова тих, че едва го чувах. — Внимавай много.

Сдържах дъха си, докато вратата се затвори след него, и изчаках да чуя колата му да преминава пред сградата, преди да забързам през страничното крило.

— Добре дошли в библиотеката на Уинтър Харбър! — светна в усмивка Мери, когато приближих. — Мога ли да ви помогна с нещо? Какво предпочитате — най-новите издания, или пък класическата литература?

— Всъщност — казах, опитвайки да се усмихна — познавам бегло човека, който беше преди малко тук.

— Оливър ли? — Мегаватовата усмивка на Мери угасна. — Той написа няколко тома за местната история и сега си въобразява, че има права върху всяка книга в библиотеката.

— Нима Оливър е писал книги за Уинтър Харбър? — Спомних си нечетливите драсканици в тетрадката му, която видях в ресторанта на Бети. Оказва се, че писането не му е само хоби.

Тя отвори чекмеджето, измъкна оттам четири дебели тома и ми ги подаде.

— Държа ги при мен, само и само да спре да пита защо никой не ги взема за четене.

Прокарах пръсти по износената кафява корица на „Пълна история на Уинтър Харбър“ от Оливър Савидж. После се загледах в купчината книги върху бюрото, питайки се защо те са толкова важни за него и дали наистина искам да се замеся във всичко това.

— Зная, че имате правило да се заемат само по пет книги, но тъй като не съм изнасяла от библиотеката други книги, се чудех дали не мога да взема тези и да ги споделя с Оливър?

Тя примигна.

— Защо ви е да правите това?

— И аз самата не зная. Изглежда ми някак самотен, а книгите го правят видимо щастлив.

— Вижте какво, да заемате книги заради друг човек също не влиза в правилата на библиотеката... но би било хубаво да се отърва от него поне за няколко дни. — Тя ме погледна. — Давате ли си сметка, че на вас ще падне цялата отговорност за тези книги. Ако с тях стане нещо, вие ще трябва да платите съответната глоба.

— Разбирам. Но на книгите нищо няма да им се случи. Обещавам.

— Ванеса Сандс — прочете тя на личната ми карта, когато най-накрая я открих скрита на дъното на портмонето си и я показах. — Защо името ви ми звучи толкова познато. Вие не сте постоянен жител тук, нали?

— Не. — Надявах се да не си спомни откъде е чувала името ми.

За щастие тя описа данните от картата ми и заглавията на книгите без повече въпроси и ги плъзна към мен през бюрото.

— Може да задържите тези колкото дълго искате — каза и кимна към томовете на „Пълната история“, които все още държах.

Благодарих ѝ, взех плика и побързах да изляза от библиотеката.

— Той е в Спрингфийлд. — Саймън седеше на предната седалка в субаруто с отворена врата и изучаваше картата. — В „Бед муус

кофи“.

— Какво прави там?

Той сгъна картата и я пхна между таблото и предното стъкло.

— Представа нямам. Беше същото странно обаждане като преди — дишане, после едно момиче казва името на Кейлъб и се смее, а после нищо. Обадох се на номера, от който ме потърсиха, веднага щом той затвори. Вече беше излязъл, но все пак има шанс да го открием.

— Дадено. С твоята кола, или с моята?

Той ме погледна.

— Сигурна ли си, че искаш да дойдеш?

Дали аз бях сигурна? Това означаваше ли, че той не е? Или вече си има достатъчно грижи на главата, за да мисли и за мен?

— Не ме разбирай погрешно — ще се радвам много, ако си с мен. Но последния път, когато дойде, не мина много добре. — Той погледна към пристанището, което откъм паркинга приличаше на малка сребриста дъга, а после се обърна към мен. — Не бих допуснал нещо да се случи с теб.

Когато сърцето ми запрепуска, знаех, че този път не е от страх.

ГЛАВА 13

— Съжалявам. Не съм виждал никой, който да отговаря на описанието ви.

— Невъзможно — каза Саймън, вдигна капачето на мобилния си телефон и го тикна под носа му. — Обади се е от този номер преди по-малко от час.

Ърни, здравеняк и собственик на „Бед муус кофи“, пристъпи напред, като дишаше тежко и бършеше ръцете си в захабена кърпа.

— Това е нашият номер.

— И вие не си спомняте да е имало човек, който е искал да използва телефона ви днес?

— Момче — усмихна се Ърни, — огледай се наоколо. Мислиш ли, че би забравил, ако някой помоли да използва телефона? Такова нещо си е голямо събитие по тия места.

Двамата със Саймън огледахме малкото ресторантче. Беше съвършено празно, ако не се брой възрастната двойка в малката заличка встрани.

— Дръж се мило, Ърни — обади се сервитьорката, която тъкмо излизаше от кухнята с поднос, отрупан с полупразни бутилки от кетчуп. — Нали помниш какво си говорихме? Пак ти казвам: Една усмивка може да превърне случайните посетители в постоянни клиенти.

Ърни ни хвърли една престорена полуусмивка, после праметна кърпата през рамо и влезе в кухнята.

— Не му връзвайте кусур. Ърни все още вярва, че храната е единственото, което интересува хората, когато отидат на ресторант. — Сервитьорката остави подноса и ни се усмихна. — Хайде да започнем отначало. Добре дошли в „Бед муус кофи“. Аз съм Мелани. Какво мога да направя за вас?

— Мелани — започна Саймън, — търсим брат ми. Обади ми се оттук преди около час. Спомняте ли си някой да е искал да използва телефона ви днес?

Тя присви очи, докато прехвърляше наум събитията от деня.

— Не... Но може по това време тук да не е имало никой, от когото да поиска разрешение. Ърни цяла сутрин беше погълнат от шоуто на Елън Дидженърс, а моето ужасно никотиново пристрастяване ме изкарва навън по няколко пъти на час.

„Побързай, Ванеса...“

— Дали не сте го виждали случайно? — попитах. — Той е шестнайсетгодишен, малко под метър и осемдесет, тъмнорус, с кафяви очи.

— Днес тук е идвал само един мъж, като изключим Ърни и господин Мортимър. — Тя смигна към възрастния мъж в ъгъла. — Не мога да кажа на каква възраст беше, но имаше тъмнокестенява коса — определено не руса — и беше доста рошав. Поне доколкото успях да го видя, защото през цялото време беше с качулка на главата. Но пък приятелката му ме накара да се почувствам грозна като смъртта — продължи тя, насочвайки се към възрастната двойка с кана кафе в ръка. — Вие сте ми свидетели, че щом ми свърши смяната, отивам да си подновя абонамента при „Джени Крейг“^[1], ще си боядисам косата черна и ще си поръчам цветни лещи!

Дъхът ми спря. Нямах сили дори да погледна Саймън.

— Какъв цвят ще са контактните лещи?

Тя изпъшка и притисна ръка до гърдите си.

— Сребърни.

Двамата със Саймън стояхме толкова близо един до друг, че усетих как цялото му тяло се напряга.

— Но не като обикновеното матово сребро на приборите. — И тя вдигна една вилица от подноса. — А красиво сребърно. Магическо сребърно. Като сребротото на коледните гирлянди.

— Случайно да сте чули къде се канят да отидат след това? — попита Саймън.

— И дума не казаха. Той яде, тя — не, а когато се върнах след втората цигара, вече си бяха тръгнали.

— Благодаря ви за помощта — казах, преди да тръгна бързешком след Саймън.

Опитах се да запазя спокойствие и да прочистя мисълта си, докато сядахме в колата и излизахме от паркинга със скърцане на спирачки. Нямах представа защо я чувам и дали изобщо трябваше да я

слушам, но... Джъстин ми казваше да побързаме. Ако можех да се съсредоточа още малко, може би щеше да ми каже и в каква посока да бързаме.

— Вече не ми говори — изстенах тихичко след няколко минути.

Саймън ме погледна.

— Кой?

Загледах се през прозореца от моята страна, надявайки се размазаното зелено петно на прелитащите покрай нас борове да заличи казаното или да промени значението му. Съвсем неволно заговорих гласно за Джъстин. Думите изскочиха от устата ми, преди съзнанието да ги засече. Дали Саймън щеше да ме помисли за луда, ако му разкажех всичко? Дали щеше да реши, че съм необяснимо за науката явление, каквито бяха бурите в Уинтър Харбър и ухилените трупове? И щеше ли да има право, ако си помисли всичко това?

— Тя ми говори — казах неохотно.

Той погледна напред към пътя, после отново към мен.

— Коя?

— Джъстин. — Гласът ми звучеше съвсем нормално, но аз знаех, че това, което казвах, беше абсолютно откачено. — Не през цялото време. Даже не всеки ден. Но всичко започна, когато тя почина, веднага щом се върнах в Уинтър Харбър.

Субаруто намали скоростта.

— И какво ти казва?

Бях готова да ревна, когато той не реагира по начина, по който би реагирал всеки друг на негово място.

— Вика ме по име. — След като веднъж бях започнала, вече нямаше смисъл да крия нещо. — И говори за Кейлъб.

Ръцете му се впиха във волана.

— Не казва много, но сякаш се опитва да ни отведе при него.

— Как?

— Досега ми казваше, че той трябва да пожелае да бъде намерен, а сега — че вече иска да го открием, но не може да вижда заради светлината... Че вече се чувства уморен.

— От какво е уморен?

— Не зная. Тя невинаги желае да си общуваме. Като сега например — каза, че трябва да побързаме, но не и защо, нито накъде трябва да бързаме.

Саймън мълчаливо се загледа напред в пътя. Аз също зарях поглед през моя прозорец, мислейки, че трябва да се възползвам докрай от това пътуване, в случай че е последното, което предприемаме заедно.

— Ванеса...

— Знам, звучи като пълна лудост — прекъснах го, преди да продължи, — знам, че изглежда сякаш съм си изгубила ума, а нищо чудно наистина да е така. Искам да кажа, че повечето нормални хора не се страхуват от тъмното, от океана, от високото и не ги е страх да летят, нито да остават сами. Някои от тях може би ги е страх от едно от тези неща, но аз се страхувам от *всичко*. Това вече не е нормално. Аз не съм нормална. А това, че мъртвата ми сестра ми говори някъде отгоре, вероятно е част от картинката. Все едно съм махнала с ръка на всички други страхове и съм започнала да си създавам свои собствени. Сега мога да започна да се страхувам и от това — от *всичко*, което е способно да роди откаченото ми въображение.

И това, и първоначалното ми признание, че невинаги чувам Джъстин да ми говори, беше изречено, преди да си дам сметка какви фатални последици може да ми навлече.

— Ванеса — повтори той с още по-тих глас, — просто се канех да кажа, че сигурно трябва да ти е страшно трудно да я чуваш необяснимо откъде, когато тя толкова много ти липсва.

Дългата линия на дърветата край пътя беше прекъсната от бензиностанция, кафене и поща.

— Ти не си луда.

Минахме покрай едно училище, пазар и зъболекарски кабинет. Сградите следваха все по-често една след друга, колкото повече приближавахме центъра на Спрингфийлд.

— Всъщност мисля, че си...

— Саймън... — Извих се на седалката и източих врат, за да погледна назад. — Обърни се.

— Какво? — Ръбът на остър бръснач замени мекотата в неговия глас. — Да не би да го видя?

— Не. — Обърнах се отново напред, но вече усещах как се задава началото на мъчителното главоболие. — Само че току-що изпреварихме един миникупър.

Той погледна през рамо и така рязко направи обратен завой, че дърветата покрай пътя изпищяха от ужас.

— Ето там. — Посочих колата. Беше спряла край пътя, далече от всяко място, което би те накарало да спреш.

Той натисна спирачките, колата поднесе на една страна и Саймън я паркира сред дърветата в парка.

— Сигурна ли си, че е нейната? — извика през рамо, докато пресичахме улицата на бегом. — Изглежда изоставена.

Оказа се прав. Колата беше паркирана надве-натри, предницата ѝ беше влязла сред дърветата, а задницата стоеше затънала в тясна тревна ивица между пътя и гората. Ако не зяпах през прозореца, можехме просто да я подминем.

— Сигурна съм. — Болката в главата ми ставаше все по-силна с всяка измината крачка.

Спряхме край колата и надникнахме вътре. В нея всичко беше безупречно чисто, като изключим предната седалка, отрупана с дрехи, гримове и празни бутилки от минерална вода. На огледалото за обратно виждане беше окачено кристално шишенце от парфюм. Върху таблото имаше атлас, отворен на картата на Мейн.

Застанах нерешително до колата, докато Саймън се отдалечаваше навътре в гората. Затворих очи и си представих Джъстин. Видях сините ѝ очи, нейната усмивка и косата ѝ. Опитах се да чуя гласа ѝ, надявайки се той да прозвучи някъде около мен, извън мислите ми. Така щяхме да можем да следваме инструкциите ѝ или поне да се ориентираме по посоката, откъдето идва.

Но тя мълчеше. Единственият звук наоколо беше цвъртенето на птиците, шумът от преминаващите коли, пукотът на съчки и клони под стъпките на Саймън... и барабаненето в главата ми. То ставаше все по-шумно и по-забързано, колкото по-навътре навлизах в гората.

— Това е нелепо — каза Саймън десет минути по-късно. — Тук дори няма пътека. Как може да сме сигурни, че те изобщо са в гората? Въртим се в кръг, а те отдавна може да са заминали.

Спрях на място.

— Саймън.

Той се обърна към мен, после проследи погледа ми до мъртвото дърво на няколко крачки от нас. Жертва на някаква болест, пожар, пределна старост или сбор от всичко това, то приличаше на скелет,

надигнал се от листата. От един негов дълъг сив клон без листа висеше яке от полар с качулка.

Когато стигнахме дървото, Саймън повдигна единия от ръкавите на якето и го обърна към мен, за да видя логото на „Бейтс“ върху него.

— Листата наоколо са отъпкани — каза той, проследявайки с поглед едва видимата пътечка, която се отдалечаваше от ствола. — Продължили са нататък.

Той се затича и аз го последвах, едновременно ужасена и облекчена, докато стисках главата си с две ръце, за да притъпя поне малко режещата болка. Докато тичахме, Саймън хвърляше поглед през рамо от време на време, за да се увери, че съм добре. Скоро болката стана още по-силна, почти ослепях от белите петна, които играеха пред очите ми, но въпреки това се опитвах да го успокоя, че при мен всичко е наред.

Докато тя не се засмя.

Паднах на колене и се превих, прегръщайки присвитите си крака. Затворих очи и се вкопчих в земята, заравяйки пръсти сред листата и студената кал. Никога не бях чувала Зара да се смее и този звук се различаваше от всеки друг. Приличаше на една-единствена нота, рикоширала в стъклена призма и раздробена на милион високи ноти — някои кратки, други дълги, някои остри, други меки — разпръснати из атмосферата под различен ъгъл и погълнали всички останали звуци.

Смехът приличаше и на взривена в главата ми граната.

Сведох ниско глава и се концентрирах върху дишането си. Тя не се засмя втори път и след няколко минути болката утихна достатъчно, за да мога да отворя очите си.

— Саймън — прошепнах. Той стоеше на няколко крачки от мен, вперил поглед в група дървета, израсли гъсто едно до друго. Когато не ме чу, аз се надигнах и запълзах към него. — *Саймън.*

Безпокойството ми прерасна в паника. Каквото и да беше видял сред дърветата, то трябва да е било толкова страшно, че той дори вече не забелязваше отсъствието ми. Изправих се на крака и тръгнах с олюляване напред колкото се може по-бързо и по-безшумно. Той изобщо не се обърна — дори когато заставах до него.

Пристъпих по-близо и се загледах към дърветата.

Зара. Носеше къса бяла пола, която вятърът повдигаше, оголвайки краката ѝ, и впита бяла блуза без ръкави. Ходилата ѝ бяха

боси. Този неин външен вид беше толкова далече от прилепналата черна пола, тесния корсаж и сандалите с високи остри токчета, с които я бях видяла облечена преди няколко дни, че се почувствах почти облекчена. Серийните убийци не се обличат целите в бяло в деня, в който смятат да премахнат поредната си жертва, нали?

— Красива...

Извърнах рязко глава към Саймън. Той продължаваше да стои с вперен поглед като вкаменен, сякаш Зара беше съвършено и прозрачно махало, което се люлее пред очите му.

— Тя е красива... нали?

Извърнах настрани пламналото си лице. Как беше способен да мисли за такова нещо точно в този момент? Той не беше някой случаен пубер, чиито мисли клонят все в една и съща посока. Той беше Саймън. Господин Прогноза. Господин Наука. Как беше възможно точно той сред всички хора да се поддаде на хормоните, емоциите или каквото и да беше там, когато Кейлъб е само на няколко крачки оттук?

И как беше възможно точно сега внезапно да ми се прииска тази сутрин да бях обърнала повече внимание на външния си вид, за да имам и аз толкова хипнотично въздействие?

Наблюдавах Зара, седнала до Кейлъб на върха на едни скали, заобиколени от дървета. Беше се облегнала назад, опряна на дланите си и с опънати напред крака. Тя гледаше него, а той — някъде напред, застанал с гръб към нас. Не виждах изражението му, но по начина, по който седеше — изопнат и вдървен — беше ясно, че не се чувства удобно.

Тя се наведе напред и застана на колене. После запълзя към него, бялата пола пърхаше около загорелите ѝ крака, а тъмната ѝ коса беше праметната през едното рамо. Докато се движеше, не откъсваше от него сребристите си като звезди очи и се усмихваше, очевидно предугаждайки следващата му реакция.

Когато се доближи достатъчно, тя остана на колене, опряла длани на земята, после се наклони напред, така че устните ѝ почти опряха ухото му. Каза нещо, което накара цялото му тяло да потръпне, после изпърха с устни по слепоочието му, по бузата, по врата. Главата му се наклони към нейната и тя се доближи още повече, така че гърдите ѝ се притиснаха в ръката му.

Исках да се развикам, да изпищя, за да я накарам да престане. Исках да изтичам между дърветата, да я изтичам от скалите и да издърпам Кейлъб. Исках тя да спре да прави това, което правеше, а Кейлъб да престане да харесва онова, което прави тя. Но не можех нито да проговоря, нито да помръдна от мястото си.

Поех си остро въздух, когато Кейлъб се изправи. Той тръгна, отдалечавайки се от нея. Изглеждаше така, сякаш се кани да скочи от скалата, но тя изтича при него. Сложи ръка на рамото му, повдигна се на пръсти и отново доближи устни до ухото му. Този път, когато отново започна да шепне, той се опита да я отблъсне, но тя се възползва от това движение и се изпречи между него и ръба на скалата, за да му отреже пътя за бягство.

Кейлъб погледна встрани, но не помръдна, а тя протегна ръце и обви врата му. Гледаше го с онзи поглед, който бях виждала толкова често у Джъстин, когато беше с него.

Кейлъб продължаваше да притиска плътно ръце до тялото си. Той изтърпя допира на устните ѝ, пълзящи бавно по шията му, докато пръстите ѝ очертаваха контурите на лицето му. То оставаше напълно безизразно, даже когато тя наклони глава, а косата ѝ падна върху ръката му. Не трепна и когато тя се притисна с цяло тяло към него.

Реагира едва когато Зара се опита да го целуне.

Неволно отклоних поглед. Почувствах вина, сякаш се бях натъкнала на двама влюбени, които се канят да направят нещо, до което аз дори не се бях доближавала. Никога не бях стояла плътно притисната до момче, вдигнала глава към него, с устни на сантиметри от неговите, предизвиквайки го с поглед. Никога не бях стояла с широко отворени очи, впити в неговите, докато чакам отклика му. Никога не бях притискала устни до устните на момче, нито бях всмуквала нежно горната му устна между зъбите си. И категорично никога не бях прегръщана от момче, което обвива с ръце талията ми и ме притиска към себе си, поддавайки се най-накрая на порива, с който дотогава се е борило. В този миг еднакво силно исках да избягам оттук, но и да остана, за да видя какво ще се случи по-нататък.

Защото колкото повече гледах, толкова повече тези двамата на скалите вече не приличаха на Зара и Кейлъб.

В тях все по-ясно започвах да виждам себе си и Саймън.

Когато отново надникнах през дърветата, те все още не бяха започнали да се целуват — тя продължаваше да настоява, въпреки че неговите устни оставаха неподвижни. Ръцете ѝ обгръщаха врата му, а краката ѝ се бяха увили около кръста му. Неговите ръце се плъзгаха по гърба ѝ. Когато върховете на пръстите му пропълзяха под блузата ѝ, лицето ѝ засия.

Той падна на колене. Тя опря длан върху гърдите му и го натисна назад да легне по гръб, продължавайки да се усмихва, докато приближаваше бавно, сантиметър по сантиметър, лицето си до неговото.

— Не... — простенах слабо аз, когато косата ѝ падна настрани, закривайки устните им. Представата за нас двамата със Саймън се изпари и реалността на онова, което се случваше в действителност, ме разтърси. Мисълта за тяхната целувка, за това, че Кейлъб целува Зара, а не Джъстин, ми дойде в повече.

— Кейлъб!

Подскочих при звука от гласа на Саймън.

— Добре ли си? — попита той, обръщайки се към мен.

Кимнах. Главата ми все още пулсираше, но и бях така стъписана, че не можех да говоря.

— Стой тук.

Гледах го как се втурва между дърветата, а думкането в гърдите ми заглуши дори тътена в главата ми.

— Всичко е наред, Кейлъб! — извика Саймън, още докато тичаше. — А ти стой далеч от него!

Зара се надигна, разколебана кой от двамата повече заслужава нейното внимание — дали Кейлъб, защото се съвземаше от транса, до който го беше докарала с толкова усилия, или носещият се към нея със скоростта на куршум Саймън. Решението дойде само, когато Кейлъб напълно се освободи от нея, бутна я встрани и неуверено се изправи на крака.

— Не се приближавай, Саймън — извика Зара, следвайки Кейлъб, който отстъпваше назад към скалите. — Всичко е наред, скъпи. Не се притеснявай. Няма проблем.

Очите на Кейлъб се местеха ту към нея, ту към Саймън. Изглеждаше еднакво уплашен и от двамата. Когато Саймън започна да

се катери от другата страна на скалите, Кейлъб го погледна, поклати глава и скочи върху купчината листа долу.

— Кейлъб! Накъде...

Саймън замръзна на място, когато Зара се обърна. Тя тръгна към него умишлено бавно, сякаш той щеше да я чака там цяла вечност, колкото време ѝ е необходимо да го стигне.

— Бягай — викна той, без да откъсва очи от нея.

Знаех, че това се отнася за мен, но въпреки това стоях като вкопана в земята.

„Шосето, Неса... Той отива към шосето...“

Хвърлих последен поглед към дърветата, сгърчена от болка при вида на Зара, която вече стоеше само на няколко крачки от Саймън. После се втурнах в противоположната посока.

Тичах по-бързо отвсякога досега. Клоните издраха лицето ми, а глезените ми се огъваха, докато бягах по неравната земя. Намалих само на едно място, колкото да дръпна якето на Кейлъб от клона. Когато най-накрая изскочих от гората и спрях при банкетата на шосето, бях плувнала в пот и едва си поемах дъх.

— А сега накъде? — едва продумах, превита на две и опряла длани върху бедрата си. Озърнах се наляво и надясно. И субаруто, и миникупърът бяха там, където ги бяхме оставили. — По кой път е тръгнал?

„Обратно... Обратно натам, откъдето дойдохте...“

Втурнах се отново покрай зъболекарския кабинет, покрай пазара и училището. Покрай пощата, кафенето и бензиностанцията. Тичах, докато сградите останаха далеч зад гърба ми, а линията на дърветата се проточи без прекъсване от двете страни на пътя. Тичах, докато не почувствах, че дробовете ми всеки момент ще експлодират, но и след това продължих. Не спрях, докато Джъстин не ми каза, че съм стигнала твърде далече.

„От другата страна на шосето...“

Спрях. Бензиностанцията беше закътана навътре между дърветата. Втурнах се през шосето и надолу по автомобилната алея. Когато стигнах постройките, най-напред обиколих тичешком наоколо, а после се отправих към колонките.

Там нямаше никого, с изключение на шофьора на един стар син пикап и момчето от бензиностанцията.

Но Джъстин не ми беше дала никакви други указания. Значи Кейлъб трябваше да е някъде тук.

Изчаках шофьорът да влезе вътре, за да плати горивото, и се отправих към пикапа. Приведох се и тръгнах покрай стената, която не гледаше към главната постройка. Когато стигнах до вратата на шофьора, се изправих, колкото да надзърна вътре. Беше празно.

Тъкмо се канех да тръгна към съседния навес, когато пикапът подскочи. Не силно и само веднъж, но определено помръдна. А шофьорът все още плащаше на касата.

— Кейлъб? — Надигнах се и погледнах в каросерията. Беше пълна с намачкани мушамы и стари одеяла, които шавах така, сякаш пикапът беше в движение.

— Всичко е наред, Кейлъб. Аз съм — Ванеса.

Изчаках така няколко секунди, после повдигнах края на едно от одеялата. Свит на кълбо, той лежеше на една страна и трепереше, сякаш цареше люта зима, а одеялата бяха ледени блокове. Тъмнорусата му коса беше боядисана в тъмен цвят, точно както го беше описала сервитьорката. Очите му бяха широко отворени, а устните му трепереха и когато най-после осъзна кой стои насреща му, лицето му се сгърчи.

— Ванеса... — каза с изтънял глас. — Не. Не и ти.

— Кейлъб, трябва да излезеш оттук. — Погледнах към касата, където шофьорът на пикапа се смееше на нещо. Вече подаваше парите на момчето от бензиностанцията и скоро щеше да тръгне насам.

— Не мога. — Той разтърси глава и по бузите му рукнаха сълзи. — Не мога да го направя без нея.

— Кейлъб... — Посегнах и взех ръката му в своята. — Джъстин е тук. Тя ни помогна да те намерим. Тя иска да дойдеш с нас.

Той ме погледна, полагайки усилие да ми повярва, после вдигна очи към небето и от тях отново рукнаха сълзи.

— Толкова съм уморен... Толкова много...

Той ме остави да го измъкна от каросерията на пикапа и аз се стъписах при вида му — беше отслабнал ужасно много. Бяха минали едва няколко седмици, а дънките и тениската висяха като дрипи около слабото му тяло. Поне все още можеше да се движи и двамата бързо се отдалечихме по алеята, преди шофьорът на пикапа да е разбрал, че е возил стопаджия.

— Ами ако тя все още е тук? — попита той, когато наближихме субаруто и гласът му прозвуча като на изплашено малко момче. — Ако тя все още е вътре и ме чака?

Наистина имаше опасност тя да е наблизо и да го причаква, но главата вече не ме болеше. Бях толкова съсредоточена да открия Кейлъб, че не бях разбрала кога точно е изчезнала болката, но така или иначе вече я нямаше. Беше си отишла. Докато вървахме към колата, забелязах, че миникупърът също беше изчезнал.

— Нея я няма — казах.

— Ами Саймън? — Кейлъб погледна към празното място на шофьора на субаруто. — Какво ще стане, ако го е отвела със себе си?

Сърцето ми се сви. Не знаех какво да му отговоря. Щеше ми се да му кажа, че със Саймън всичко е наред, че не би ни оставил да тръгнем, ако не е сигурен в собствените си сили, но истината бе, че дори не подозирах докъде стигат способностите на Зара.

Трябваше да призная поне пред себе си, че Саймън може би е в беда... но не бях способна да понеса това.

— Добре ли си?

— О, слава богу — прошепнах, още преди да съм се обърнала.

Саймън излезе от гората и тръгна по шосето към нас. Движеше се бавно, трмаво, сякаш току-що ставаше от сън, но иначе изглеждаше съвсем добре.

Изчаках при колата, докато Кейлъб го пресрещне на средата на пътя. Двамата се прегърнаха без думи.

Погледите ни със Саймън се срещнаха, когато той освободи Кейлъб от прегръдката си. Още преди да е успял да ми каже нещо, аз обгърнах врата му с ръце и го притиснах силно, сякаш бих го прегръщала така цяла вечност, стига да ми позволеше да го направя.

[1] Американска компания, специализирана в природосъобразното и диетично хранене, основана от Джени и Сидни Крейг в Австралия през 1983 г. Сега тя има над 600 центъра за контрол на теглото главно в САЩ, но и в Канада, Австралия, Пуерто Рико и Нова Зеландия. От 2006 г. е част от „Nestle Nutrition“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 14

— Започна през пролетта. Спомням си даже точно кой ден, защото в сравнение с всичко останало това беше най-странният ден в живота ми.

Подадох чаша горещ чай на Кейлъб, който седеше на канапето, увит с вълнено одеяло, и друга — на Саймън, седнал срещу него. На двуместното диванче до Саймън имаше място и за мен, но все още смутена от здравата прегръдка, с която едва не го удуших по-рано същия ден, предпочетох да седна на пода пред камината.

— Представяте ли си — това беше *Зара*. Зара Марчанд. Преди този първи май тя дори не си даваше труд да ме *погледне*, какво остава да ме заприказва. А после един ден просто се появи във „Фар“. — Кейлъб потръпна, поглеждайки към Саймън. — Между другото, напуснах работата на пристанището.

— И аз така чух — каза Саймън.

— Налагаше се. Трябвах ми пари. Не съм ти казвал — на никого не съм го казвал — защото всички, които ме познават, знаете колко държа на Монти и на пристанището и не исках да ме разубедите.

Смръщих вежди над чашата с чай. Имал е нужда от пари? Какво ли е било толкова важно и скъпо за него?

— Не се притеснявай — каза Саймън, когато гласът на Кейлъб взе да потрепва. — Ще стигнем и до това по-късно.

— И така, тя се появи изневиделица един ден — продължи Кейлъб. — Пренасях кашони със стока за магазина, а тя ме спря на пристанището и каза, че трябва да предаде бележка от майка си до един от собствениците — Карсънс.

Пол Карсънс. Първата жертва след смъртта на Джъстин.

— Ако трябва да съм честен, отначало ми се прищя изобщо да не ѝ обръщам внимание. Искаше ми се да мина покрай нея като покрай празно пространство и дума да не ѝ кажа — точно както бях виждал да се отнася тя с останалите в училище. — Той зарея поглед през прозореца зад дивана. — Ще ми се да го бях направил.

Погледнах Саймън. Той напрегнато наблюдаваше Кейлъб.

— Но все пак ѝ отговори, така ли? — попита Саймън.

— Да. Всичко във „Фар“ е подчинено на парите. Неговите инвеститори искат да се разрасне, да се развие и да се превърне в най-добрия крайбрежен курорт в страната.

— А това означава да угаждате на клиентите по всякакъв начин — довърши Саймън вместо него.

— Точно така. От служителите се изисква да бъдат любезни и постоянно да са на разположение, за да се чувстват посетителите добре дошли и много специални. Затова не можех просто да я подмина. Ако случайно се разбереше, че не съм оказал съдействие — даже на някой, който не е гост на курорта, но един ден може да стане такъв — щях да загубя работата си. А на мен тази работа ми *трябваше*.

Улових погледа на Саймън и разбрах, че и двамата се питаме едно и също нещо — *защо?*

— Както и да е. Опитах се да намеря Карсънс. Преведох я през целия курорт, разказах ѝ за всички негови предимства, точно както постъпваме с всеки, който за първи път идва във „Фар“.

— Звучи доста гадно.

— Не беше толкова зле. Отначало тя беше нетърпелива, но колкото по-дълго се разхождахме и колкото повече ѝ разказвах, толкова по-ведра ставаше. Даже започна да задава въпроси и ме слушаше внимателно, когато ѝ отговарях. Дори се смееше на глупавите ми шеги, на които останалите посетители никога не реагираха. — Той отпи от чая си. — Така и не открихме Карсънс, но след като го търсихме толкова дълго, тя сякаш забрави за какво всъщност беше дошла. А после...

Той се загледа в чашата, която трепереше в ръцете му.

— После? — подкани го Саймън.

— После тя ме попита дали ще пийна нещо с нея — продължи Кейлъб и стисна очи — на кея, в края на курорта.

— Покани те на питие? Просто така още тогава?

Кейлъб кимна.

— И досега не знам защо се съгласих. Бях на работа, а тя въпреки всичко си оставаше Зара. Докато я развеждах, не се държа толкова ужасно, но все още помнех коя е.

— Просто са те хванали неподготвен — каза Саймън. — Всеки друг на твоето място щеше да отстъпи.

— Това беше най-глупавата постъпка в живота ми.

— Това е било само питие, Кейлъб.

— Там е работата, че *не беше*. Седяхме в края на кея и се редувахме да пием от една бутилка шампанско, която сигурно струваше колкото седмичната ми заплата... и аз истински се забавлявах. Тя беше забавна. Харесваше ми да си приказвам с нея. Изкарахме така три часа.

Откакто открих Кейлъб в каросерията на пикапа край Спрингфийлд, Джъстин мълчеше. Сърцето ми спираше да бие, докато той разказваше за Зара, и се чудех дали Джъстин чува всичко това.

— На тръгване тя каза, че било жалко, дето сме чакали толкова дълго, докато най-после си поговорим като хората. Каза, че съжالياва за пропиляното време, но пък и че имаме още много време пред нас. — Кейлъб поклати глава. — Тогава не й казах за Джъстин. Даже не мислех да споменавам, че имам гадже, преди тя да си тръгне. Винаги съм мислил само и единствено за Джъстин. Тя и досега е... в мислите ми.

Наблюдавах го внимателно, докато разказваше, но отклоних поглед, когато първата сълза се търкулна по бузата му.

— Но тогава аз още нищо *не подозирах*. Представа няхах какво ще се случи след това. Само ако знаех, само ако имаше начин да...

Саймън изчака Кейлъб да успокои дишането си, което беше станало пресежливо, преди да попита:

— Какво стана след това?

— Тя беше навсякъде — тихо каза той. — Чакаше ме преди училище. И след часовете също. Преди работа. След работа. Започна да ми носи разни неща — видеоигри и комикси. Идваше на плажа, когато бях там с приятели. Започна да преследва и тях, за да разбере къде ходя, какво харесвам, дали не говоря за нея понякога. Отначало им се стори забавно, че Зара Марчанд, най-страхотното момиче в Уинтър Харбър, е избрала да преследва *точно мен*. Но тя продължаваше и продължаваше. Казах й да ме остави на мира, умолявах я. Не се отказа.

— Каза ли й за Джъстин? — попита Саймън.

— Всеки ден ѝ го повтарях. С това започвах всеки път, когато я видех. Казах ѝ, че вече съм срещнал моето момиче и че ще прекарам живота си с него. — Чашата подскочи силно в дланта му, докато бършеше очи с другата ръка. — Но тя като че ли не ме чуваше. Пък и да ме е чула, това изобщо не я интересуваше. И продължи така седмици наред.

Спомних си албума на Зара и празните страници, които идваха след салфетката от „Фар“. Нямаше никакви други трофеи от времето, прекарано с него — за разлика от останалите ѝ жертви, Кейлъб ѝ беше устоял.

Когато Кейлъб отново заговори, гласът му беше преминал почти в шепот.

— Мислех, че всичко това ще престане, щом Джъстин си дойде през лятото. Зара вече не би могла да се прави, че тя не съществува, щом като през цялото време ще е пред очите ѝ.

Забих нос в чашата, усещайки погледа на Саймън върху себе си.

— И се оказах прав. Зара изчезна за около петнайсет удивителни часа.

Петнадесет часа. Даже не са изкарали цял един ден заедно, преди Джъстин да си отиде.

Тримата мълчахме дълго, преди да забележа, че навън е започнал да вали слаб дъжд.

— Тя беше там онази нощ — продължи доста по-късно Кейлъб. — Чакаше ме да се прибера от скалите. Беше в стаята ми, на леглото, облечена в дълга бяла рокля. Не каза нищо, но аз някак разбрах, че знае какво се е случило. Давах си сметка как с нейното ненормално, извратено съзнание си представя, че отгук нататък няма пречки да сме заедно. — Той погледна Саймън. — Затова избягах. Не исках да напускам мама и татко. Не исках да напускам *теб*... но трябваше да се справя някак с това.

— Зная — каза Саймън.

— Боядисах си косата. Пътувах само на стоп. Направих всичко възможно да се скрия, но тя винаги ме намираще. И всеки път, когато ме откриеше, нещо се случваше. Сякаш бях вързан за нея. Желаех я близо до мен. А в същото време исках да крещя и да я прогоня, но този инстинкт беше заличен от нещо по-силно. — Сълзите му рiekнаха отново, този път още по-изобилни. — Започнах да чувам разни неща

всеки път, когато тя беше наблизко, сякаш мозъкът ми изключваше. Не чувах и не виждах нищо друго. Не знаех къде се намирам, нито какво се случва с мен. Интересуваше ме единствено, че Зара е наблизко и се опитва да ме отведе със себе си.

Скочих на крака, когато вълненото одеяло върху него започна да вибрира като одеялата и мушамите в каросерията на пикапа. Грабнах чашата от треперещата му ръка и я поставих върху масичката, после приседнах край него на ръба на дивана.

— Има нещо опасно в нея — каза Кейлъб, местейки поглед ту към мен, ту към Саймън, докато продължаваше да се тресе все по-силно. — Нещо, което не може да се види с просто око. Затова не ви казах къде отивам, нито се обаждах, докато пътувам — не исках да ви използва, за да се добере до мен.

Отвън дъждът ставаше все по-шумен и пороен.

— Мисля, че тя има нещо общо с всичко, което се случи — прошепна Кейлъб, а очите му трескаво оглеждаха стаята, сякаш търсеше някой друг освен нас, който можеше да го чуе. — С онова, което стана с Джъстин. Зара ѝ е направила нещо.

Коляното ми удари масичката за кафе, когато първата светкавица раздра небето и разтърси къщата. От удара чашата на Кейлъб падна на пода и се разби на парчета.

— Съжалявам — казах, докато лажех по пода, за да събера пръснатите парчета. — Много съжалявам.

Саймън скочи да ми помогне, но аз събрах повечето от разбитата чаша в шепите си и хукнах към кухнята.

Спрях до масата и вече не усещах остри ръбове по дланите си, а чувах единствено пулса в ушите си и думите на Кейлъб, препускащи из главата ми.

Щом го каза, си дадох сметка, че отдавна съм го подозирала — освен вина за удавените мъже това лято, Зара има пръст и в смъртта на Джъстин. Когато чух Кейлъб да го изрича, то вече стана реалност, въпреки че не можех да си представя как е възможно.

Дадох си сметка, че се вирам в малкото огледало над кухненската маса и продължавам да държа в шепи парчетата от счупената чаша, докато чайт се стича през пръстите ми. Не знаех дали Саймън и Кейлъб са продължили да говорят, след като излязох от дневната. Нямах представа дали все още дишам и дали сърцето ми

продължава да бие. Знаех само, че по някое време Саймън се е озовал зад мен.

— Съжалявам — прошепнах. Пръстите ми се отпуснаха и керамичните парчета се изхлузиха от ръцете ми. Посипаха се върху кухненската маса и по пода, разбивайки се на още по-дребни късчета. Огледах бъркотията и се наведох да събера боклука. — Ще оправя всичко — казах, но гласът ми се пречупи наред думата.

Не можех да ги видя — имаше твърде много парченца, а очите ми бяха замъглени от влагата. Малко след това сълзите започнаха да се стичат по бузите ми, а аз се строполих на пода и заплаках.

Саймън не се опита да ме успокоява. Той просто седна край мен и ме остави да се наплача. Когато очите ми пресъхнаха и тялото ми вече беше твърде изтощено, се облегнах на стената до него. Свих колене до гърдите си и отпуснах глава на рамото му. Очаквах да чуя въпроса, който неизбежно трябваше да последва, и наблюдавах как голямата стрелка обикаля циферблата на кухненския часовник. Когато тя направи пет кръга, а Саймън все още не ме беше попитал дали съм добре, обърнах глава към него.

Почувствах как рамото му се изопва под сведената ми глава. Вдигнах поглед и устните ми се озоваха на сантиметри от шията му. Дъхът ми секна, когато усетих как гърдите му започват да се вдигат и спускат все по-бързо.

Двамата с него бяхме приятели. Много добри приятели. И сигурно най-напред трябваше да обмисля как ще се промени това, ако се подам на неудържимия си порив. Може би сега не беше нито най-подходящият момент, нито най-доброто място, за да го направя. Сигурно той щеше да реши, че причина за тази необмислена постъпка е моят емоционален срив, защото аз — страхуващата-се-и-от-собствената-си-сянка Ванеса Сандс, просто не правя *такива* неща.

Но въпреки всичко — или може би точно заради това — все пак го направих.

Затворих очи и притиснах устни към шията му.

Той потръпна. Отдръпнах се и зачаках да ме попита какво правя или да се махне от мен. Когато не направи нито едното, нито другото, отново целунах същото място, а после и меката вдлъбнатинка под брадичката.

Той обърна глава към мен и зарови лице в косата ми.

Отново го целунах по шията, усещайки как пулсът му се ускорява всеки път, когато устните ми докоснат адамовата му ябълка. Продължих да го целувам все по-задъхано и все по-настойтелно. Очите ми продължаваха да са затворени, но така по-ясно усещах ритъма на дишането му, топлината на неговата кожа и галоп на собственото си сърце, сякаш някой ме преследваше в гората, макар този път изобщо да не се страхувах.

След няколко минути той ме притегли в скута си. Сега на свой ред се разтреперих, когато докосна лицето ми и пръстите му изпърхаха по челото ми, по бузите и по брадичката.

— Ванеса...

Отворих очи. Неговото лице беше толкова близо до моето, че можех да почувствам топлия му дъх върху устните си. Изражението му подсказваше, че се кани да ме попита нещо — дали съм добре може би, или пък дали съм сигурна, че искам точно това, което правя.

Отговорих му, като притиснах устни към неговите.

Разтърсваща тръпка пробяга от главата до петите ми. Ръцете му прелитаха от лицето към гърба ми, като по пътя се заплитаха в кичури от косата ми. Обгърнах врата му с ръце и се притиснах още по-силно към него, докато не усетих сърцето му да бие срещу моето.

Но това не ми се стори достатъчно близо.

— Дали Кейлъб...

— Сигурно спи — прошепна Саймън. — Вероятно ще спи дни наред.

Впих очи в неговите и останах дълго така, после взех ръцете му в своите и станах. Когато зърнах нашето отражение в кухненското огледало, се поколебах. Не ме стъписа това, че не приличах на себе си — по-скоро приличах на някого, когото не познавам. Кожата ми беше порозовяла, а очите ми пламтяха. Косата ми се спускаше по гърба на едри вълни. Сякаш бях станала по-висока, по-стройна. Нямах нищо общо с предишното наплашено малко момиченце. Изглеждах уверена в себе си. Възбудена. Жива. Застанал зад мен, гледайки ме така, сякаш не е сигурен какво ще направя в следващия момент, Саймън също виждаше това мое преображение.

Поведох го навън от кухнята, нагоре по стълбите. Познавах всяко ъгълче в къщата на семейство Кармайкъл като собствената ни лятна къща, но въпреки това сега се чувствах различно. Пак ми беше уютно

и приятно, но сякаш за първи път попадах тук. Когато най-сетне се озовахме в стаята на Саймън и вратата хлопна зад нас, с облекчение видях познатата таблица на Менделеев и географската карта на света, окачени на стената, но отново изпитах странното усещане, че сега ги виждам за първи път.

Същото беше и когато се обърнах към него. Това пак беше старият Саймън, момчето, с което навремето се състезавахме на водната пързалка. Същият, който нарочно изоставаше с мен, докато Джъстин и Кейлъб тичаха напред по горските пътеки; този, който предварително искаше да се увери, че филмът не е прекалено страшен за мен. Той все още беше човекът, който ме закриля и прави всичко по силите си да се чувствам добре. Дори сега продължаваше да ме наблюдава и да чака, за да не направи неволно нещо, което би ме смутило.

Но именно сега, за първи път, откакто го познавах, той не изглеждаше напълно невъзмутим. За първи път не даваше вид, че няма нищо притеснително, и не беше готов да ми гарантира, че всичко е наред.

— Добре ли си? — попитах, пристъпвайки още по-близо към него.

— Ванеса...

Даже името ми звучеше по различен начин от неговите уста сега.

— Аз просто... не зная... Ти наистина ли...? — Той затвори очи, сякаш се опитваше да подреди разпокъсаните си мисли.

Приблжих колкото се може по-плътно към него, като внимавах телата ни да не се докосват.

— Така добре ли е? — попитах и го целунах по бузата.

Той кимна, все още със затворени очи.

— А така? — Целунах го по другата буза.

Той пак кимна.

— Ами сега? — Устните ми се притиснаха най-напред към брадичката, после към челюстта му.

Той още по-здраво стисна клепачи и кимна отново.

— Ами...

Устните ми още не бяха докоснали неговите, когато той обгърна талията ми с ръце и ме притисна към себе си. Целуваше ме така, сякаш сърцето му би спряло, ако не го направи, и не спираше да ме прегръща,

докато отстъпвах назад към противоположния край на стаята. Когато стигнахме леглото, се извих така, че той да легне пръв. След това се качих върху него. Ръцете му все по-уверено и настойчиво пътешестваха по гърба ми и ме притискаха към него. Колкото по-плътно се доближаваха телата ни, толкова повече гореше кожата ми през дрехите.

— Всичко е наред — прошепнах, щом ръцете му плъзнаха под тениската ми, а после неуверено спряха. Когато той продължи да се колебае, аз я издърпах презглава и я хвърлих на пода, а после му помогнах да съблече пуловера си.

Цялата му неувереност се изпари, когато се отпуснах на леглото. Целуваше ме все по-страстно, сграбчвайки всяка част от тялото ми, до която успееше да се добере — лицето, косата, раменете, талията, бедрата. Чувствах се толкова добре, сякаш през всичките тези седемнадесет години тялото ми беше чакало точно този миг. Когато пръстите му се плъзнаха по голата ми кожа и стигнаха до копчето на дънките ми, кимнах без всякакво колебание и продължих да го целувам.

Той спря само още веднъж, когато една гръмотевица удари наблизо и нощната му лампа изгасна.

— Мога да потърся свещи... — Той вдигна лицето ми към своето и очите ни се срещнаха.

Мрак. Беше нощ, навън вилнееше буря и единствената светлина в стаята идваше на откъслечни проблясъци през прозореца.

Обикновено при такова време грабвах фенерчето и се завивах презглава под одеялото, докато не се изхаби батерията му. Но сега това изобщо не ме вълнуваше.

— Добре съм. Но ти благодаря все пак. — Понечих да го целуна отново, но той се дръпна и отпусна глава върху възглавницата. — Какво? Какво не е наред?

Той вдигна един кичур от лицето ми и го приглади назад.

— Нищо... — каза, наблюдавайки ме замислено. — Просто точно сега... на тази светлина... очите ти изглеждат почти като сребърни.

ГЛАВА 15

На следващата сутрин, когато се събудих, сърцето ми блъскаше в гърдите и ми се биеше свят. Стиснах очи и тялото ми се напрегна в очакване на обичайната картина как стоя на ръба на скалата, точно над океана, или другата, която ме спохождаше по-отскоро — как Джъстин протяга към мен ръце, покрити с петна от натъртвания. Това беше първото, което ми се явяваше сутрин, поне когато успявах да поспя за кратко през нощта.

— Ехо.

Отворих очи.

— Добре ли си?

Забелязах глобуса в ъгъла, Менделеевата таблица на срещуположната стена... и Саймън, притиснал устни към голото ми рамо.

— Колко е часът?

— Девет — нежно отговори той. — Мога да остана в леглото цял ден, но май е по-добре да разчистим кухнята, преди Кейлъб да се е събудил.

Кимнах, докато той се измъкваше от леглото, и се опитах да възстановя събитията от миналата нощ. Колкото и да е странно, не чувствах нито вина от факта, че бяхме преминали доскоро здравата и непоклатима граница между приятели и нещо-повече-от-приятели, нито пък смут от това, че нямах представа докъде ще ни отведе всичко това. Не бях и парализирана от потрес или разкаяние, задето бях направила нещо толкова необмислено и неестествено за мен, при това с единствения човек, когото не бих искала да изгубя.

Онова, което ме накара да зарея поглед към езерото през прозореца, вместо да чуруликам безгрижно, бе фактът, че минаваше девет. Девет часа сутринта, а аз не преживявам наяве кошмарите, които са ме споходили през нощта. Това на свой ред означаваше, че за първи път от дълго време насам съм спала непробудно цели осем часа.

— Май сме закъснели.

Обърнах рязко глава към Саймън.

— Закъснели ли сме?

Той стоеше зад затворената врата на стаята с вирната глава и наострени уши. Тогава и аз го чух: тракане на чинии, идващо от долния етаж.

Изскочих от леглото и навлякох дрехите си, чудейки се какво ли би си помислил Кейлъб, когато ни види да влизаме заедно в кухнята. Предполагах, че ще бъде шокиран, защото мисълта ние двамата със Саймън да сме двойка не би хрумнала на никого, но в същото време се надявах това да не го нарани. Ами ако нашата току-що родила се връзка отвори у него още незараснали рани и събуди болезнени спомени за Джъстин? Ами ако се почувства предаден и избяга отново? Ами ако...

— Яйца?

Замръзнах на прага на кухнята. Дори Кейлъб да беше шокиран, наранен или предаден, той поне не го показваше. Сега седеше край масата, почистена от керамичните парчета на счупената чаша, които двамата със Саймън бяхме зарязали неприбрани миналата нощ, закусваше и четеше.

— Ако някой иска, на печката са — продължи Кейлъб, без да вдига очи от книгата. — Портокаловият сок е в хладилника.

Взех чашата с портокалов сок, която ми подаде Саймън, и седнах срещу Кейлъб. Той беше отмил тъмната боя от косата си и сега, след като си беше отспал и се беше нахранил, вече изглеждаше много по-силен и здрав.

— Доста рано е — каза Саймън. — Сигурно още се чувстваш уморен. Не искаш ли да поспиш?

— Не — отговори Кейлъб, затваряйки книгата.

Придърпах към себе си тома от „Пълна история на Уинтър Харбър“, когато Кейлъб я остави настрана. Прелистих страниците, търсейки сведения за необичайни метеорологични условия на територията на Уинтър Харбър, необичайни смъртни случаи и ухилени жертви.

— Смятам, че освен да се обадим в полицията, трябва и лично да се изправим лице в лице срещу нея.

Саймън седна до мен.

— Още е рано да се обаждаме в полицията. Засега само я подозираме, нямаме никакви доказателства срещу нея. Пък и как бихме могли да ѝ се противопоставим? Какво ще ѝ кажем? „Ей, Зара, знаем какво направи това лято“?

— Нещо подобно — каза Кейлъб. — Ванеса може да дебне около тях, преструвайки се на туристка с видеокамера, за да увековечим гузното ѝ лице.

— Кейл — намеси се търпеливо Саймън, — разбирам, че си ядосан, но все пак трябва внимателно да обмислим всичко. Ако прибързаме, може да я изплашим и да не получим необходимите отговори. Освен това ти сам каза, че няма как да се доближиш, защото тя ти бърка в мозъка. Какво те кара да мислиш, че ще успееш да говориш с нея?

Двамата продължиха да спорят, докато аз преглеждах историческите книги. По всичко личеше, че Оливър знае много за Уинтър Харбър — изследванията му се простираха векове назад, но в тях нямаше спомената и думичка за загадъчни удавници, изхвърлени на брега. Търсех и нещо за фамилията Марчанд, но единственото, на което попаднах, беше кратко съобщение за откриването на ресторанта „Рибената чорба на Бети“.

— Защо пък да не поговоря с Пейдж? — казах на глас няколко минути по-късно. И неволно се изчервих, когато двамата се обърнаха към мен. Независимо за какво говорехме в момента, от главата ми не излизаше въпросът дали Саймън мисли за изминалата нощ всеки път, когато ме погледне, и дали Кейлъб се досеща какво се е случило между нас.

— Те двете не са ли много близки? — попита Кейлъб.

— Точно затова искам да говоря с нея — отговорих. — Ти обаче не се притеснявай — няма да кажа и дума за вчера или за Джъстин. Пейдж и без това е доста приказлива и не мисля, че ще се наложи много да разпитвам, за да разбера дали Зара се държи по-особено напоследък.

— Този план ми се вижда добър.

— Я чакай малко — прекъсна ни Саймън и стрелна с поглед Кейлъб. — Аз не искам — *ние* не искаме — да правиш нещо, което ще привлече вниманието върху теб.

Аз също не исках прекалено да се набивам на очи, но нещо ме караше да мисля, че днес ще се справя с тая задача много по-добре, отколкото бих го направила преди двадесет и четири часа.

— Всичко ще мине гладко. Ще отида при тях тази сутрин, когато и двете са на работа. Зара не може да ми направи нищо на публично място, където има толкова много хора.

— Добре тогава — каза Саймън след кратка пауза. — Само че и ние идваме с теб. Няма да се делим един от друг, докато не разплетем този случай.

— Съгласна съм — казах.

— Отивам да си заредя айпода. — Кейлъб стана от масата и погледна Саймън. — И ти трябва да вземеш своя.

Когато Кейлъб излезе, двамата със Саймън мълчаливо разчистихме масата. Чудех се дали не ми е бесен, задето исках да говоря с Пейдж, или — още по-лошо — не съжалява за онова, което се случи между нас миналата нощ. Опитах се отново да си възвърна онова присъствие на духа, благодарение на което успях да действам толкова решително само преди няколко часа. Сега просто трябваше да го попитам какво става. Ще му задам въпроса дали съжалява за станалото и когато той потвърди, ще му кажа, че за мен няма проблем да си останем приятели. Всичко ще си остане постарому, ако той иска така.

Пуснах миялната машина и го погледнах. Стоеше облегнат на кухненския плот и ме наблюдаваше. И аз се опрях на плота, за да се овладеея и да не му се хвърля на врата. Останах така, докато той не протегна ръка.

— Ванеса — каза той, притегляйки ме към себе си, — снощи беше...

— Така е — отвърнах с облекчение. — Радвам се, че и ти мислиш така.

Той ме гушна и опря брадичка на темето ми. Когато заговори отново, гласът му беше особено нежен.

— Но въпреки това мисля, че... не бива да допускаме да се повтори. Поне засега.

Отначало отмахвах, после се отдръпнах от него.

— Не казвам, че изобщо не бива да се повтаря — продължи бързо той със загрижено изражение. — Повярвай ми. Но като че ли

стана прекалено скоро и може да дойде в повече на Кейлъб. Ще се намразя, ако заради мен се почувства още по-зле, отколкото е в момента.

Убедена, че това е само благовиден предлог, с който прикриваше истинската причина, и че в действителност съжалява за станалото, аз се опитах да намеря аргументи за обратното. Така и не успях обаче. Защото той беше прав: Не беше честно. Каквито и да бяха моите желания и пориви в момента, Кейлъб и без това преживя достатъчно — ние само бихме му напомняли за неговата загуба.

— Трябва да тръгвам — казах най-после. — Ще взема един душ и ще се върна.

Той отвори уста, за да каже още нещо, но преди да успее, аз вече бях навън.

Прекоших тичешком задния двор на Кармайкъл, после нашия, без да обръщам внимание на ранното оживление по езерото или на моя разбунтувал се стомах. Може и да не сме случили най-подходящото време... но това не означава, че сме направили грешка. И определено няма причина случилото се да не се повтори никога вече. Дватама със Саймън не биваше да изпитваме вина или съжаление, или...

Заковах се на място. Тъкмо бях минала по верандата и влизах в къщата, когато тя ми се стори необичайно тиха. Не си спомнях да съм изключвала телевизора и радиото... но може би причина за това е, че бях твърде развълнувана, когато се видях със Саймън в библиотеката вчера. Убедена, че е станало точно така, продължих към кухнята.

— Добре ли спа?

Замръзнах на вратата.

— Мамо!

Седеше на кухненската маса с отворен пред нея лаптоп. До чашата с кафе беше нейният смартфон „Блекбъри“ и ключовете за колата. Тя гледаше съсредоточено в екрана на компютъра, сякаш четеше нещо много важно, и не ме поглеждаше.

— Чух, че нощес е имало страшна буря. Знам колко мразиш бурите и съм сигурна, че не си мигнала.

— Какво правиш тук?

Тя взе чашата с кафе, облегна се на стола и ме погледна.

— Нали ти казах, че съм добре? Надявам се, че не си отложила някоя важна среща, за да дойдеш дотук и да ме отведеш обратно в

Бостън, защото няма да тръгна с теб.

Устните ѝ със свършено положен гланц се извиха.

— Вярно, каза ми, че си добре. Също така ми каза, че спиш непробудно. Затова, предполагам, можеш да си представиш изненадата ми, когато пристигнах днес на разсъмване и видях колата на баща ти не пред нашата къща, а пред съседите.

— Прибрахме се късно — казах с пламнало лице. — Поканиха ме на вечеря и понеже вече валеше, беше по-удобно да спра там, отколкото пред нас.

— Те? — Чертите на мама видимо се отпуснаха. — Господин и госпожа Кармайкъл са се върнали от Върмонт значи.

Сведох поглед.

— Ванеса?

— Не са... Обаче не е това, което си мислиш. — Макар да беше точно това, което тя си мислеше. — Заспали сме, докато гледахме филми.

— Извини ме, Ванеса, не съм спала цяла нощ и тази сутрин изпих само една чаша кафе. Затова искам да се уверя, че правилно съм те разбрала. — Тя вдигна поглед към тавана. — Твърдиш, че след като в продължение на *седмици* ме караше да се притеснявам, задето си сама в къщата, и като връх на всичко вчера не ми позвъни, както обеща, нито отговаряше на моите обаждания цял ден, си съвсем добре? Казваш, че се чувстваш достатъчно добре, та цяла нощ да гледаш филми със Саймън Кармайкъл, при условие че брат му е отговорен за...

— Не го казвай! — Пристъпих напред в кухнята. — Кейлъб не е виновен за онова, което се случи с Джъстин. Той я обичаше повече от всичко. Не е направил нищо, с което да я нарани.

— Моля те, Ванеса. Очевидно да прекараш сама толкова дълго в тая дивотия си казва думата. Ако Кейлъб и сестра ти са имали някакъв вид връзка, тя се е превърнала в абсолютна катастрофа и за двамата. И вече не е от никакво значение. Ако си въобразяваш, че онова между теб и Саймън, каквото и да е то, е нещо по-различно, със съжаление трябва да ти кажа, че си едно много объркано малко момиче.

Вторачих се в нея.

— Къде е татко?

Тя опря ръка със свършен маникюр в челото си.

— Баща ти е в Бостън.

Прекоших решително кухнята и грабнах телефонната слушалка от стената.

— Какво правиш? Разговорът ни още не е приключил!

— Татко ще ме разбере — отговорих, докато набирах трескаво номера. — Той не е дошъл, защото знае, че имам нужда от време. Беше наясно, че точно така трябва да постъпя. А след като ти още не схващаш това, може да се опита да ти го обясни пак.

Обърнах й гръб, когато телефонът от другата страна на линията иззвъня. Позвъни веднъж, два пъти, три пъти. След шестото позвъняване затворих и опитах отново.

— Не отговаря. — Това не беше въпрос.

Затворих, минах мълчаливо покрай нея и излязох от кухнята.

— Нямам намерение да ходя никъде — извика след мен тя. — Ако си решила да останеш тук цяло лято, нямам нищо против. На кея може да се организира чудесен офис.

Грабнах сака си от спалнята на първия етаж и го замъкнах в банята. Взех набързо душ, но отделих повече от обичайното време за обличане. Досега никога не обръщах внимание на това какво обличам, когато излизахме със Саймън, но днес беше различно. Аз вече бях различна. И исках той да разбере това, независимо че се налагаше да стоим далеч един от друг поради стеклите се обстоятелства. Освен това, ако научих нещо, докато гледах как Джъстин се кипри за безбройните си срещи, то бе, че от подходящите дрехи и грима зависи дали ще оставиш неизличим спомен, или изобщо няма да те запомнят.

Друг беше въпросът, че на тръгване от Бостън не подозирах как в един момент в Мейн ще ми се наложи да облека нещо различно от дънки, къси панталони, тениски и пуловери. Тъй като възможностите ми бяха ограничени, накрая се спрях на чифт чисти дънки, бяла блуза без ръкав и пурпурна жилетка. При обувките също нямах голям избор, затова единственият вариант беше да сменя маратонките с джапанки. Изсуших косата си със сешоар, а накрая си сложих спирала и гланц за устни — носех ги в чантата си само защото Джъстин настояваше да са ми винаги подръка.

Когато бях готова, се погледнах в огледалото над мивката. Очаквах да видя отново припламванията на сребърната светлина около отражението си, както стана сутринта, когато Саймън дойде вкъщи и

двамата отидохме на пристанището в Уинтър Харбър. Нищо такова обаче не се случи и аз се почувствах едва ли не разочарована.

Когато се върнах в кухнята, мама продължаваше да седи на масата. Даже не вдигна поглед от лаптопа, докато минавах покрай нея.

— Нямам намерение да те приковавам за леглото с вериги, за да те принудя да останеш. Но поне можеш да ми кажеш къде отиваш.

Спрях се на вратата с ръка върху дръжката. Това ли било? Даже с татко имахме по-големи разпавии, когато не беше доволен от онова, което правя.

— В ресторанта на Бети — отговорих, без дори да се обръщам.

Тя отпи от кафето си.

— Вечерята е в шест часа. Обади се, ако ще закъсняваш.

Отворих уста да кажа, че ще се върна, когато реша, и че не е проблем да ям и сама... но после се отказах. Имаше поне няколко души, чиято компания бих предпочела пред тази на майка ми, но мисълта, че тя ще е тук — че изобщо *някой* ще е тук — когато се върна, не беше чак толкова ужасяваща.

Когато пристигнах, Саймън и Кейлъб вече бяха готови и ме чакаха на верандата отпред.

— Съжалявам, че се забавих — казах, ускорявайки ход, — но имах неочакван посетител.

Саймън погледна към алеята пред нашата къща. Очите му се ококориха, когато видя беемвето.

— Не се притеснявай. Никъде няма да ходя... поне засега. Предполагам, искала е лично да се увери, че все още не съм изпаднала от планетата. — Погледнах зад Саймън, към Кейлъб. Той седеше на плетения стол със затворени очи, а главата му се полюшваше. — Добре ли е?

— Така мисля. Очевидно смята, че Green Day^[1] ще му помогнат да се оправи.

Пътувахме мълчаливо през целия път към града. Кейлъб слушаше музика от айпода си и гледаше през прозореца на задната седалка. Саймън следеше пътя пред себе си, докато шофираше. Аз обмислях какво да попитам Пейдж и колкото повече приближавахме ресторанта на Бети, толкова по-неуверена се чувствах. Едно е да си представям как разговарям с нея в присъствието на Зара, докато съм в

безопасност в кухнята на семейство Кармайкъл, и съвсем друго — наистина да го направя.

— Я гледай! — възкликнах, когато завихме по главната улица. Едва я познах — по тротоарите беше необичайно тихо за такъв слънчев ден, а опънатите над платното жълти транспаранти обявяваха първия годишен фестивал „Северно сияние“ на курортния и спа комплекс „Фар“. — Какво ще рече това „първогодишен“? — попитах. — Със семейството ми от години ходим на фестивала „Северно сияние“?

— Тази година за първи път е спонсориран от „Фар“ — някак примирено отвърна Кейлъб. — Тая сутрин в „Херълд“ имаше статия за това. Пишеше, че фестивалът ще привлече хиляди посетители от цяла Нова Англия и ще бъде най-добрият досега, защото щял да съчетае традициите с нови вълнуващи състезания, игри и забавления.

— Започва след седмица — спокойно каза Саймън, когато минахме под един от транспарантите.

Той не спомена нищо повече, но аз знаех какво си мисли. За една седмица можеше да се случи много. След всички тия трупове по брега и масово напускащите семейства, изплашени за своята безопасност, когато запалеха светлините в първия ден на фестивала, в градчето можеше да не е останал никой.

— Остави колата на главния паркинг — казах, когато наближихме заведението на Бети и русалката над главния вход започна да се вижда ясно. — Персоналът паркира отзад.

Саймън направи както му казах, намали скоростта и отвори прозореца си, когато стигнахме входа.

— Имате ли резервация?

— Здравсти, Гарет — надвесих се към прозореца и аз.

— Ванеса! — Той отпусна клипборда със списъка с резервации и се усмихна. — Здравей! Изпусна страхотен концерт онзи ден. На работа ли идваш?

— Всъщност по-скоро да си взема чека със заплатата. Има ли проблем, ако оставим колата тук, докато изтичам?

Усмивката му се стопи, когато чу множественото число. Той погледна в списъка, после се извърна назад към паркинга.

— Мисля, че няма да има проблем.

— Благодаря! Страхотен си.

— А между другото... — Той се наведе и ме погледна през отворения прозорец на Саймън, тъкмо когато се готвехме да продължим. — Тая вечер се каним да излизаме цяла тайфа. Ти искаш ли да дойдеш? Преди това може да хапнем някъде.

Опитах се да се усмихна, когато Саймън заби поглед надолу.

— Звучи страхотно... но не мисля, че ще успея да дойда точно тази вечер.

Погледът му небрежно мина през Саймън, докато се изправяше.

— Добре тогава. Може би някой друг път.

Намерихме свободно място в дъното на паркинга, далече от прозорците в главната зала на ресторанта. Обърнах се към Саймън, без да съм сигурна дали трябва да му давам обяснение за предложението на Гарет и дали това изобщо го интересува.

— Така — каза той, още преди да съм решила. — Прави каквото смяташ, че трябва да се направи, но го направи бързо. И се връщай веднага тук, ако нещо те притесни.

— Така ще направя — казах. — Обещавам.

Ръката на Кейлъб се подаде между седалките.

— Aerosmith^[2] — каза той, размахвайки портативен CD плейър към Саймън. — Стара школа, но пък вечна.

Измъкнах се от колата и прекосих бързо паркинга. Докато вървах, си преговарях за последно какво точно трябва да питам Пейдж, като например дали знае къде е била вчера Зара, дали тя се държи странно напоследък и не е ли споменавала нещо за последното си гадже тези дни. В главата ми обаче цареше пълен хаос и не можех да мисля трезво.

А това, че първо срещнах Зара, никак не ми помогна. Беше в салона до фойето и тъкмо взимаше поръчката на млада двойка. Говореше и се усмихваше така, сякаш нищо особено не се е случило, сякаш само преди по-малко от двацет и четири часа не се беше опитала да промие мозъка на поредната си жертва и да я съблазни. Главата ме заболя в мига, в който я зърнах, но този път и стомахът ми се сви.

Прилекнах зад стойката на салонния управител, докато Зара се обърне на другата страна, за да обслужи следващите клиенти, после огледах салона. Нито следа от Пейдж. Грабнах един наръч менюта и

прикрих лицето си с тях, после притичах покрай вътрешната стена на салона и влетях през вратата на кухнята.

— Луис, къде е Пейдж? — Втурнах се към кухненския плот, където стоеше той.

— Добро утро и на теб, скъпа. — Ножът му кълцаше моркови и дебелите кръгли шайби летяха по целия плот. — Не, връщам си думите назад. Всъщност утрото *никак* не е добро. Точно обратното. Хубавата госпожица Пейдж си взе болнични за първи път, откакто се помня.

— Болна ли? — Сърцето ми подскочи. — Какво ѝ е?

— Аз съм главен готвач, а не лекар. Знам само, че тя не е тук, а издънката на Сатаната заплашва да ме прати в ада вече трети път.

— Луис! Приготвят ли се вече тези яйца на очи?!

Погледът ми се стрелна към летящата врата на кухнята, после обратно към Луис.

— Не се давай!

Изтичах през задната врата и после покрай колите на персонала. Червеният миникупър беше паркиран точно до контейнера за смет. Надникнах през стъклото на шофьора и се почувствах обнадеждена, когато не видях атласа и купчината дрехи. Изглежда, Зара си беше взела почивен ден от преследването.

— Какво става? — попита Саймън, когато отворих рязко предната вратата на колата. — Тя там ли е?

— Да — отговори Кейлъб.

Погледнах Саймън, после се обърнах към задната седалка. Кейлъб продължаваше да слуша музика от айпода си, но се беше изхлузил надолу по седалката. Очите му бяха разширени, а дишането — учестено.

— Тя е тук — добави той. — Чувам я.

Долната му устна трепереше, а тънка струйка пот се спускаше от темето по врата му. Той беше на стотина метра от нея, дяляха ги няколко стени от дърво и бетон, но въпреки това се беше превърнал отново в изплашения до смърт Кейлъб, който бяхме открили предишния ден. Сякаш в момента Зара стоеше край колата и му се усмихваше.

„Ванеса...“

Очите ми се разшириха също като неговите.

„Тя не е приключила още... Няма да спре, докато не го има... или докато ти не я спреш...“

Обърнах се към Саймън.

— Налага се да тръгваме.

— Накъде?

— Към тяхната къща. — Очаквах Кейлъб да се възпротиви, но той просто си пое рязко дъх и каза: — Сега!

[1] Американска пънк рок група, сформирана в Бъркли, Калифорния. Първият им албум — „1039/Smoothed Out Slappy Hours“ — излиза през 1989 г., а вторият, „Kerplunk“, им осигурява известност и договор с Warner. — Бел.прев. ↑

[2] Известна хард рок група от Бостън, САЩ, основана през 1970 г. Въпреки подкрепата на публиката, тя не успява да получи одобрението на много критици, които я наричат производна на Led Zepelin. Физическата прилика на вокалиста Стивън Тайлър с Мик Джагър и отношенията между него и китариста Пери са причина за сравнения с The Rolling Stones. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 16

Двайсет минути по-късно стоях на верандата на семейство Марчанд. Хвърлих поглед през рамо и се почувствах облекчена, когато не видях субаруто, скрито в малката горичка в края на автомобилната алея.

— Здравей, Ванеса.

Рязко извърнах глава. На вратата стоеше Рейна, облечена в тънка бяла туника, под която прозираше черен бански. Лицето ѝ, все така зашеметяващо дори без капчица грим, не изразяваше никаква емоция. Дългата ѝ тъмна коса беше мокра и лъхаше на солено, сякаш Рейна току-що бе плувала.

— Здравейте. — Насилих се да се усмихна и устоях на желанието отново да погледна назад.

— Мога ли да ти помогна?

— Не — отвърнах бързо. Май прекалено бързо. — Искам да кажа, че просто търся Пейдж.

— Боя се, че трябва да се върнеш обратно при Бети. Пейдж е на работа.

Ако тя беше майка само на Пейдж, щях да обясня, че идвам точно от ресторанта на Бети, където съм научила, че Пейдж не се чувства добре. Но тъй като тя беше майка и на Зара, реших, че колкото по-малко знае, толкова по-добре.

— Ама че съм глупава. — Махнах с ръка. — Мислех, че днес има свободен ден.

Изражението ѝ не се промени, когато посегна да затвори вратата.

— Поздрави я от мен, когато я видиш.

— Непременно — отговорих, докато на свой ред опирах длан от противоположната страна на вратата. — Не съм сигурна обаче дали днес ми се иска да бия пак този път до града. Може ли да ѝ оставя бележка?

Тя замълча.

— Ще се радвам да предам съобщението ти. Какво да ѝ кажа?

— Лично е.

Тя изглеждаше също толкова изненадана от дързостта ми, колкото бях и самата аз. Сигурно не трябваше да чакам да ми хлопне вратата под носа, а още сега да хукна към колата толкова бързо, колкото ми позволяват джапанките. Но аз знаех, че тя лъже, и това превърна намерението ми да вляза вътре в категорично решение.

— Това са си наши, момичешки работи — заговорнически снижих глас. — Напълно съм обсебена от едно момче, което дори не подозира, че съществувам, и непременно трябва да разкажа на Пейдж за последния си неуспешен опит да привлече вниманието му.

Тя сви устни, сякаш преценяваше дали наистина съм толкова загубена.

— Ето, виждате ли? — Посочих лицето си, което беше добило цикламен цвят в мига, в който тя отвори вратата. — Така става всеки път, когато *заговоря* за него. Представете си само колко глупаво изглеждам, когато съм *близо* до него. Пълен ужас.

Тя като че ли малко се поотпусна.

— Може би трябва най-напред да помислиш за тия дрехи.

Погледнах неволно надолу, стъписана от нейното предложение и от факта, че тя, изглежда, ми повярва.

— Ти си на седемнайсет, нали така?

Вдигнах очи към нея и кимнах.

— Фигурата ти е безупречна. Защо не се възползваш от предимствата ѝ? Покажи я. Повярвай ми, така той няма как да не те забележи.

— Ами... благодаря.

Тя очевидно прецени, че имам нужда от още помощ и отвори вратата малко по-широко. Сърцето ми заби лудо, когато влязох вътре. Трябваше ми секунда, докато очите ми привикнат към приглушената светлина на дневната, но ми се стори, че зърнах две жени, които се скриха в кухнята, щом ме видяха на вратата.

— Властта на жената над мъжа е нейното най-силно оръжие. — Рейна прекоси дневната и се изтегна на дивана. — Използвана правилно, тя ще ти осигури всичко, което пожелаеш.

— О! — Аз също седнах. — Е, засега искам просто да ме забелязва, когато стоя пред него.

Тя вирна брадичка и се усмихна, сякаш намираше наивността ми за особено очарователна.

— Почакай тук. Трябва да намеря нещо.

Наблюдавах я как напуска стаята. Беше ми страшно любопитно какво ще донесе, но си давах сметка, че това ще е и единственият ми шанс да видя Пейдж. Щом чух някъде да се отварят и затварят чекмеджета, аз скочих и полетях към стълбището.

„Побързай, Неса...“

Втурнах се нагоре, прескачайки по две стъпала наведнъж, после хукнах към стаята на Пейдж.

„Обратно... Тръгни в другата посока...“

Тръснах глава, за да заглуша гласа на Джъстин. Единствената стая в противоположния край на коридора беше тази на Бети.

— Пейдж? — Почуках на вратата и я отворих, без да чакам отговор. — Съжалявам, че нахлувам така, но според Луис си болна, а Рейна твърди, че си на работа. Аз пък непременно трябваше да те видя, за да говоря с теб за...

Замръзнах на място в мига, когато вратата се хлопна зад мен. Тя лежеше изтегната на канапето, подпряна от всички страни с възглавници и покрита с бели одеяла. Около врата ѝ се подаваше висока бяла поло яка, която подпираше брадичката ѝ. Беше увита така, сякаш навън е зима, въпреки че слънцето все още грееше и всички прозорци бяха широко отворени, пропускайки вътре соления бриз.

— Добре ли си? — попитах, приближавайки до нея. — Тресе ли те? Да затворя ли прозорците?

— Недей — каза тя. — Въздухът е прекрасен.

Седнах до нея. Като изключим дебелите дрехи и топлите завивки, тя не изглеждаше никак болна — косата ѝ се спускаше по раменете на едри къдрици, бузите ѝ розовееха, а сребристите ѝ очи сияеха.

— Пейдж... защо изглеждаш така, сякаш току-що си се търкаляла в снега?

— Ванеса... — Тя се наведе към мен. — Ние двете с теб сме близки, нали?

Погледнах през рамо към вратата.

— Разбира се.

— Наредиха ми да не казвам на никого — продължи тя и очите ѝ засияха още по-ярко. — Според тях това не е нещо, което хората наистина биха искали да чуят, още повече, че ние сме толкова млади и произходът ни е толкова различен... Но пък, от друга страна, това едва ли е нещо, което можеш дълго да държиш в тайна. Аз обаче знам, че ти няма да кажеш на никого.

— Стига да съм наясно какво не трябва да казвам — отвърнах. Държах на Пейдж, но не бях сигурна дали наистина искам да бъде въввлечена толкова навътре в семейния кръг на фамилията Марчанд.

Тя се наведе още по-близо към мен.

— Моята тайна.

— На никого няма да я издам — обещах, защото тя чакаше моя отговор, а аз исках всичко това да приключи колкото може по-бързо, за да се измъкна от стаята ѝ. — Обещавам.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Бременна съм.

„Трябва да вървиш, Неса...“

— Не е ли удивително? — изписка тихо тя и сбърчи нос. — Знам, че съм прекалено млада. И Джонатан е още съвсем млад. На всичкото отгоре аз оставам тук, а той заминава, за да продължи да учи, но въпреки това си мисля, че всичко ще бъде наред. Нямаше да стане, ако не е било писано, а ние ще се справим. Независимо от всичко, ще се справим с това.

Напрегнах се, за да осмисля чутото.

— Какво мисли майка ти по въпроса? — попитах накрая, мислейки как би реагирала моята майка на такова нещо.

Тя опря ръка на пламналото си чело.

— Божичко, толкова се боях да ѝ призная. — Пейдж свали ръка от челото си и поклати глава. — Но тя го прие страхотно. Знаела е какво се случва още преди аз да разбера. От известно време не се чувствах добре — през цялото време ми се повдигаше, обливах ме горещи вълни и постоянно бях жадна. Обливах се със студени душеве и поглъщах литри ледена вода, но въпреки това имах чувството, че горя в пустинята. Докато преди два дни мама не забеляза, че продължавам да се потя и след третия студен душ и не ме попита какво става. Разказах ѝ как се чувствам и тя веднага се досети. Каза, че се е чувствала по същия начин, когато е била бременна.

— И го прие съвсем нормално, така ли? — попитах, докато пред очите ми се мяркаха откъслечни сцени от случилото се между мен и Саймън преди часове в стаята му.

— Да! Честна дума! Зара отначало беше възмутена и не ми проговори няколко дни, но накрая май и тя го прие. Двете казаха, че всеки нов живот е красив дар, независимо по кое време идва, и затова трябва да го приветстваме с добре дошъл. Но ето нещо, което *не мога* да приема толкова охотно. — Тя направи физиономия и вдигна стъклена кана, пълна с мътна зеленикава течност. — Солена вода от океана заедно с водораслите — това е магическата отвара на мама. Не че не върши работа, но трябва да я пия постоянно... а вкусът ѝ е също толкова ужасен, колкото и видът.

Стомахът ми се обърна, когато видях зелените и кафяви водорасли, плуващи в каната.

— Солените бани също помагат. Налага се да ги правя на всеки час. Ето защо, ако трябва да отговоря на твоя въпрос, изглеждам така, сякаш току-що съм се търкала в снега. — Тя взе ръката ми в своята. — Искаш ли да го усетиш?

— Не съм сигурна, че е уместно...

Тя отхвърли одеялата от себе си, вдигна пуловера нагоре и постави ръката ми на голия си корем. В мига, в който почувствах движението под повърхността на кожата ѝ, дръпнах ръката си обратно.

— Същинска лудост, нали? Бас ловя, че това дете ще стане олимпийски шампион по плуване.

— Знаеш ли, май трябва да тръгвам. — Сkochих на крака. — Мама пристигна днес и обещах да не закъснявам.

— Не беше ли дошла да приказваме за нещо? — Тя смъкна пуловера си със загрижено лице.

Вече бях започнала да се измъквах заднешком, но спрях на прага на вратата. Всяка фибра в тялото ми ме теглеше към най-краткия път за бягство, но вече бях стигнала достатъчно далече. Пък и, имайки предвид съмнителната карантина, която бяха наложили на Пейдж, не се знаеше кога щях да я видя пак. Не беше изключено да е твърде късно, когато това станеше.

— Всъщност точно така беше... Става въпрос за Зара.

— Започна ли вече да създава проблеми на персонала? Строго ѝ е наредено да не уволнява никого, докато не се върна.

— Не е това...

— Ванеса! Ето къде си била.

Кръвта се оттече от лицето ми, когато се обърнах и видях Рейна да стои зад мен с дълга бяла лятна рокля в ръце.

— Госпожо... госпожице Марчанд. Съжалявам, че изчезнах така внезапно. Изведнъж си спомних, че исках да взема една книга от Пейдж. Напоследък чета доста, нали е лятна ваканция все пак, а Пейдж ми беше казала, че има страхотна книга, която *непременно* трябва да прочета.

— И коя точно? — попита Рейна.

— „Пълна история на Уинтър Харбър“ — изпревари ме Пейдж.
— На най-горната лавица, вдясно.

Отначало се парализирах при споменаването на заглавието, после се опитах незабелязано да хвърля през рамо изпълнен с благодарност поглед към Пейдж. Когато отново се обърнах към книжния шкаф, Рейна беше свила бялата рокля под мишница и ми подаваше книгата.

— Благодаря — казах, докато я поемах от нея.

— Предполагам, че Пейдж вече е споделила добрата новина.

— Не ми се сърди — каза Пейдж. — Така ми се искаше да кажа на някого, а Ванеса е страхотен приятел. На никого няма да ме издаде.

— Дано да е така. — Когато ме погледна, вече не се усмихваше.
— Това е много важен момент за Пейдж и за цялото ни семейство. Много важен, много личен и *интимен* момент. Предполагам, можеш да разбереш една майка, която иска да закриля дъщеря си. *Твоята* майка би направила същото за дъщерите си, нали така?

— Разбира се. — Лицето ми пламна, когато сведох очи надолу.

— След време хората така или иначе ще го научат — добави Пейдж, — но засега не искаме да се знае. На такава новина ѝ трябват само три минути, за да стигне от единия до другия край на Уинтър Харбър. Освен това Джонатан още не знае, а пък и аз не съм сигурна как точно да му го кажа.

— Пейдж, скъпа, нали вече говорихме за това.

Отместих поглед от Пейдж към Рейна. Суровият неодобрителен тон в гласа ѝ беше отстъпил място на едно любящо, почти майчинско отношение.

— Не е нужно Джонатан да знае каквото и да било. — Рейна прекоси стаята и седна на дивана до нея. — Вие двамата имате толкова прекрасна връзка. Защо нещо подобно трябва да застава на пътя ви?

— Нещо такова не би могло да застане на пътя ни — настоя Пейдж и се дръпна, когато Рейна се опита да хване ръката ѝ.

— А какво ще стане, когато след няколко месеца той отиде да учи в колеж? — попита Рейна. — И така ще е през следващите четири години. Едва ли би се отказал от всичко това, за да остане в Уинтър Харбър и да се прави на млад татко.

— Няма да му се наложи да се отказва от всичко — каза Пейдж и гласът ѝ потрепери. — Може да учи вечерно някъде. Пък и той едва ли ще приеме нещата по този начин. Вярвам, че и според него онова, от което би се отказал, не може да се сравнява с това, което ще спечели.

— А дали и родителите му ще са съгласни с това? Добре знаеш, че неговото семейство не е като нашето.

Пейдж изгледа втренчено майка си, после придърпа одеялото до брадичката си и се обърна към отворения прозорец зад дивана.

— Нямах основание да твърдиш, че щом татко ни е изоставил, Джонатан ще направи същото.

— Ще се почувстваш много по-добре след една хубава баня — продължи Рейна, сякаш не беше чула острата забележка на Пейдж. После погледна към мен. — Разчитам, че и сама ще можеш да стигнеш до външната врата.

Кимнах.

— Благодаря, Ванеса — обади се Пейдж със слаба усмивка. — Ще ти се обадя по-късно.

Сърцето ми заблъска в ушите, когато излязох в коридора и тихо затворих вратата след себе си.

„Ванеса...“

Забързах по коридора, без да обръщам внимание на гласа на Джъстин над себе си. Не му беше сега времето. Бях рискувала. Бях се опитала да разбера от Пейдж нещо повече за Зара. Не се получи и сега беше моментът да премина към план Б, какъвто и да е той.

— Ванеса?

Препънах се и полетях напред. Сигурно не трябваше да се стряскам повече от гласа на жив човек, който ме вика по име,

отколкото от зова на мъртвата си сестра, която постоянно чувах, но Бети не беше като всички останали хора.

„Моля те, Неса... Тя може да помогне...“

Усещах гърдите си като стегнати в менгеме, когато стигнах стълбището. Чудех се какво ли може да ми каже Бети, което да не повлече след себе си още въпроси... Но дали пък тези въпроси не водеха до разплитане на загадката?

— Добро утро, Ванеса — поздрави тя, когато се озовах в нейната стая, а вратата зад гърба ми беше плътно затворена.

Ръцете ѝ почиваха неподвижно в скута върху недовършения гоблен и по всичко личеше, че очаква да кажа нещо. Аз от своя страна очаквах Джъстин да проговори. Ако от мен се очакваше да помогна на Бети да ми помогне, тогава не знаех откъде да започна.

— Значи обичаш да четеш? — попита тя най-накрая.

— Моля?

— Пейдж ти даде книга.

— О! — Погледнах надолу към ръцете си, които още стискаха „Пълна история на Уинтър Харбър“. — Точно така.

— Пейдж е добро момиче. — Бети го каза така, сякаш аз се съмнявах в това. — Тя е още много млада. Тепърва има да прави грешки като сестра си и майка си. Но тя не иска да навреди никому.

Направих усилие да продължа да дишам равномерно.

— Тя не знае за теб.

Стиснах здраво пръсти, когато книгата започна да ми се изплъзва.

— Тя не знае за Джъстин.

Вгледах се в очите ѝ. Невиждащият ѝ поглед беше насочен някъде над главата ми и бягаше непрекъснато в различни посоки.

— Тя не знае и за майка ти.

— За майка ми ли? — прошепнах.

Бети бавно сведе очи, докато не се изравниха с моите. Иззад облаците в погледа ѝ прозираше мъждива светлина.

— Но ти, разбира се, също не знаеш, нали?

Дъхът ми секна. Не бях способна дори да помръдна от мястото си.

— Навремето майка ти и майката на Пейдж бяха много близки.

Отстъпих назад. Бедрото ми се удари в малка масичка и повали каната със студен чай на пода.

Бети помълча, преди отново да се заеме с гоблена си.

— В банята има кърпи.

Оставих книгата на един стол и се втурнах към вратата зад гърба ѝ, благодарна за тази пауза. Дръпнах една от кърпите на лавицата над тоалетната чиния и пуснах водата в чешмата. Докато мокрех и изстисквах кърпата над мивката, миризмата на морска сол толкова се засили, че ми се догади. Когато кърпата се намокри, погледнах отново към мивката и забелязах, че водата в нея не е бистра.

Беше светлозелена и мътна като океанската.

— Това е много хубава книга — каза Бети, когато се върнах в стаята. Сега тя промушваше иглата нагоре и надолу през платното на гоблена и, както изглежда, се канеше да продължи да говори за Пейдж, за мен и за нашите майки. — Писал я е един мой стар приятел. Четох я веднъж преди много време.

Нетърпелива да се махна час по-скоро от тук, аз паднах на колене и започнах да попивам килима с кърпата.

— За коя книга става дума? — попитах, стараяйки се гласът ми да звучи както обикновено.

— Същата, която взе от Пейдж — „Пълна история на Уинтър Харбър“.

— Бети... — Спрях да попивам и погледнах през рамо. Книгата продължаваше да лежи на стола, недокосната. Обърнах се към нея. — Можеш ли да виждаш?

— Не виждам нищо от седем хиляди и тридесет и три дни.

— Тогава откъде знаеш коя книга ми е дала Пейдж? И че изобщо нося книга със себе си?

Тя отново остави гоблена в скута си и насочи поглед в отсрещния ъгъл.

— Страница четиридесет и седма.

Погледнах я, после се изправих и взех книгата от стола. Беше стара и по всичко личеше, че е препрочитана неведнъж. Кафявата ѝ подвързия беше протрита и оръфана и от двете страни, а хартията на страниците жълтееше. Някои дори се бяха откъснали и се изплъзнаха, докато я разгръщах. Страниците от трийсет и трета до трийсет и осма се разлетяха по пода, а заедно с тях и бележка, писана на ръка.

„На моята красива Бетина. Майското сияние на Уинтър Харбър винаги поглъща мрака.“

Вечно твой: Оливър

— Там ли е?

Откъснах очи от бележката и отгърнах на четирийсет и седма страница, където имаше една-единствена лилия, съвършено съхранена между страниците.

— Усещаш ли уханието ѝ?

Мъртвото цвете отдавна беше загубило аромата си, но въпреки това вдигнах книгата и приближих нос към страниците. От тях лъхаше на застояло, също като в библиотеката на Уинтър Харбър.

— Не — отговорих.

— Хубаво. — Тя ме погледна, а очите ѝ бяха по-бистри отвсякога. — Само че аз го усещам.

ГЛАВА 17

— Оливър Савидж ли? — попита Кейлъб, когато десет минути по-късно вече пътувахме към града. — Тоя заядлив старец да е любовта на живота на Бети Марчанд?

— Мислех, че Бети е болна — каза Саймън. — И твърде немоцна, за да говори.

— Рейна иска всички да мислят така, за да не задават много въпроси — отговорих. — Бети наистина не е много здрава, но се чувства достатъчно добре, за да си говори с мен всеки път, когато се видим.

— Колко пъти си се срещала с нея? — попита Кейлъб.

Не му отговорих. Все още ми се виеше свят, а и стомахът ми се беше свил на юмрук от всичко, което научих току-що, затова цялата ми енергия беше съсредоточена в това да остана с ясно съзнание. Когато стигнахме паркинга на библиотеката, грабнах книгите, които Оливър искаше да заеме и които досега не ми се беше отдал случай да разлистя, и отворих вратата, още преди Саймън да е намерил място за колата.

— Не се засягай, но имаме ли наистина време за това сега? — обади се Кейлъб.

Обърнах се и го погледнах през процепа между облегалките на предните седалки.

— Нали и тримата приехме, че Зара е свързана със смъртта на Джъстин по някакъв начин?

Лицето му пламна.

— Да.

— И че много хора са умрели досега, а има опасност още много други да си отидат, ако не направим нещо, за да предотвратим това?

Той нищо не каза.

— Трябва да открием колкото се може повече подробности за фамилията Марчанд, без те да разберат, че се интересуваме. Ако

Оливър е любовта на живота на Бети, той трябва да я познава по-добре от всеки.

Чистачките бягаха по предното стъкло. Едва различавах бързия им ритъм сред тропота на пороя по покрива. Докато пътувахме към града, небето притъмня, облаците станаха по-плътни и беше въпрос на минути, преди да просветнат първите светкавици.

— Тя е права, Кейлъб — обади се Саймън. — Ако изобщо ще се заемаме с това, трябва да го направим сега.

Бях готова да тръгна сама, но Кейлъб най-после се изправи на седалката и разтърка очи.

— Да вървим — каза той.

Водните струи ни шибах яростно, докато тичахме към входа на библиотеката. Когато след десетина секунди влетяхме във фойето, изглеждахме така, сякаш току-що сме скочили с дрехите във водата.

Открихме Оливър в читалнята. Седеше в един фотьойл край камината, заобиколен от разтворени книги. Книгите бяха пръснати навсякъде — на близката маса, по перваза на прозореца зад него, върху полицата над камината, по пода, подпрени на саксиите с цветя. Но Оливър не четеше.

Гледаше право към мен.

— Оливър — повика го Саймън, когато той нито проговори, нито отмести поглед. — Не съм сигурен дали ни помниш, но аз съм Саймън Кармайкъл, а това е брат ми Кейлъб. Семейството ни живее на езерото Кантака.

Дъждът заплющя още по-силно над главите ни. Една цепеница се търколи в камината и пръсна искри през кованата решетка.

— Съмнявам се, че те чува. — Кейлъб не си направи труд да снижи глас и посочи с брадичка към масата, край която стоеше стола на Оливър. Най-отгоре, върху книгите, се виждаше малката кафява слушалка на слуховия апарат.

— Знам кои сте — каза Оливър с дрезгав, но равен глас. — И ви чувам. Чух ви още от паркинга.

Усетих как тялото на Саймън до мен се напрегна.

— Ванеса Сандс — продължи Оливър, — мисля, че в теб има нещо мое.

Примигнах недоумяващо, но после осъзнах, че продължавам да притискам към гърдите си копието на Пейдж от „Пълна история на

Уинтър Харбър“. Посегнах да му подам книгата... но спрях по средата на движението, когато погледът му спря върху брезентовия сак, праметнат през рамото ми.

— Тази сутрин, съгласно правилника на библиотеката, върнах книгите, които бях заел, така че сега мога да взема другите. Мери обаче ме уведоми, че някой ме е изпреварил. — Очите му се върнаха на моите. — По някаква необяснима причина сред хилядите томове в библиотеката младата Ванеса Сандс предпочела точно тези пет книги, които исках и аз. Какъв е залогът, за да ги получа обратно?

— Минимален. — Свалих сака от рамото си и го оставих на пода край останалите книги. — Залогът е минимален.

Той сведе очи към сака, изненадан, че се предавам толкова лесно.

— Оливър... нуждаем се от твоята помощ.

Погледът му беше омекнал, когато отново вдигна очи към мен. Предположих, че трябва да е минало много време, откакто някой за последно е молил сприхавия Оливър Савидж за нещо.

— В Уинтър Харбър стават ужасни неща. Ти единствен разполагащ с информация, която никой друг не знае. — Подадох му книгата, която беше написал. Той се облегна на стола и вдигна към устата си трепереща длан. След миг протегна ръка и взе книгата. — Още е там. Страница четиридесет и седма.

Той извади лилията и я загледа с обожание, сякаш след толкова много време тя все още беше жива и ухаеща.

— Откъде взе това? — попита, бавно въртейки тънкото стебло между палеца и показалеца си.

— Пейдж ми я зае.

— Оливър — прекъсна ни Саймън, — ако имаш да ни кажеш нещо за Бети и фамилията Марчанд, което ще ни помогне да спрем тази поредица от ужасни събития, ще сме ти много благодарни.

Оливър върна хербаризираната лилия на мястото ѝ и отгърна книгата към края. След миг зачете на глас.

— „Водите на Уинтър Харбър изобилстват от живот и през годините безбройните заведения по крайбрежието са се опитвали да превърнат това природно изобилие във финансова печалба. Никое от тях обаче не успя да постигне успеха на Бетина Марчанд, преселник от Канада, която през 1965 г. отвори спечелилия си мигновена популярност ресторант «Рибената чорба на Бети». Едва двайсет и

четири годишна, едновременно готвач и предприемач, госпожица Марчанд признава, че няма достатъчно опит за подобна авантюра. Но благодарение на упорития си труд и дълбокото познаване и респект към водния свят е успяла да създаде и поддържа това заведение, което вече се е превърнало в запазна марка на Уинтър Харбър.“

— Само толкова? — попита Кейлъб. — Не искам да ви обидя, но не ни казахте нищо повече от това, което бихме могли и сами да прочетем в коя да е туристическа брошура на Уинтър Харбър.

— Именно — отговори Оливър и потупа книгата. — Написаното тук е само онова, което Бети пожела да сподели. Ресторантът вече си беше спечелил име на местна легенда, когато започнах да работя върху историята, затова по мое мнение трябваше да му отделя специална глава. А ето какво се получи — един-единствен абзац. Тя ми разреши да напиша само толкова.

— Защо? — обади се Саймън. — Да не би да се е притеснявала от неочаквания си успех?

— О, тя наистина се притесняваше, но нейният успех няма нищо общо с това.

Рязко извърнах глава, когато първата мълния удари някъде наблизо и лампите в помещението примигнаха. Щом всичко се поуспокои, приковах очи в Оливър.

— Прекалено много уважавам Бети, затова не споделих с никого онова, което ще ви кажа сега. Реших да го разкрия пред вас само защото съм наясно, че вече знаете достатъчно. — Той погледна най-напред Саймън, после Кейлъб. — Независимо дали си давате сметка за това, или не, всички вие знаете онова, което Бети пази в тайна.

Двамата със Саймън седнахме на дивана срещу фотойла на Оливър. Зад нас Кейлъб се облегна на един от шкафовете с книги и кръстоса ръце на гърдите си, готов да слуша.

Когато Оливър заговори, гласът му беше по-ведър.

— Когато за първи път срещнах Бетина Марчанд, тя правеше онова, което обичаше най-много от всичко — плуваше. Плуваше по гръб, облечена в пурпурен бански костюм, и се усмихваше така, сякаш чуваше някой скъп на сърцето ѝ човек да ѝ нашепва колко е прекрасна в този момент. От пръв поглед си личеше, че плуването за нея не е просто упражнение или спорт, а нещо, което ѝ доставяше истинско удоволствие. Това стана през 1965 г. Тогава тя беше на двадесет и

четири, още нова в града и беше доста ухажвана от местните момчета. Аз бях на двадесет и шест, роден и отраснал в Уинтър Харбър, и също запленил от нея. По онова време тя живееше вече от няколко месеца тук, но още не се бяхме запознали официално. Ако беше продължила по пътя си, така и нямаше да имаме шанс да се срещнем. — Той се усмихна. — Не съм я преследвал нарочно, нито тайно съм я наблюдавал, просто бях отишъл на същото място, за да поплувам. Когато я видях, първо понечих да си тръгна, за да не я безпокоя... но се оказа, че съм безсилен да го направя. Защото беше твърде красива.

— Ядоса ли се, когато ви видя? — попита Кейлъб.

— Преди да се ядоса, първо трябваше да си даде сметка, че ѝ се люблювам. Но тя изобщо не го разбра. Тя нито предизвикваше по някакъв начин възхищението на околните, нито го търсеше на всяка цена.

— Но така или иначе все пак е разбрала, че ѝ се възхищавате, нали? — попитах.

— Единственият начин да *не го разбере*, беше да напусне града. За щастие беше твърде отдадена на ресторанта и това я задържаше тук, иначе би могла да отиде където си поиска. А ако човек пожелаеше да я види, просто трябваше да отиде в ресторанта. Започнах да го посещавам всеки ден през обедната почивка, надявайки се да ми се отвори случай да поговоря с нея. Когато нямаше много хора, тя сядаше на моята маса. За жалост през повечето време говорех само аз — колкото пъти понечвах да я попитам за нещо различно от ресторанта, тя винаги сменяше темата. Затова пък обичаше да слуша различни истории за Уинтър Харбър — наричаше го дома, който винаги е искала да има — и аз ѝ разказвах всичко, което знам, защото това я правеше щастлива. Когато изчерпах историите, които знаех, започнах да се ровя за още.

— Затова ли никъде в книгите си не споменавате за загадъчните смъртни случаи? — попитах и му подадох неговата бележка, в която се казваше, че сиянието на Уинтър Харбър поглъща мрака. — Защото искахте да останат само историите, които я правят щастлива?

Оливър погледна бележката, после постави длан върху корицата на книгата, без да отговори.

— След няколко месеца тя най-после се съгласи да излезе на истинска среща с мен. Вече беше зима и езерата наоколо бяха

замръзнали. Отидохме да се пързалиме на езерото Кантака, после ѝ пригответих вечеря. — Той замълча. — В тази нощ тя ми разказа за себе си и за своя живот неща, които по думите ѝ не беше споделяла с никой друг дотогава...

— Какви например? — попитах, а сърцето ми биеше лудо, докато неговата усмивка гаснеше.

— Каза ми, че е отгледана от майка си и лелите си в „необичайна“ среда. И че напуснала дома си, без да им каже нито защо, нито къде заминава, защото не одобрявала начина, по който живеят, и не искала те да я открият и да я върнат обратно. — Той погледна към огъня, сякаш събираше сили за онова, което предстои да каже. — Тя със сълзи на очи ми сподели, че плува толкова дълго време не просто защото това ѝ харесва, а защото ѝ е необходимо. Защото има физическа необходимост да се потапя в солена вода по няколко пъти на ден.

Погледнах Саймън, без да обръщам глава към него. Той внимателно наблюдаваше Оливър.

— Тя каза, че ако не го прави... не би могла да диша.

— Защо? — попита Саймън след кратка пауза.

— Не ми обясни. Но щом ми призна всичко това, изведнъж започна да се държи по съвсем друг начин — хладно, сдържано, даже някак отбранително. Твърдеше, че е притеснена, но аз знаех, че е нещо повече от това. Тя се боеше.

Мълниите падаха все по-близо. От ударите им подът вибрираше и караше дивана под мен да се тресе.

— Продължих да се срещам с нея всеки ден и да ѝ разказвам истории за Уинтър Харбър, ако не за друго, то поне малко да отклоня вниманието ѝ от нейните страхове. Доверието ѝ към мен растеше и тя сякаш постепенно забрави колко ужасена се бе почувствала, когато ми разкри толкова съкровени подробности за живота си. Две години по-късно, когато всичко привидно се беше уталожило, аз я помолих да ми стане жена.

Сърцето ми се сви заради него, когато го видях да свежда поглед.

— Тя ми отговори, че никога не бихме могли да бъдем заедно по този начин... че твърде много ме обича, за да ме изложи на риск. — Книгата се огъна, когато я стисна с двете си ръце. — В желанието си да я убедя, че всичко с нас ще бъде наред, аз написах тази книга за нея.

Исках да знае, че винаги ще съм наблизо, за да ѝ говоря и да я откъсвам от страховете ѝ, стига тя да поиска това от мен. Но тя така и не промени решението си.

Стиснах очи, когато почувствах ръката на Саймън да се притиска към гърба ми.

— Но не това беше най-лошото. — Гласът му съвсем притихна. — Това, че според нея не можехме да живеем заедно, не означаваше, че не го иска. Дълги години след този разговор, една вечер в края на август, когато тя толкова силно ми липсваше, че не можех място да си намеря, отидох в ресторанта да я видя. Нея я нямаше и тогава аз — по силата на някакво предчувствие — тръгнах към мястото на първата ни среща. Тя пак плуваше и когато забеляза, че я наблюдавам, излезе от водата и тръгна към мен, без да каже нито дума.

Лампите примигнаха и окончателно угаснаха. Съвсем навреме, защото лицето ми беше пламнало цялото, докато слушах Оливър да разказва за любовните им срещи на скалите, представяйки си устните на Саймън върху моите.

— Девет месеца по-късно тя роди Рейна.

Ококорих очи. Знаех, че Рейна е дъщеря на Бети и че трябва да има и баща... но ми беше трудно да си представя, че тази особена жена е плод на една истинска страстна и забранена любов.

— След нощта на скалите тя съвсем престана да ми говори — тъжно продължи Оливър. — Продължих да ходя в ресторанта. Убеждавах я, че искам да дам на нашата дъщеря също толкова светлина и щастие, колкото нейната майка беше дала на мен. Но тя не ме слушаше. Сякаш изобщо не ме чуваше.

— И така приключи всичко? — попита Кейлъб. — Не ви ли даде втори шанс?

— Боя се, че не. Писах ѝ, обаждах се по телефона, пращах цветя. Ходех в ресторанта, само и само да бъда близо до нея. Поднасях ѝ подаръци при всеки по-специален случай — на рождени дни, на празници и всеки път, когато ми липсваше толкова много, че изпитвах физическа нужда да *направя* нещо. Същото беше и с Рейна, докато в един момент всички картички и подаръци не започнаха да се връщат обратно при мен. — Той замълча. — Чак години по-късно, след злополуката с Бети, се опитах да я посетя в дома ѝ... но Рейна не ме пусна да вляза. Каза, че преживяването би било твърде разстройващо.

Въпреки това и до днес продължавам да ходя в ресторанта, за да я усещам колкото се може по-близо до себе си.

— Оливър — казах, — къде точно е мястото, където сте се срещнали за първи път?

Той се намръщи, после посегна към раницата в краката си. Измъкна оттам голям скицник и ми го подаде.

— Не съм кой знае какъв художник, но драскането ми действа доста терапевтично.

Поех скицника и го подадох на Саймън да го отвори. Вече знаех какво иска да ми покаже Оливър.

— Водата под Скалите на Хиона винаги е била *добро* място за плуване — продължи Оливър. — Харесвам това място, защото е уединено. Бети го обича, защото е най-дълбокото място в района. Казва, че когато скочи от скалите във водата, може да плува минути право надолу, без да достигне дъното.

Още една цепеница се разсипа на въглени в огнището, точно когато се задавих от изненада. За щастие, изглежда, никой не забеляза учудването ми.

— Тя е можела да плува под водата минути наред, така ли? — обади се Кейлъб. — Как е възможно това?

— Предполагах, че е или умение, придобито благодарение на дългогодишната ѝ практика, или още една от онези привидно невъзможни способности, с които беше благословена. Когато тя престана изобщо да говори с мен след нощта ни на скалите, започнах да събирам информация. Направих списък с оскъдните лични данни, които беше споделила с мен — включително и това, че издържа минути под вода без кислород. Искях да ѝ помогна. Искях да разбера кое е онова, от което толкова се страхува, за да мога да я спася по някакъв начин от него. Мислех си, че ако ѝ помогна поне да не се страхува толкова, вероятно няма да има пречка да се съберем. — Той се пресегна и вдигна в скута си брезентовия сак с книги. — Не успях да го направя за Бети... но може би заедно ще успеем да го направим за Уинтър Харбър.

Четях заглавията на книгите, докато той ги подреждаше една по една на пода до краката си. „Гръцка митология“? „Забравени моряшки истории“? „Морски сирени“?

Когато видях Оливър в библиотеката предния път, той каза, че историята се повтаря и единственият начин да се проумее и спре онова, което се случва в градчето, е да си припомним какво е ставало в миналото. Затова очаквах да видя книги по криминология, книги за смърт, убийства и разрушения — документални и исторически хроники, които проследяват страховити събития, случили се през годините. Нещо като страницата с некролозите на ухилените жертви в „Уинтър Харбър Херълд“, но в много по-едър и ужасяващ мащаб.

— „Les chanteuses de la mer“? — прочетох гласно, когато той извади и последната книга. Имаше избеляла червена корица с нарисувана върху нея жена, която излиза от водата и се устремява към небето.

— „Певиците на морето“ — преведе Кейлъб мрачно. — Френският беше единственият предмет в училище, който харесвах — добави той, когато двамата със Саймън го погледнахме изненадано.

Обърнах се към Саймън — този стожер на научната теория.

— Вярваш ли го? *Наистина* ли мислиш, че Бети е някаква зла морска сирена, която пее? Остава да разберем дали има рибешка опашка вместо крака и дали носи сутиен от кокосови черупки. — Опитах се да се пошегувам, защото на него изобщо не му беше до смях. Нито пък се опита да омаловажи и отхвърли на мига тази идея.

Отново насочих вниманието си към книгата, която Оливър разгръщаше. Очите ми пробягаха по текста на френски и се спряха на илюстрациите. Единствената светлина в стаята идваше от трепкащите пламъци на камината и ми беше трудно да различа нещо от пръв поглед... но когато наблизко удари нова светкавица, рисунката изпъкна толкова ясно, сякаш беше на киноекран.

Един мъж лежеше на скалист бряг. Тялото му почиваше безжизнено, а крайниците му бяха прострени на брега като изхвърлени от вълните водорасли. От килнатата под неестествен ъгъл глава можеше да се предположи, че смъртта му е била мъчителна и болезнена. Приличаше на рибар, когото буря е изтръгнала от лодката и дълго е подмятала по вълните, преди да го изхвърли на брега.

Но въпреки гибелния край и прекършения си врат, той изглеждаше така, сякаш би искал това да се повтори.

Мъртвият рибар се усмихваше.

ГЛАВА 18

— Това е лудост. *Даваш си сметка*, че това е чиста лудост.

— *Звучи откачено* — каза Кейлъб, — но пък има логика.

Саймън гледаше право пред себе си, докато шофираше, отказвайки да се съгласи с някой от нас.

— Рейна може и да е странна, Зара може и да е способна на ужасни и невъобразими постъпки, но... сирени?! Като онези красиви и *въображаеми* създания, които примамват моряците на сигурна смърт?

— Поклатих глава. — Това да не ти е „Одисеята“? Всичко се случва наистина — тук, в реалния живот. Ако искаш, наречи ги серийни убийци — чудесно. Но да твърдиш, че примамват мъжете с упойващите си песни само заради тръпката от лова, това вече е безумие.

— Ванеса, аз *чувам* Зара! — Кейлъб звучеше развълнуван и някак облекчен, сякаш най-накрая беше открил обяснение за всичко. — Гласът ѝ звучи в ушите ми, дори когато не я виждам наблизо. Затова, щом ме повика, аз не мога да се съсредоточа върху нищо друго. В такъв момент не съм способен да се отърва от мисълта за нея, нито да си кажа, че искам да се махне завинаги и да ме остави на мира. Мога единствено да я слушам, да си я представям, да искам да бъда колкото се може по-близо до нея — дори да съм на стотици километри разстояние от нея.

В главата ми отново проблесна спомена за тях двамата на скалите в горичката. Той изглеждаше едновременно горящ от желание и притеснен, когато тя пропълзя към него и притисна тялото си към неговото, но нали съвсем наскоро бе загубил приятелката си. И независимо от това какво се крие под красивата външност, Зара си остава зашеметяваща. Той просто се е чувствал наранен, самотен и виновен, задето усеща привличане към друго момиче.

— Нали чу какво каза Оливър — Бети е искала да избяга от миналото си. Затова е изоставила семейството си и е дошла тук, затова е било невъзможно двамата с Оливър да бъдат заедно.

— Защото другите откачени мъжемелачки от семейството ѝ са щели да разберат какво става, да го примамят далеч от нея, да го убият и да си я приберат обратно, така ли? — Погледнах Кейлъб. — Чуваш ли изобщо как звучи всичко това?

— Ами бащата на Зара и Пейдж? — попита той. — Да си ги чувала някога да говорят за него?

— Не съм — признах, — но може просто да са си такива, да не обичат да разказват за семейството си. Не знам също така кой е любимият цвят на Пейдж и кога е рожденият ден на Зара, например.

— Не знаеш нищо за баща им, също както и ние, защото вероятно не е един и същи човек. Рейна може да е убила и двамата, когато всичко е приключило.

— Саймън. — Обърнах се да го погледна, после сведох очи към кокалчетата на пръстите му, които бяха побелели от здравето стискане на волана. — Гласът на разума ще ни е от полза точно в този момент.

— Кейлъб трябва да слезе.

Отне ми секунда, докато разбере, че колата е спряла. Проследих погледа на Саймън и се опитах да разбера къде сме, взирайки се през проливния дъжд, който обливаше предното стъкло.

— При „Фар“ ли сме?

Кейлъб се облегна на седалката и погледна през прозореца от своята страна.

— Какво правим тук?

Саймън продължаваше да гледа право пред себе си.

— Бети е престанала да говори на Оливър след нощта, която са прекарвали заедно на Скалите на Хиона. Същата нощ е забременяла с Рейна.

— Е? — Все още не виждах връзката.

— Ако се съди по албума на Зара, тя зарязва всяко момче в секундата, в която то каже, че я обича, а после гаджетата ѝ мистериозно изчезват.

— Значи Зара има албум? — попита Кейлъб. — Не я мислех за такъв тип момиче.

— А сега — продължи Саймън, без да обръща внимание на Кейлъб — Пейдж е бременна.

Усетих как стомахът ми се свива на топка. Досега бях толкова заета да отричам всичко, което Оливър ни каза, че не си направих

труда да помисля какво би станало, ако всичко това е самата истина.

— Джонатан.

— Джонатан — повтори Кейлъб. — Джонатан Марш ли? Какво общо има той?

Вперих поглед в кейовете на „Фар“. Лъскавите яхти, сега празни и обезлюдени, подскачаха като детски играчки в бушуващата вода.

— Той е гаджето на Пейдж.

— Бети е обичала Оливър — продължи Саймън. — Искала е да го предпази и затова, след като му се е отдала, го е изолирала напълно. А е можела да го убие. От всичко чуто личи, че ако не е била сама, е щяла да го направи. Не защото е искала да го нарани, а защото това се е очаквало от нея. Защото те не допускат никой да разбере какво са всъщност.

Продължавах да се вирам през прозореца, недоумявайки как е възможно тези думи да излязат от устата на Саймън. Какво стана с неговия научен скептицизъм? Къде отиде автоматичното отхвърляне на всичко, което е извън човешките възможности. Защо сега не настоява да получи необорими доказателства?

— Трябва да кажем на Джонатан. Трябва да го предупредим за Пейдж, преди нещо да се е случило с него. — В гласа на Кейлъб имаше някакво примирение.

Тръснах глава.

— Познавам Пейдж. Дори ако чисто хипотетично допуснем, че е възможно в някоя паралелна вселена Бети да е наследник на сирените убийци, в Пейдж не тече тяхната кръв. Но дори да е така, тя не го знае. Тя е твърде мила, прекалено добра за това. Виждала съм ги двамата с Джонатан — тя е луда по него. И никога не би го наранила.

Саймън се обърна към мен.

— Можеш ли да кажеш същото и за Зара? Ами Рейна?

Лицето ми пламна. Той не се шегуваше.

— Какво да му кажа? — обади се Кейлъб. — Как можеш да обясниш на някого... това?

Саймън се извърна към него.

— Никак. Затова нищо няма да му казваш. Не искаме да го подплашим, нито да му даваме повод да разпитва Пейдж за каквото и да било. Не знаем какво е казала тя на Рейна. Последното нещо, от което имаме нужда сега, е *те* да се усъмнят в нас.

— Искаш ли да отида и да проверя как е той? Да се уверя, че още е на крака и не се усмихва?

— Точно това искам. И гледай да разбереш нещо за Пейдж и връзката им. Работили сте заедно, нали? Тогава това няма да му се види странно.

Кейлъб издаде нещо средно между смях и въздишка.

— Прав си. Изобщо няма да му се види странно.

Той се забави още минута и аз си помислих, че отново преценява какви са шансовете онова, което те двамата мислеха, да излезе истина, но после отвори вратата и изскочи от колата. Наблюдавах го как прехвърля в ръцете си айпода и слушалките, докато препуска под дъжда.

— Ти си права.

Погледнах надолу към ръката на Саймън, която лежеше върху моята.

— Всичко това звучи абсолютно откачено — продължи той. — От първата до последната дума. При нормални обстоятелства щях да благодаря на Оливър за отделеното време и да забравя всичко, което ни каза. Но сега обстоятелствата не са нормални. — Той се наведе към мен. — Помисли сама. Остави настрана какво ни каза Оливър, спомни си ти какво си видяла досега. Всичко онова, за което ми разказа.

— Доста странни неща видях — признах си. — Но не им хващам вяра. Не мога. Легендата за сирените се е родила в стари времена, когато хората не са могли да предвидят или да си обяснят много неща. Като времето например — те не са знаели, че Луната, Слънцето и океаните са взаимосвързани и са причината за природните катаклизми, при които са измирили мнозина. Сирените са измислени, за да могат хората да си обяснят неща, за които не са могли да намерят друго обяснение. — Стиснах пръстите му в своите. — Но *ти* по-добре от мен разбираш това. Ти знаеш причините за климатичните промени. И можеш да обясниш защо се случва всичко.

— Ти беше до мен, когато през последните няколко седмици търсех обяснение за онова, което се случва около нас. Но то излиза извън рамките на всички природни закони. И не се поддава на научно обяснение.

— Ами Джъстин? — попитах. — Тя беше момиче. И не се усмихваше, когато я намериха.

— Според мен се е оказала на пътя им. Мисля, че по някаква причина Зара е взела на мушка Кейлъб и когато той не се е поддал, както е очаквала, тя е решила да премахне пречката.

Наблюдавах го, докато говореше, и чувството за безсилие постепенно отстъпваше място на безпокойството. Като страхливка по рождение и твърдо вярваща във всички тъмни сили, които използват с падането на нощта, на мен повече ми подходеше да приемам лишени от логика и рационалност теории. Но Саймън беше Господин Наука. Той беше ходещата прогноза за времето. Как тогава точно аз се оказах скептикът в групата?

— Ти знаеш нещо повече от това, което казваш. — Не бях сигурна дали е така, докато не го изрекох на глас. Наклоних глава към него, за да го накарам да ме погледне в очите. — Така ли е наистина? Знаеш нещо, което аз не знам. И то обяснява всичко.

Той избегна погледа ми.

— Саймън. — Стиснах още по-здраво пръстите му, когато се опита да се освободи. — Кажи ми. Мога да го понеса, дори да не ти се вярва. — Продължавах да го гледам упорито, докато той се взираше напред в дъжда.

— Случи се онзи ден.

— Онзи ден... в Спрингфийлд?

Той кимна.

— В гората. Когато ги видяхме на скалите.

Сведох очи. Не бях сигурна дали говори за същия момент, но си спомнях съвсем ясно едно нещо — как гледаше Зара, сякаш дотогава не беше подозирал колко е красива. В този миг той беше забравил, че съм до него.

— Отначало мислех само за Кейлъб. Притеснявах се, че няма да го открием, и се тревожех за състоянието, в което може да го намерим. — Той замълча. — После, когато видях якето му да виси от клона като някакво кодирано послание, всички тревоги и мисли като че експлодираха в главата ми. Бях побеснял. Тичах към тях и си мислех какво ще й кажа, какво ще *направя* с нея. Като стигнахме горичката, бях готов да я сравня със земята и се втурнах право към Зара.

Чаках да продължи.

— И какво стана тогава?

— Не зная. Тялото ми беше готово да действа, но главата...

— Спокойно, Саймън, всичко е наред сега — казах. — Та, какво е станало с главата ти?

— Ванеса, моля те да ме разбереш. Тогава не бях способен да се контролирам, не знаех какво става с мен... Имах само смътна представа какво се случва. — Дишането му стана плитко и трескаво. — Когато ги видяхме там, на скалите, аз вече не исках да нараня нея... Исках да нараня *него*.

Дъхът ми секна.

— Чувствата ти са били объркани. Всичко ти се е стоварило наведнъж в този момент, бил си съкрушен.

— Повярвай ми, не беше така.

Каза го толкова сериозно, толкова откровено, че няхах друг избор, освен да повярвам, че *той* вярва на онова, което ми казва.

— Но защо? — попитах. — Защо си искал да нараниш Кейлъб?

Той вдигна глава и лицето му се стърчи, сякаш предварително се каеше за онова, което предстои да каже.

— Защото ревнувах.

Отдръпнах се назад.

— Когато я видях, всичко друго мина на заден план. Гората, издирването, всичко случило се през последните няколко седмици.

— И аз включително — подхвърлих, гледайки през прозореца.

— Виждах единствено нея — продължи той с треперещ глас. — Тя се опита, Ванеса. Опита се да ме накара да откликна на нейния зов. А те притежават огромна сила. То не е просто звук или песен — не прилича на нищо, за което се говори в легендите.

Обърнах се да го погледна, а сърцето думкаше в ушите ми.

— И какво е то?

Той замълча.

— Нали ти се е случвало да плуваш по гръб в езерото и ушите ти да са ту под водата, ту отгоре? Така за части от секундата долавяш всички звуци наоколо, а после те заглъхват и стават далечни и неясни. Усещането е като да преминаваш от един свят в друг.

Знаех много добре за какво говори. Още преди злополуката мигът, когато всичко около мен заглъхва и вече не можех да чувам какво става над водата, ме караше да се чувствам неспокойна.

— Това е нещо подобно — като да плуваш на повърхността, а после бавно и нежно водата да те погълне. Усещаш, че потъваш все по-

дълбоко и по-дълбоко, но не можеш да се противопоставиш. Чувството не е никак неприятно, затова изобщо не опитваш да му устоиш. Просто се оставяш на водата да те завлече надолу, докато оглушееш за всичко.

— Ти виждаше ли я, когато това се случи с теб?

— Да. Но тя изглеждаше съвсем различна. Всичко изглеждаше различно. Сякаш бяхме заобиколени от милиони огледала, а слънчевите лъчи рикошираха последователно в тях, докато гората не се изпълни с бяла сияйна омара.

— Виж какво — започнах, опитвайки се да говоря като приятел, който е готов да помогне, — това наистина звучи доста откачено. Но ти вярвам и не се съмнявам, че наистина си видял и чул нещо необичайно там. В такъв случай, ако имаме работа с подобно нещо...

— Ванеса.

Стиснах очи. Единственото, което доскоро желяех да науча, е какво точно се е случило с Джъстин и как са преминали последните няколко месеца от живота ѝ. Исках да се добера до отговорите на някои въпроси, за да разбера защо бе скочила от скалата, да го преодолее и да продължи нататък. Как се стигна до това, което преживявах в момента?

— Ванеса — повтори той, вдигна един кичур коса, който падаше пред лицето ми и го прибра зад ухото.

— Саймън... недей. Моля те. Всичко това ми идва малко в повече. Но иначе съм добре.

— Аз все пак успях да избягам. Не искаш ли да разбереш как?

Готвех се да поклатя отрицателно глава, но той ме хвана за брадичката и не ми позволи.

— Заради теб.

Вдигнах очи.

— Бях се отърсил от първоначалното си вцепенение много преди да ти кажа да вървиш след Кейлъб и да бягаш от нея, защото те чух. Ти проговори и аз отново се върнах към реалността. А когато останахме само двамата със Зара и тя впрегна всичките си сили, за да ме накара да отида при нея, да бъда с нея, аз отново те чух.

— Но тогава мен вече ме нямаше там. Бях много далече от теб и от това място.

— Зная. — Той приближи лицето си до моето. Когато заговори отново, гласът му беше тих и нежен. — Ванеса, онова, което се случи

миналата нощ... не беше просто една нощ.

Взирах се в лицето му, разкъсвана от желанието да го накарам да замълчи и нуждата да чуя как ще продължи.

— Откакто ти и семейството ти започнахте да идвате през ваканциите в Уинтър Харбър, нямах търпение да дочакам следващото лято, за да те видя. Можех с часове да говоря с теб за книги, за филми, за Джъстин и Кейлъб... или просто да мълча заедно с теб. Сигурно си усещала колко ми е лесно и приятно с теб.

Кимнах. Аз също се чувствах така.

— Но преди няколко години нещо се промени. — Той ме погледна. — Помниш ли какво се канехме да правим вечерта, преди да стане злополуката с теб?

— Разбира се. Беше четвъртък. По програма първо беше автокиното, после сладолед.

— Точно така — каза той. — Само дето ти не успя да дойдеш... защото беше в болница.

— Вие двамата с Кейлъб пристигнахте с един лаптоп и купчина филми на дивиди.

Той погледна встрани.

— Помниш ли кой филм гледа онази нощ?

— „Безсъници в Сиатъл“. Според Кейлъб една романтична комедия беше най-подходящото нещо за деликатно състояние като моето.

— Аз обаче не помня филма... защото така и не разбрах какво гледам. Нито веднъж не погледнах към екрана на лаптопа, защото не можех да откъсна очи от теб. Двете с Джъстин седяхте на леглото, компютърът беше в скута ѝ, Кейлъб седеше на стола до Джъстин, а аз...

— Беше край прозореца — довърших. — В другия край на стаята. Каза, че ти е горещо и искаш да си близо до климатика.

— Не ми беше горещо. Бях уплашен. Никога не съм бил толкова уплашен през живота си като тогава.

Опитах се да си го представя как седи в другия край на стаята и ме наблюдава в продължение на часове. Онази вечер се чувствах щастлива, че има нещо, което да отвлече вниманието ми от току-що претърпяната злополука, и се бях потопила изцяло във филма, без да забелязвам какво се случва около мен.

— Но аз бях съвсем добре тогава... просто ме оставиха няколко дни в болницата, за да ми направят пълни изследвания.

— Ванеса... ти беше престояла във водата тридесет и четири минути. Никой не би оцелял след подобно нещо. Онази нощ си дадох сметка какво е да те загубя.

Посегнах да изтрия сълзата, която се стичаше по бузата му. Той взе ръката ми и се наведе още по-близо към мен. Искях да ме целуне. Искаше ми се да повярвам, че това, което ми каза току-що, и онова, което се беше случило между нас, не е било грешка. За секунда вярвах, че ще ме целуне, че бих могла... но вместо това той допря устни до челото ми.

— Съжалявам — прошепна той. — Съжалявам, че Зара успя да оплете и мен. Ето това е, което аз знаех, а ти не знаеше. Ето защо вярвам на Оливър. — Той се отдръпна и ме погледна. — Не твърдя, че причината за всичко е само в това. То не обяснява странните промени в климата и защо те вършат такива неща. Но ще направя всичко възможно да разбера нещо, докато не получим достатъчно информация, за да ги спрем.

Преди да успея да отговоря, задната врата рязко се отвори и през нея в колата нахлу студен вятър и дъжд.

— Какво става? — Лицето на Саймън доби решителност. — Какво каза Джонатан?

Кейлъб се строполи на задната седалка, дишайки тежко. Косата му беше мокра, дрехите — прилепнали към тялото, по лицето му се стичаше вода, но той сякаш не го забелязваше.

— Джонатан нищо не каза. Никой не го е виждал или чувал от три дни.

ГЛАВА 19

— Обичаш ли боровинки?

Стоях на вратата на кухнята и оглеждах стаята. Масата беше отрупана с отворени пакети хляб, бекон и готова смес за палачинки, а съдържанието им се беше посипало върху постланите отдолу вестници. Кухненският плот беше покрит с фин слой брашно, който се стелеше и над извадените от шкафа купи за разбиване и бъркалки от миксер. По пода се търкаляха яйчени черупки, от които върху линолеума се стичаше прозрачна течност.

— Не мога да си спомня — продължи мама, когато не отговорих на въпроса ѝ, — забравила съм дали обичаше боровинки и мразеше ягоди, или пък обичаше ягоди и мразеше боровинки. И дали не обичаше и двете, или ги мразеше. — Тя се огледа, сякаш отговорът лежеше скрит под купчината брашно. — Защо не мога да си спомня?

Най-вероятно защото от десет години приготвяше само кафе за закуска.

— Харесвам всякакви горски плодове — казах, запазвайки за себе си своето предположение.

Тя въздъхна.

— Слава богу. Вече бях започнала да се притеснявам, че може да си алергична към нещо — не бих си простила, ако съм забравила и *това*.

— Мамо... за какво е всичко това?

— Какво всичко? — Тя се обърна към купата за разбиване. — Снощи почти нищо не хапна. Реших, че може би си гладна.

Това не беше обичайното поведение на мама. Дори да беше счупила яйце за последен път преди десет години, тази продължителна пауза не можеше да е причина за нейната нервност и припряност сега. Освен това беше най-големият маниак на тема ред и чистота, когото познавам. Ако наистина е искала да ми приготви закуска, само защото може да съм гладна, тя би почистила и прибрала всичко, след като приключи.

Лека-полека започвах да подозирам какво не е наред и понеже бях сигурна, че няма да получа прям отговор от нея, отидох до кухненската маса и издърпах последния брой на „Уинтър Харбър Херълд“ изпод парче хляб.

Закашлях се, за да прикрия ахването си. Очаквах новината, но не и заглавието на първа страница.

„Телата на още четирима удавници са открити в Уинтър Харбър, в града е обявено извънредно положение.“

Прегледах набързо статията и с облекчение установих, че нито една от новите жертви не е Джонатан.

— Мамо... какво ще кажеш да излезем да хапнем навън?

Тя се обърна към мен.

— Навън ли?

— Стоиш затворена тук от дни. Една малка промяна на обстановката ще ти се отрази добре.

Тя светна, сякаш бях предложила да си плюем на петите към Бостън, и аз се опитах да потисна слабото чувство за вина, което изпитах, задето я бях подвела. От два дни се чудех как да я подпитам за отношенията ѝ с Рейна, като избегна прекия въпрос дали наистина са се познавали и как е станало това. Не исках допълнително да разстройвам мама — тя и без това беше достатъчно изнервена, нито да ѝ давам повод да ме натика на задната седалка на беемвето и да ме отведе далеч оттук. Вече бях на крачка от това направо да изтърся името на Рейна пред нея, за да видя как ще реагира, защото няха никаква идея как да измъкна нужната информация в обикновен разговор... поне досега.

— Можем да отидем в ресторанта на Бети — предложих, наблюдавайки внимателно изражението ѝ. — Говоря за рибената къща на кея.

— Прекрасна идея. Не сме ходили там от години. — Тя ме целуна по бузата на излизане от кухнята. — Благодаря ти за това предложение.

По пътя към града си мислех, че само преди няколко дни нямаше сила, която да ме накара да предложа подобно нещо. Защото двете с

мама не правим *такива* неща. Дори рядко си говорим. Мама и Джъстин бяха способни с часове да обсъждат дрехи и гримове, веднъж месечно ходеха заедно на шопинг до някой мол и често предприемаха съвместни спа ваканции. Тъй като не споделях техните интереси, аз обикновено не ходех с тях, а оставах вкъщи с татко, четях и гледах филми. Закуската при Бети щеше да е първото, което правим само двете с мама.

Обикновено се страхувах от дългите мълчания и мъчителните разговори. Този път обаче не ме беше страх. Чувствах се някак по-силна, по-самоуверена след нощта, която прекарах със Саймън, и това чувство се засили още повече след неговата изповед в колата пред „Фар“. Оттогава даже не спях на включен телевизор. Сякаш Саймън се беше превърнал в моята светлина нощем. Дори когато не бяхме заедно, го усещах как осветява света около мен и вече не се боях.

Когато Саймън и Кейлъб се върнеха от колежа „Бейтс“, където бяха отишли да проучват сирените и начините да ги спрем, щях да направя всичко възможно да изразя своята благодарност към Саймън.

— Май няма много хора — каза мама, когато спряхме на полупразния паркинг десет минути по-късно.

Извърнах се на седалката и огледах наоколо. Макар и на обичайния си пост, Гарет вече не питаше посетителите дали имат резервация. Новините за последните удавени или бяха прогонили хората от града, или ги бяха накарали да се затворят в летните си къщи, далеч от всякаква опасност.

Крадешком поглеждах мама, докато прекосяхме паркинга и влизахме в ресторанта. Тайно се надявах, че семейният ресторант на Рейна автоматично ще предизвика някаква реакция у нея, но дори да беше така, тя добре я прикриваше.

— Тук си доста известна — каза мама, когато се настанихме — салонният управител, помощник-келнерът и сервитьорът ме бяха поздравили.

— Сприятелих се с Пейдж Марчанд — отговорих, вдигайки поглед от менюто, за да наблюдавам реакцията ѝ. — Ресторантът е тяхна семейна собственост и аз им помагам от време на време, затова персоналът ме познава.

— О, скъпа. — Тя вдигна глава и се усмихна. — Толкова се радвам, че имаш нови приятели.

Кимнах и отново забих нос в менюто, чудейки се дали не е време най-после да стигна и до името на Рейна.

— Нали знаеш, сестра ти по същия начин се справяше с всичко.

Отново вдигнах поглед от менюто.

— Тя направо те обожаваше, но невинаги ѝ беше лесно с теб. Затова излизаше толкова често и имаше толкова много гаджета и приятели. Отчаяно се нуждаеше от одобрението на хората — колкото повече хора я харесваха, толкова по-добре се чувстваше.

Поклатих глава, забравяйки за момент причината да дойдем тук.

— Какво искаш да кажеш с това, че отчаяно се е нуждаела от одобрението на хората? Как така не ѝ е било лесно?

— Какво да ви предложи днес?

Изпуснах менюто на масата и сграбчих главата си с ръце. Тайно се бях надявала Зара да е на работа днес — щом като е заета в ресторанта, значи няма опасност да върши нещо друго — но мислите ми бяха заети и пропуснах да се огледам за нея. И ето че сега тя стоеше точно до нашата маса, държеше тейфтера за поръчки и се усмихваше така, сякаш бяхме обикновени клиенти, а тя — обикновена сервитьорка.

— Здравсти, Зара. — Насилих се да сваля ръцете си от главата, за да не събудя подозрението на мама.

— Ванеса — откликна с безразличие тя.

— Мамо — успях да кажа, опитвайки се да не се мръщя от изгарящата болка, която цепеше главата ми, — това е Зара Марчанд, сестрата на Пейдж.

— О! — Мама протегна ръка да се здрависа. — Радвам се да се запознаем. Тъкмо казвах на Ванеса колко съм щастлива, че тук е завързала нови приятелства. Това лято беше доста мъчително за нашето семейство, както можете да си представите, затова...

— Ще поръчаме бъркани яйца, препечени филийки и кафе — прекъснах я аз.

Мама ме погледна изненадана.

— Идват веднага. — Сребърните очи на Зара светнаха, когато взе обратно менюто от ръцете ми.

— Съжалявам — обърнах се към мама, когато Зара се отдалечи, — но съм доста гладна.

Мама сбърчи вежди, но не настоя да ѝ обяснявам.

— Та, докъде бяхме стигнали? А, че на Джъстин никак не ѝ е било лесно. — Преди няколко дни не бих допуснала, че съм способна и на това. Но сега подозирах, че мама може да знае за Джъстин нещо, което аз не знам, затова не отклоних разговора, както бих направила доскоро. Пък и ако оставех мама да говори, тя можеше да се отпусне и да изтърве нещо за Рейна.

Мама постави ръцете си една върху друга на масата и се приведе напред.

— Скъпа... ти си изключително красиво момиче.

Поклатих невярващо глава.

— Да, точно така е. — Тя постави ръка върху моята. — Знам, че не си даваш сметка за това. Никога не си го осъзнавала. Може би точно това влудяваше Джъстин повече дори от факта, че винаги забелязваха първо теб, а след това нея.

— Мамо, не се засягай... но това е направо нелепо. Джъстин беше ослепителна. Всички я обичаха. Тя имаше повече приятели и гаджета, отколкото друго момиче би спечелило за цял живот.

— И здравата се потруди, за да бъде така.

Издърпах ръката си изпод нейната и се облегнах на стола.

— Когато двете бяхте съвсем малки, всеки ден ви слагах в една двойна количка и ви водех на разходка в парка. И всеки ден ме спираха поне десетина души, за да ми кажат колко красиви дъщери имам.

— *Дъщери* — натъртих.

— Да, Джъстин също беше красива. — Тя замълча. — Но, Ванеса... те винаги гледаха към теб.

— Значи просто съм била сладко бебе — казах, стараяйки се да бъда търпелива. — По онова време Джъстин е била твърде малка, за да ѝ пука за чуждото внимание, а когато порасна, вниманието на всички вече беше насочено само към нея.

По всичко личеше, че мама много внимателно подбира следващите си думи.

— Спомняш ли си, когато ти беше в шести клас, а Джъстин — в седми, и на Свети Валентин, когато се прибрахте след училище, кутията, в която си носеше обяд, беше пълна с валентинки?

— Може и така да е било — казах, макар да не си го спомнях.

— Знаеш ли колко валентинки беше получила Джъстин?

— Десет? Двайсет?

— Трийсет и три.

— Ето, видя ли? — Изпитах необяснимо чувство на триумф. — Няма как моите да са били повече.

— Само дванайсет бяха за нея — продължи мама. — От нейни приятелки.

— И? — подканих я да продължи, когато тя замълча и ме изгледа така, сякаш трябваше да разбирам за какво ми говори.

— Някои от момчетата в нейния клас ви бяха видели заедно, когато ви оставяхме с колата пред училище. И тъй като те харесали, те предали валентинките, предназначени за теб, по сестра ти.

— Това изобщо не си го спомням.

— Знам, че е така. Ти никога не си слагаше на сърце такива неща — нито тогава, нито след това. Не забелязваше, когато някое момче иска да те покани на среща, или пък излиза с Джъстин единствено заради надеждата някой път да успее да те заговори.

— Но аз дори не съм излизала на среща. — Това си беше самата истина въпреки случилото се със Саймън.

— Ако никога не си била на среща, то не е защото никой не е искал да излезе с теб.

— Мамо — казах спокойно, — Джъстин ходеше на рафтинг^[1], прибираще се по нощите и се беше целувала с много момчета. Тя не се боеше от нищо. Затова всички я обичаха. Точно затова аз я обичах.

— Вярно, тя правеше всички тези неща, защото смяташе, че като твоя сестра трябва много да се старее, за да започнат хората да я забелязват. Когато порасна, тя престана да говори за това с мен и баща ти, но ние въпреки това знаехме защо го прави. Затова и се стараехме толкова тя да се чувства обичана.

— Ако всичко това е истина — казах, без да вярвам на нито дума от чутото, — тогава защо правеше всичко възможно, за да ме пази? Тя се грижеше за мен и ми помагаше да преодолявам поне донякъде страховете си. Ако моето съперничество я е принуждавало да работи толкова усилено, не трябваше ли да е по-студена с мен? И по-злопаметна? Не трябваше ли да сме врагове, вместо най-добри приятелки?

— Ти беше толкова наивна, така неуверена. Тя добре знаеше, че единствено ти не забелязваш онова, което е очевидно за всички останали. — Мама сведе поглед. Блестящите ѝ от гланца устни се

разтвориха, сякаш се канеше да разкрие още подробности... но накрая все пак замълча.

— Какво искаш да ми кажеш с това? — Вече с усилие удържах гласа си спокоен. — Какво общо има то с всичко останало?

— Ванеса, Джъстин беше красива. Имаше прекрасен ум, беше забавна и завладяваща. — Тя ме погледна и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Но заедно с това тя беше и най-неувереният човек, когото съм познавала. Според мен точно затова приемаше всякакви предизвикателства. Точно затова е скочила от скалата посред нощ, въпреки опасността.

Гледах я, без да я виждам. Ако всичко това бе вярно, тогава Зара нямаше нищо общо със смъртта на Джъстин.

Аз бях виновната.

— Както и да е — каза с въздишка мама. — Не бих искала това да ни развали чудесната закуска. Разприказвах се, защото досега не сме говорили за онова, което ни сполетя, и...

Тя замълча, когато сложих на масата пред нея лист хартия. Наблюдавах очите ѝ, докато погледът ѝ се придвижваше от написаното със зелено в долния край към деветте думи в центъра.

— Какво е това? — попита тя, а розовият гланц за устни изпъкна още повече на фона на преbledнялото ѝ лице.

— Есето на Джъстин — казах, а сърцето ми блъскаше в гърдите. Носех този лист в чантата си, откакто го свалих от корковата дъска в стаята на Джъстин. — На тема коя е тя и каква иска да стане.

Мама бързо ме погледна.

— Какво си... Как си...?

— Тя нямаше да постъпи в „Дартмут“. Даже не си е пратила документите.

Стомахът ми се сви, когато видях очите ѝ отново да се пълнят със сълзи и за секунда почти съжалих, че ѝ казвам това — след смъртта на Джъстин то беше най-ужасяващото нещо, което би могло да ѝ се случи. Но тя ме извади от равновесие, като на практика токущо ме обвини, че съм вгорчила живота на Джъстин, преди да я накарам да скочи от скалата. Искях да разбера, че и тя като мен не беше познавала истинската Джъстин.

— Нищо не разбирам — каза най-накрая тя с приковани към листа очи. — На мен ми каза, че са я приели. Носеше тениските с

герба на университета. Не се разделяше от чадъра. Когато стана на осемнайсет, прехвърлихме на нейно име сметката със спестяванията за обучението ѝ и тя изпрати депозит в университета веднага след това.

— Всъщност виждала ли си фактура от банката за този превод?
— попитах внимателно. — Или копие от чека, изпратен в „Дартмут“?

— Сигурно... А може и да не съм. Това сега ми се вижда толкова отдавна, че не мога да си спомня. Сещам се, че по онова време бях много заета в работата, а тя изглеждаше толкова развълнувана, така погълната от всичко... — Мама поклати глава, после вдигна очи към мен. — Защо ѝ е трябвало да лъже?

Свъсих вежди, когато сълзите отново потекоха по бузите ѝ.

— Не съм сигурна.

Поколебах се дали да ѝ кажа, че отначало причината да се върна в Уинтър Харбър бе да разбере цялата истина за това, но после се отказах. Не ми се искаше да се впускам в разгорещен спор за Кейлъб или да бъда затрупана с въпроси, на които нямам отговор. Освен това не я бях виждала толкова покрусена, откакто полицията пристигна с ужасяващата новина в къщата ни край езерото и въпреки намерението си отпреди малко, не исках да кажа нещо, което ще я разстрои допълнително.

Хвърлих учуден поглед към салона, когато няколко мъже на средна възраст около една маса избухнаха в шумен смях. Странният ни разговор така ме беше погълнал, че забравих къде сме и защо сме дошли.

— Заповядайте — бъркани яйца, препечени филийки и две чаши кафе.

Обърнах се назад, изненадана, че главата не ме боли.

— Ще обичате ли още нещо?

Рейна. Стоеше до масата и се обръщаше и към двете ни, но гледаше само мен. Носеше къса зелена лятна рокля, която подчертаваше тена ѝ... и извивките на тялото ѝ.

— Здравейте, госпожо... госпожице Марчанд — казах и забих очи в мама. Но тя беше така разтърсена от есето на Джъстин, че дори не забеляза димящата чиния пред себе си. — Какво правите тук?

— Това е *моят* ресторант — отговори тя, а престорената ѝ усмивка стана още по-широка. — Защо ти е чудно, че ме виждаш тук?

— Разбира се. Извинете. — Не издържах на нейния поглед, защото имах чувството, че сребърните ѝ очи ме обстрелват с лазери. Извъръщайки глава, забелязах, че мъжете от масата в другия край на салона бяха престанали да се смеят и наблюдаваха Рейна, вцепенени.

— Как е Пейдж? — попитах.

— Никога не е била по-добре.

Хвърлих един поглед на мама. Тя сякаш не забелязваше присъствието на Рейна.

— Мамо — казах високо, сякаш тя имаше проблем със слуха, — това е майката на Пейдж, *Рейна*.

Спрях да дишам, докато тя вдигаше поглед от масата.

— Радвам се, че дъщерите ни са се открили — каза тя, преди да забие отново поглед в листа пред себе си.

Когато я погледнах отново, Рейна продължаваше да се усмихва.

— Това ли ще е всичко?

Кимнах и лицето ми пламна.

— Ще предам поздравите ти на Пейдж — подхвърли през рамо Рейна и се отдалечи. — О, и не пропускай да посетиш нашия щанд на първия годишен фестивал „Северно сияние“ на курортен и спа комплекс „Фар“! Ще бъде страхотно.

— Мамо — изшептах, когато Рейна изчезна в кухнята. — Това беше Рейна Марчанд.

Никаква реакция.

— *Мамо* — опитах отново, закривайки с длан написаното от Джъстин, за да не може да го вижда.

Тя вдигна поглед.

— Рейна Марчанд — повторих. — Майката на Пейдж и Зара, дъщерята на Бети — *онази* Бети, която е открила този ресторант преди петдесет години.

— Е, и?

— Не я ли познаваш? — Чувах как сърцето бие в ушите ми, докато чаках да отговори.

— Съжалявам, Ванеса — каза тя най-накрая, а гласът ѝ звучеше уморено. — Никога през живота си не съм виждала тази жена.

[1] Екстремен спорт, при който се извършват спускания с лодки по буйни (например придошли от снеготопенето) реки. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 20

— Търговска камара на Уинтър Харбър? — произнесе с нотка на недоумение по-късно същата вечер Кейлъб.

Прочетох надписа над вратата на гимназията в Уинтър Харбър, след това се огледах наоколо. На паркинга нямаше къде игла да хвърлиш.

— Кой да предположи, че Рейна има такава гражданска съвест — каза Саймън.

— Няма такава нещo — уточни Кейлъб. — Както Монти казва, Бети никога не е пропускала събрание преди злополуката. После, когато вече не е можела да напуска къщата, всички са очаквали Рейна да я замести. Но тя така и не се появила.

— Може да се е правила на важна — казах. — За да отклони вниманието.

— И в същото време е кръстосвала града в търсене на следващата си жертва. — Кейлъб сви рамене, когато Саймън го изгледа остро. — Добре де, шегичка. Поне се опитах да се пошегувам.

Стиснах дръжката на вратата. Саймън постави ръка на коляното ми.

— Тези срещи могат да продължат с часове — каза той. — Защо през това време не отидем у нас, за да направим още някои проучвания? По-късно ще се върнеш, за да разбереш къде ще отиде след това.

— Чу какво каза Кейлъб. Рейна има причина да е тук. Искам да разбера защо.

Изскочих от колата, преди да е успял да каже още нещo. Не ми беше приятно да споря с него, но вече бяхме висели два часа в колата пред ресторанта на Бети, докато чакаме Рейна да излезе. После тя подкара така бясно към гимназията, че едва не изпуснахме джипа ѝ от поглед, като в същото време се опитвахме да сме на достатъчно разстояние, за да не ни забележи. След странното ѝ поведение в

ресторанта днес и след като се оказа, че мама изобщо не я познава, бях решена да изровя колкото се може повече за нея.

Забързах към училището и само веднъж хвърлих поглед през рамо, за да се уверя, че Саймън и Кейлъб подтичват след мен. Водена от жуженето на далечни гласове, лесно открих къде се провежда събранието. Вътре повечето хора стояха прави и аз си запроправях път през тълпата, докато не намерих място, от което ясно се виждаше подиумът.

— Какво прави Марк тук? — прошепна Саймън, промъквайки се до мен.

Проследих погледа му. Приятелят на Кейлъб по сърф седеше на първия ред, точно до единствения свободен стол в залата.

— Добър вечер на всички.

Рейна се изправи на подиума. Беше се преоблякла, преди да тръгне от ресторанта. Сега носеше бяла копринена рокля без ръкави, която подчертаваше загорелите ѝ ръце. Косата ѝ беше привързана на опашка, а лекият грим караше очите ѝ да искрят. Всичко това не остана незабелязано от насъбралото се множество и залата утихна в мига, в който тя заговори.

— Благодаря ви, че се отзовахте в такъв кратък срок, за да обсъдим първия годишен фестивал „Северно сияние“ на курортния и спа комплекс „Фар“. Зная, че е трудно да се празнува на фона на трагедиите, сполетели Уинтър Харбър, включително преждевременната смърт на Пол Карсънс, главен инвеститор на „Фар“ и спонсор на фирмения фестивал.

Тя направи пауза. Погледнах към Саймън и проследих погледа му до първия ред, където Кейлъб се беше настанил до Марк и му шепнеше нещо.

— Но тъкмо заради тези трагедии — продължи Рейна — е важно отвсякога да се обединим като един. Нашите гости имат нужда от помощ, за да преодолеят тези мрачни времена.

— Какви гости? — обади се женски глас от противоположния край на салона.

— Приходите ми спаднаха с осемдесет процента — добави друга. — Повечето хора си заминаха, а тези, които още не са го направили, са прекалено изплашени, за да се покажат навън.

— От нас зависи да променим това — каза Рейна. — Затова сме се събрали тази вечер. Инициативният комитет на фестивала доста се потруди, за да измисли как да върнем хората в града. Освен увлекателните забавления и инициативи има още много стимули, които вие, хората от бизнеса, можете да предложите. Бих искала всеки от вас да се срещне с някой от членовете на инициативния комитет, за да обсъдите възможностите. Всичко, като се започне от томболите и се стигне до безплатните добавки, може да привлече вниманието.

— Ей сега се връщам — прошепна Саймън.

Посегнах да стисна ръката му, но той вече беше тръгнал. Надигнах се на пръсти, за да видя накъде се отправя, но тълпата беше много гъста и го изпуснах.

— Ще ви помоля също така да изчислите средно колко посетители обикновено обслужват вашите щандове — продължаваше Рейна — и ще ви помоля да поемете ангажимент да доведете поне по десет души.

— Ами ако не познаваме толкова много хора, които биха дошли? — попита жената, чиято печалба беше паднала с осемдесет процента.

Сребърните очи на Рейна се присвиха, преди да отвърне с усмивка.

— Напротив, познавате.

Столовете заскърцаха по балатума, когато хората взеха да стават и да се събират на малки групи. Реших да се възползвам от раздвижването и да се промъкна през навалищата. Вече бях изгубила от очи Саймън, а сега никъде не виждах Кейлъб и Марк. Когато най-накрая се добрах до първия ред, местата им бяха празни. Щом се убедих, че вниманието на Рейна е насочено към малката група, която я заобикаляше, стъпих на един стол и се надигнах да огледам по-добре залата.

Болката ме ослепи още същата секунда. Тя обхвана главата ми от всички страни и така ме стегна, че накрая усетих черепа си празен като пещера. Коленете ми омекнаха и аз сграбчих облегалката на стола, за да запазя равновесие.

— Хенри, Алън, Клифтън — вие сте при Доминик.

Беше Зара.

— Томас, Крег и Малкълм — последвайте Сабин.

Добрах се със залитане до дъното на залата и се облегнах на стената. Изчаках, докато болката позаглъхне, за да мога да отворя очи, без да виждам двойно, и започнах да оглеждам насъбралото се множество. Саймън, Кейлъб и Марк все още никакви не се виждаха. Но докато Зара сновеше наоколо, упътваше хората, заслушваше се в разговорите им и записваше нещо в тетрадка, момчетата бяха в безопасност, където и да се намираха.

Като внимавах да не попадна в нейното полезрение, аз продължих да се придвижвам покрай стената, насочвайки се към Рейна. Тя стоеше наобиколена от няколко жени, които, изглежда, имаха повече въпроси и грижи за споделяне от мъжете. След толкова лета, прекарани в Уинтър Харбър, вече познавах почти всички. Изключение правеха останалите членове на инициативния комитет. Всички бяха жени на различна възраст. Някои бяха високи, други — дребни. Някои — руси, други — тъмнокоси. Никоя от тях не беше така поразително красива като Рейна, но и те умееха да задържат вниманието на наобиколилите ги мъже.

— Разбирам вашата тревога — чух да казва Рейна на местните жени около нея, докато приближавах. — Случилото се това лято е просто... немислимо. Но ние трябва да се обединим. Трябва да сме силни. — Тя снижи глас. — И нека сме пределно честни — това зависи единствено от нас. Ако поверим тази работа на мъжете, тогава не ни остава нищо друго, освен да клечим скрити и да чакаме бурята да ни отmine. А това не е начин да изцелим нашата общност.

Рейна нямаше съпруг. А като се вземат предвид предишните ѝ коментари относно брака, явно такъв не ѝ трябваше. Но жените около нея очевидно не се интересуваха от това. На тях им харесваше идеята те да са силните. Допаднаше им мисълта някой да се нуждае от тях.

Отстъпих встрани и се скрих зад Малкълм, собственика на „Скуийзд“, когато Зара вдигна поглед от тетрадката си. Тя огледа залата, после се наведе, за да каже нещо на русокосата Сабин, член на инициативния комитет. В този момент Малкълм се измести на стола си и закри гледката. Когато отново се дръпна, Зара вече я нямаше.

Запромъквах се в навалищата подир нея, но внезапно с крайчеца на окото си зърнах тетрадката ѝ. Сега беше в ръцете на Сабин и когато тя отгърна една страница, успях да мерна корицата.

Бяла кожена подвързия, на която с дребен шрифт бе изписано „La vie en rose“.

Извадих мобилния си телефон от джоба на дънките и рязко смених посоката, устремявайки се към масата с освежителни напитки. Звънях последователно ту на Саймън, ту на Кейлъб, но при всяко обаждане се включваше гласовата поща. Тогава пратих съобщение на Саймън.

„Зет е тук. Вземи К. Среща при колата след 2 мин.“

Налях си чаша кафе, грабнах наръч салфетки и забързах обратно към групата на Сабин. Пулсирането в главата ми се усилваше с всяка крачка. Заобикаляйки столовете, най-накрая се добрах до Малкълм, седнал на две крачки от Сабин. Застанах пред него и се насилих да се усмихна.

— Малкълм? — възкликнах, надявайки се гласът ми да звучи развълнувано, а не притеснено. — Малкълм Донахю?

Той се опита да погледне встрани от мен, но аз всеки път се изпречвах пред погледа му.

— Вие сте собственикът на „Скуийзд“, нали?

— Да — неохотно отвърна той, облягайки се на стола. — Мога ли да ви помогна?

— Можете и го правите. Всеки път. Вашият сок от диня и гуава е най-добрият, който някога съм опитвала.

— Много хубаво. Благодаря. А сега, ако нямате нищо против...

— Вие, момчета, знаете за какво говоря, нали? — кимнах към Томас и Грег, собственици на „Мелодиите на Тони“ и „Харбърски домашни любимци“. — Най-добрата закуска на източното крайбрежие.

— Извинете ме — дочух мек глас зад себе си.

Извърнах се рязко. Десният ми крак стъпи върху кожена дамска чанта, оставена на пода, аз загубих равновесие и изпуснах чашата си с горещо кафе в скута на Сабин.

— Боже, толкова съжалявам! — ахнах, когато тя изпищя и подскочи от стола. — Колко съм непохватна — нека да ви помогна.

— Всичко е наред — каза Малкълм, избутвайки ме с лакът настрани, докато се опитвах да попия облятото с кафе коляно на

Сабин. — Нека да полеем със студена вода мястото. Нали не искате да си развалите хубавата рокля?

Наистина беше хубава рокля. Жълта, с дълга набрана пола, която се носеше като шлейф след нея, докато Малкълм я отвеждаше.

За щастие роклята се оказа по-важна за Сабин, отколкото дневника на Зара и сега той лежеше на мястото, където го бе изпуснала — в тъмнокафявата локва на пода.

Когато Томи и Грег забързано ги последваха, аз се наведох, изтръсках дневника от кафето, мушнах го в колана на дънките си под пуловера и попих останалото кафе със салфетките.

— Ще взема още хартиени кърпи от тоалетната — казах на висок глас, в случай, че умишленият инцидент беше привлякъл вниманието на Рейна.

После се втурнах към фойето и побягнах.

Болката се усили. Пред очите ми заподскачаха като искри бели петна и аз едва виждах къде вървя. След един коридор без изход и три заключени класни стаи най-накрая открих главния вход и отворих широко вратата. Бяхме оставили колата в дъното на паркинга. Ако Саймън и Кейлъб вече бяха там, щяха да я подкарат към мен, за да ускорят бягството ни. Когато не видях да приближават, още по-бързо затичах в тъмното.

— Липсваше ми.

Забавих и спрях зад един миниван. Субаруто беше две редици по-нататък и от мястото си не можех да го видя... затова пък я чувах така ясно, сякаш стоеше до мен.

— Градът не беше същият без теб. Аз не бях същата без теб.

Болката от главата ме удари и в гърдите. Тя го беше открила. Беше открила Кейлъб. Започнах да оглеждам паркинга, молейки се да зърна отнякъде Саймън, който тича към мен, или поне се крие зад някоя друга кола, изчаквайки подходящ момент, за да се намеси.

— Липсваше ми твоята усмивка... смеха ти...

Нов пристъп на болка стегна главата ми. Превих се на две и опрях чело в коленете си.

— Начина, по който очилата ти се плъзгат по носа, когато четеш.

Дъхът ми спря.

Кейлъб не носеше очила.

Скочих, пренебрегвайки болката, която разцепваше главата ми на две. Пропълзях покрай минивана и надникнах иззад задницата му.

— Едва ли си го забелязал... но аз те наблюдавах.

Стояха в ореола на мъждивата светлина, която хвърляха уличните лампи. Зара се беше облегла на субаруто с ръце, кръстосани зад гърба. Лицето ѝ беше вдигнато към Саймън, а той бе застанал пред нея с отпуснати до тялото ръце.

— Чаках те — продължаваше тя — и се надявах един ден и ти да ме забележиш.

— Забелязах те — каза напрегнато Саймън. После пристъпи към нея, а краката му се отлепаха от земята бавно и тромаво, сякаш бяха от олово. Тя не помръдна, докато той не спря на сантиметри от нея, после посегна към него, сграбчи предницата на якето му и го притегли към себе си.

— Недей — едва изрекох. — Моля те, недей...

— Правиш ме толкова щастлива — каза тя, пое ръцете му в своите и ги постави върху хълбоците си.

Главата му клюмна, когато телата им се притиснаха едно в друго. Пръстите му я обхванаха здраво и това я накара да се усмихне.

— Ти си нямаш гадже, нали? — попита тя с устни, долепени до ухото му. — Не бих искала да заставам на пътя ви...

— Ванеса! — Смътно чух гласа зад мен. — Направи нещо!

Устните ѝ се притиснаха до шията му. Той изохка.

Строполих се на земята, сякаш току-що някой ме беше ритнал в корема. Очите ми попаднаха случайно на Кейлъб, скрит в съседната редица коли. Стоеше приклепнал край едно старо комби, стискаше айпода си и се тресеше целият.

— Моля те — изсъска той, а по лицето му се стичаха сълзи. — Моля те, накарай я да спре.

Аз също имах чувството, че всеки момент ще заплача, но не бях сигурна дали това е от болката в главата, или от внезапното пробождане в гърдите.

„Ванеса... спомни си гората...“

Стиснах очи, опитвайки се да пропъдя спомена, към който ме навеждаше гласът на Джъстин. Спомнях си гората много добре. Прекрасно помнех колко лесно Саймън се остави да бъде омагьосан от Зара, въпреки че през цялото време стоях до него.

„Говори му...“

— Защо не се разходим някъде с колата?

Отворих очи. Дочух стъпки, отваряне и затваряне на врата, шум от двигател.

— Саймън! — изкрещях, изправяйки се на крака. Заобиколих минивана и се понесох към колата. — *Саймън!*

Субаруто напусна мястото на паркинга и пое към главния вход. Колкото по-бързо тичах, толкова повече се увеличаваше скоростта му. Дадох си сметка, че няма да го настигна, ако тичам след него, затова свих рязко вляво и хукнах по ливадата, която делеше паркинга от улицата.

Когато усетих паважа под краката си, скочих право напред, към двойната жълта линия. Затворих очи, покрих с длани лицето си и се приготвих за удара... но субаруто удари спирачки и бронята му спря на сантиметри от коленете ми.

— Саймън! — Заблъсках по предния капак с две ръце, докато тичах към мястото на шофьора. Дръпнах дръжката, но вратата беше заключена. — Ей! — опитах се да се усмихна, когато той ме погледна объркан през затворения прозорец. — За малко да тръгнеш без мен.

Зара се протегна към него, сложи ръката си на бедрото му и му зашепна нещо на ухото.

— *Саймън!* — Затропах с ръце по прозореца. — Моля те, отвори вратата!

Той се обърна към нея. Държеше се така, все едно изобщо не ме чува.

Заблъсках с юмрук по прозореца. Когато отново не ми обърна внимание, тичешком обиколих наоколо и се втурнах към банкета. Събрах колкото камъни можех да нося, побягнах обратно към колата и започнах да ги хвърлям по задното стъкло. На четвъртия път стъклото се пропука. Петият камък, не по-голям от кубче лед, проби дупка.

— Саймън! — изкрещях през малкия отвор. — Аз съм, Ванеса.

Той замръзна.

— Махни се оттук!

Сърцето ми се сви.

— Саймън, моля те...

— *Махай се.*

Отстъпих настрана, когато отблъсна Зара от себе си. После отвори вратата откъм нейното място и ѝ изкрещя да излиза.

— Скъпи, какво правиш...

— Вътре имат нужда от теб, Зара — казах високо, така че Саймън да ме чуе. — Трябва да вървиш.

Тя се обърна към мен, а късата ѝ розова пола се димпеше от лекия бриз.

— Ванеса — каза тя и гласът ѝ се врязва в слуха ми като джобно ножче.

Не ѝ отговорих. Само напрегнах всичките си сили, за да издържа на погледа ѝ.

— Гаджето ти е сладко — продължи тя, отстъпвайки от Саймън. — Не е кой знае колко вярно... но пък е сладко.

Не отстъпих нито крачка, когато приближи към мен зад колата. Застана толкова близо, че усетих аромата на парфюма ѝ с дъх на ванилия, после се наклони към мен, усмихна се и прошепна една-единствена дума.

— *Бау!*

Ръцете на Саймън ме обгърнаха, преди да падна на земята.

— Кейлъб — прошушнах, когато я видях да прекосява ливадата. — Той е още там.

Саймън скочи в субаруто и го премести отстрани на пътя, после излезе от колата и взе ръката ми. Дватама се втурнахме след нея и не я изпускахме от очи, като в същото време гледахме да сме на безопасно разстояние. Тя спря само веднъж и вирна глава, сякаш се ослушваше. След няколко секунди продължи напред и влезе в училището.

— Опитях се да го предупредя.

Дватама със Саймън рязко се извърнахме. Кейлъб стоеше зад нас, все така стиснал своя айпод. Лицето му лъщеше, а ризата му беше потъмняла от пот.

— Казах му каква е — продължи той. — Казах му какво прави.

Саймън ме погледна, после пристъпи към него.

— На кого, Кейлъб? На кого си казал?

Лицето му се сгърчи и по бузите му се затъркаляха сълзи.

— На Марк — прошепна. — Снощи той казал, че я обича.

ГЛАВА 21

— Не отговаря. — Кейлъб хлопна капачето на мобилния си телефон и го метна на масата.

— В интернет няма нищо — каза Саймън, изключвайки лаптопа си.

— Небето не е било толкова синьо цяло лято. — Кимнах към прозореца. — Може да те е послушал и да е заминал.

Смръщил вежди, Кейлъб отново се зае с дневника на Зара, който, както разбрах, беше превеждал цяла нощ с помощта на френски речник, прекъсвайки само за да търси Марк по телефона. Снощи се бях прибрала право в нас, без да се отбивам до тях, измъквайки се под предлог, че мама ме чака вкъщи. Вече бях наясно, че Саймън не може да контролира реакцията си спрямо Зара, но и на мен не ми беше лесно да овладее емоциите си заради това. Цяла вечер се чувствах ненамясто с тях и наистина имах нужда от кратко прекъсване, за да осмисля онова, на което бях станала свидетел.

Когато се събудих на следващата сутрин обаче, знаех само, че той много ми липсва. Единственото, което успях да направя, преди да хукна към съседната къща, беше да си напълня една купа с корнфлейкс и да взема душ.

— Тук тя не говори за него — каза Кейлъб, прелиствайки страниците. — Името му никъде не се споменава.

— За кого говори тогава? — попитах.

— Всъщност за мен. Излиза, че чувствата ѝ са напълно искрени — поне самата тя вярва в това. Дори не е искала да използва силите си върху мен... или както там предпочиташ да му казваш на това... но когато не съм се поддал още от първия път, тя решила, че няма друг избор. — Той хвърли поглед на тетрадката. — Тук са споменати и доста жени: Бети, Рейна, Мари, Юджиния, Изабел, Джоузефин, Доминик, Сабин.

— Доминик и Сабин бяха снощи на събранието — вметнах. — И двете са в инициативния комитет на фестивала „Северно сияние“.

Кейлъб си записа това.

— Има много написано и за Пейдж. Не съм прочел много, но нейното име най-често се появява. И Джонатан е споменат също.

— А какво записваше в дневника си Зара вчера вечерта — попитах. — Видях я да пише по време на събранието.

Кейлъб разгърна още няколко страници напред.

— Прилича на някакъв списък. Записани са всички, които са били там, както и няколко имена, които не съм чувал. Те обаче са на мъже, не на жени.

— Рейна поиска всеки да даде имената на десет души, които лично поема ангажимент да доведе на фестивала. Тя каза, че от тях зависело да се обедини общността през тия мрачни времена.

Кейлъб погледна към Саймън.

— Трябва да се обадим в полицията.

— И какво ще им кажем? — отвърна Саймън. — Да не предлагаш да заявим, че имаме подозрения как голяма група морски сирени убийци прави заговор да унищожи града по време на първия годишен фестивал на курортния и спа комплекс „Фар“ „Северно сияние“?

— Точно така — отговори Кейлъб.

— Нямаме доказателство — продължи Саймън. — Те самите вероятно също имат някакви подозрения, но сме с вързани ръце, докато не разберем какво се случва със сигурност.

Иззвъня мобилен телефон. Кейлъб грабна своя от масата, но веднага след това го остави.

— Ей сега се връщам — каза Саймън, отвори капачето на своя джиесем и тръгна към дневната.

Кейлъб отново се зарови в дневника, а аз станах, сипах си чаша портокалов сок и се върнах обратно на масата. После придърпах към себе си брой на „Херълд“ от миналата седмица, останал на масата, и се престорих, че чета.

— Нали знаеш, че няма причина да се притесняваш — каза Кейлъб, без дори да вдига очи към мен.

Прехапах устни и отгърнах на следващата страница. Не бях разтревожена. По-скоро любопитна. Но не и разтревожена.

— Джъстин винаги е твърдяла, че вие двамата ще сте идеалната двойка — каза той минута по-късно.

Бях вперила очи в едно от заглавията, без да го виждам. Нима наистина го е казала? Кога? И защо не го е казала на мен?

— Тя толкова ми липсва — промълвих.

Той замълча.

— Зная. На мен също.

— Добри новини — обяви Саймън, връщайки се при нас в кухнята. — Мензурата^[1] е готов за действие.

— Мензурата?! — попитах.

— Д-р Бийкман, мой преподавател и консултант. След като се срещнах с него онзи ден и му разказах за моите изследвания на климата по тези места, той реши да дойде и сам да направи проучвания. Отседнал е заедно със свой приятел в другия край на града.

— Тоя човек е печелил Нобелова награда преди милион години — вметна Кейлъб. — Нещо от рода на молекулярен синтез.

— Значи е Нобелов лауреат и учи първокурсниците в „Бейтс“? — не повярвах аз.

— След като е работил двайсет години в Института за напреднали изследвания в „Принстън“. Ние сме му нещо като плавен преход към пенсионирането. — Саймън разгърна голяма карта и я просна върху масата.

— Ще му кажеш ли всичко, което знаем? — попита Кейлъб. — Дори за фамилията Марчанд?

— Не. Ще му кажа само онова, което знаем за жертвите. — Пръстът на Саймън проследи върху картата една тънка линия, накъсана от червени точки. — Ето къде са открити телата. Всичките са били на брега, близо до водата.

— И доста близо едно до друго — допълних.

— Много близо едно до друго. При Уинтър Харбър има трийсет километра крайбрежна ивица, но всички удавници са открити само на километър и половина един от друг. Според полицейските доклади намерените по-далече на юг жертви са престояли по-дълго време във водата. Като се вземат предвид приливите и теченията, излиза, че и те са били убити тук някъде.

— Скалите на Хиона — казах, приковала поглед в червената точка на Джъстин върху картата.

— Едно и също течение неизменно се появява след бурите над града — обясни Саймън. — То е най-силно точно при залива под скалите, върви на юг и изчезва на около два километра и половина по-надолу по брега.

— Значи според теб излиза, че всички те са умрели на едно и също място? — попита Кейлъб. — В подножието на скалите?

— Не мога да го твърдя със сигурност... но да, това е моето предположение.

— А Оливър каза, че Бети е обичала да плува там, защото водата е най-дълбока — напомних им аз. — Може за това да има и друга причина.

— Точно така — подкрепи ме Саймън. — Както и да е. Мензурата каза, че пристига всеки момент, затова трябва да тръгнем още сега. Откриването на фестивала е след четиридесет и осем часа и ако Марчанд са замислили нещо, нямаме никакво време за губене.

— Аз обаче ще остана при мама — казах и сърцето ми заби побързо. — Тя е доста стъписана, откакто ѝ казах, че Джъстин дори не си е подала документите в университета, затова може би е редно да прекарваме повече време заедно, за да се успокои.

Саймън се обърна към мен.

— Ванеса, ние не трябва да се делим един от друг.

— Ще чакам на верандата — обади се Кейлъб след кратка пауза. После взе от масата дневника на Зара, своята тетрадка със записки и айпода си и излезе.

Забих поглед в картата, чувствайки се странно неспокойна.

— Съжалявам, просто...

— Това заради снощи ли е? — попита угрижено той. — Не успяхме да поговорим след това и да ти кажа честно, дори не знам какво се случи. В един момент тичах из училището да търся Кейлъб и Марк, а в следващия се озовах в колата и блъсках Зара далеч от себе си.

— Не е заради снощи — казах, без да смея да го погледна в очите. — Сам знаеш какво преживя мама напоследък. Затова искам да съм сигурна, че ще останем тук достатъчно дълго, за да завършим онова, което сме започнали.

Думите ми бяха последвани от гъста тишина, в която сякаш се беше събрало всичко, което искахме да си кажем, стига да знаехме как.

Когато той най-накрая заговори, в гласа му имаше болка.

— Съжалявам — каза. — Съжалявам за всичко, което съм казал или направил някога. Искам само да знаеш, че онова там не бях аз. Не бих могъл да ти причиня болка, Ванеса.

— Зная. — Искях да го попитам защо този път мисълта за мен и моя глас не му бяха помогнали да се отърси от трансa си, както стана предишния, но не го направих.

Саймън пристъпи към мен, сложи ръка на тила ми и повдигна главата ми, докато очите ни не се срещнаха. Сърцето ми заблъска още по-силно, но тялото ми внезапно се отпусна. В мига, когато устните му докоснаха моите, споменът за предишната нощ избледня като лош сън.

Докато той не посегна към хълбоците ми. И пръстите му не се стегнаха около мен. Тогава видях ръцете му върху нейната розова пола.

Отдръпнах се.

— Трябва да вървиш.

Ръцете му увиснаха във въздуха, все още търсейки тялото ми.

— Ванеса, какво...

— Нямаме много време. Сам го каза. А и мама сигурно вече е станала и се чуди къде съм. — Заотстъпвах към вратата с ръка върху устните. — Ще те помоля само да ми изпратиш като съобщение на телефона адреса на учителя си, за да знам къде сте. И ми звъни, когато пристигнете.

— До скоро, Ванеса — провикна се зад мен Кейлъб, докато се спусках тичешком по стълбите на верандата.

Когато се озовах отново вкъщи, застанах зад вратата на кухнята и надзърнах в пролуката между пердето и стъклото. Почти не дишах, докато Саймън и Кейлъб не се качиха в субаруто и не поеа надолу по автомобилната алея. Когато колата излезе на улицата и се скри от погледа ми, оставих бележка на мама, която още спеше, и излязох навън.

Стоях на верандата на семейство Марчанд, стиснала здраво пластмасовия кош, пълен с всички памперси, биберони, залъгалки и бебешки ританки, които открих в местната аптека. Доста бях прибързала с подаръците за бебето на Пейдж, но само това успях да измисля като извинение да се появя отново в къщата им.

Погледнах отново екрана на телефона си, препрочитайки съобщението на Саймън. Двамата с Кейлъб вече бяха със стария му учител. Намираха се в безопасност. Поколебах се дали да не кажа на Саймън къде съм — просто за всеки случай — но после пъхнах телефона обратно в джоба на дънките си. Ако знаеше къде съм, той незабавно щеше да ме последва, а сега нямаше време за това. Всеки от нас трябваше да си свърши работата.

Позвъних и зачаках.

Нищо не последва. Нямаше никакъв отговор, нито стъпки, приближаващи към вратата. Опитах се да надзърна вътре през прозорците край входа, но те бяха покрити с плътни сини завеси. Отидох до края на верандата и видях, че колите на Зара и Рейна са паркирани наблизо.

Отново позвъних и почуках на вратата. Когато пак никой не отговори, сложих ръка върху дръжката на вратата и бавно я натиснах надолу.

Дневната тънеше в сумрак. По пътя насам пак беше започнало да вали, но дори оскъдната дневна светлина беше изолирана от непрозрачни тежки завеси, покрили плътно френските прозорци. Единствената светлина идваше от аплиците, осветяващи стълбището към горния етаж.

Пристъпвайки напред в стаята, извадих от коша чифт ританки и ги притиснах към носа и устата си. Въздухът беше натежал от острата миризма на сол. И водорасли. И още някакъв неприятен мирис, който ми навя мисълта за празни рачешки черупки, гниещи медузи и болни китове, изхвърлени на брега.

Когато тежкият въздух ме обгърна, просмука се под дрехите ми и пропълзя по кожата, побързах да се кача по стълбището. Колкото по-нагоре отивах, толкова по-силна ставаше миризмата и когато стигнах горната площадка, главата ми вече пулсираше от болка и ми се гадеше.

Продължих по коридора. Стигнах почти на бегом до затворената врата на Пейдж, зад която се разнасяха приглушени звуци.

Продължавайки да притискам ританките към носа си, аз оставих пластмасовия кош на пода и се наведох към вратата. Заслушах се с притаен дъх, неспособна да определя що за звук е това, което чувах. Височината му ту нарастваше, ту спадаше, докато звучността ставаше

все по-плътна и мека. Сякаш идваше от повече от един източник, но не звучеше точно като музика или човешки говор.

Почуках. Когато никой не ми отговори, открегнах леко вратата и надзърнах вътре.

И в тази стая завесите бяха спуснати, а въздухът беше още по-плътно пропит от солта. Одеядата, с които беше увита Пейдж, когато я видях за последно, сега лежаха на купчина край леглото. Странните звуци идваха откъм банята и ставаха все по-силни.

Прекоших стаята, внимавайки да не бъда забелязана откъм вратата на банята и от онези, които бяха вътре. Когато вече бях достатъчно близо, за да надзърна, долепих гърди към стената и протегнах врат, докато пред лявото ми око не се откри ясна гледка.

Сива солена мъгла изпълваше банята. Около пламъчетата на свещите, наредени по мивката, пода и стъклените лавици, се бяха образували светли ореоли. Светлината в единия край на банята, където беше ваната, сияеше по-ярко, въпреки че това беше единствената част, неосветена от свещите.

Рейна и Зара седяха на ръба на ваната с гръб към мен. Рейна държеше в скута си тънка ръчица с цвета на слонова кост. Ръката потрепна, сякаш през водата, в която лежеше тялото, премина електричество.

Исках да отклоня очи, но не можех. Погледът ми пропълзя от бледата длан по гладката гола ръка до лицето на Пейдж.

Тя лежеше гола във ваната. Тялото ѝ отново се разтърси като от токов удар, главата ѝ се удари в стената и по пода се разплиска вода. От устните ѝ се откъсна странен звук, който сякаш не излизаше от гърлото на човешко същество. Коремът ѝ се показва над водата, вече набъбнал от зародилия се в него живот.

Въпреки това тя никога не бе изглеждала по-красива от сега.

Бялата ѝ като каймак кожа излъчваше сияние, а лицето ѝ руменееше. От влагата косата ѝ изглеждала почти черна и се спускаше по голите рамене чак до гърдите. Сребристосините ѝ очи, изсветлели до бяло, бяха широко отворени и не мигаха, изпълвайки помещението със студена, неземна светлина. Пейдж не приличаше на себе си — дори едва напомняше човешко същество — но беше толкова поразително красива, че заобикалящият я мрак отстъпваше от нея.

Спрях очи на нейните, вперени в тавана. Почувствах как тялото ми се устремява към нея, имах нужда да съм наблизо и се наложи здраво да стисна рамката на вратата, за да се удържа на мястото си. Главата ми пулсираше, но аз не обръщах внимание на болката.

Цялата изтръпнах, когато телефонът ми завибрира в джоба на дънките. Хвърлих последен поглед към Пейдж, сякаш не я бях виждала никога досега, и бързо се отдалечих от вратата на банята.

Когато излязох от стаята, грабнах набързо пластмасовия кош с подаръци за бебето и се втурнах по коридора, четейки съобщението на Саймън.

„К. беше прав за фестивала. Зет е написала всичко за това. Обади ми се, когато можеш.“

Затворих капачето на телефона, разкъсвана от порива да избягам час по-скоро от къщата и желанието да разбере как може да се предотврати всичко това от единствения човек, който може би знаеше отговора.

Накрая реших, че няколко минути повече не са кой знае какъв риск, подминах стълбището и се отправих към стаята на Бети. Задържах се за миг пред вратата и хвърлих поглед назад към коридора. Стаята на Пейдж беше все така плътно затворена. Временно окуражена, почуках леко на вратата на Бети, преди да вляза.

— Бети? — прошепнах, затваряйки вратата след себе си. — Извини ме, че те безпокоя, но...

Замлъкнах, когато видях празната отоманка. Камината, в която гореше буен огън всеки път, сега беше студена. И тук, както и в стаята на Пейдж, завесите плътно покриваха прозорците.

Стаята беше толкова тъмна, че почти не я видях. Тя лежеше на леглото в единия край, а крехкото ѝ тяло не помръдваше. Въпреки свръхчувствителните си сетива или не беше усетила присъствието ми, или бе твърде уморена, за да ми отговори.

— Бети? — прошепнах тихо, докато я приближавах.

Изглеждаше така, сякаш само за няколко дни бе остаряла с десетилетия. Гъстата ѝ сива коса беше оредяла и по възглавницата около главата ѝ имаше непокрити места. Бръчките се очертаваха още по-дълбоко, а тенът ѝ беше добил сивкаво-кафеникав оттенък. По завивката и пурпурния халат като конфети бяха пръснати едри люспи.

Ако гърдите ѝ не се повдигаха на всеки няколко секунди, бих я помислила за мъртва.

Стоварих се на фотьойла край леглото. Подскочих, когато усетих под себе си нещо твърдо — последният посетител беше чел на Бети — или за да отвлече вниманието ѝ от болката, или да я засили още повече.

На фотьойла лежаха десетина броя на „Уинтър Харбър Херълд“ от последните седмици, които информираха за Пол Карсънс, Чарлз Спинеикър, за останалите жертви и други, по-стари, от 1985 г. Припомних си, че видях някои от тях, когато двамата със Саймън преглеждахме стари броеве на вестника в библиотеката.

Под купчината вестници лежеше книга — албум. Изглеждаше като този на Зара, но очевидно беше по-дебел и доста по-стар от нейния, ако се съди по протритата подвързия и пожълтелите страници.

Взех го в скута си и хвърлих поглед към вратата на стаята. Когато се уверих, че е плътно затворена, разгърнах албума, разделен на отделни части. Всяка от тях документираще набезите и победите на различна сирена. Имената на сирените се простираха много извън фамилията Марчанд и територията на Уинтър Харбър. Прелистих страниците, преминавайки през десетилетията и през всички тези удивително красиви жени с едни и същи сребристоксини очи, които сякаш сияеха още по-ярко на черно-белите фотографии, отколкото на съвременните цветни снимки. Възрастта на жените беше различна, а най-младите от тях бяха приблизително на годините на Пейдж. Тук нямаше трофеи като в албума на Зара, но чрез снимки и изрезки от вестниците се проследяваха събития от много други крайбрежни градове, някои от които се намираха чак в Канада.

Давайки си сметка, че мога да остана тук с часове, започнах още по-бързо да разлиствам албума. Тъкмо бях стиснала дебел наръч страници, които набързо да ме пренесат през годините, когато сивкавите пръсти на една съсухрена длан посегнаха към мен.

Гледах като хипнотизирана ръката на Бети. От нея се сипеха малки люспици кожа и падаха върху отворените страници.

Вдигнах очи, когато вълна остър солен въздух ме удари право в лицето. Тя беше извърнала лице към мен, а вместо очи от него ме гледаха малки тесни цепнатини. През техните оскъдни отвори видях как облаците над главата ми се сгъстяват.

— Какво има, Бети? — попитах. — Каж ми какво става!

Тя разтвори сухите си напукани устни, за да ми отговори, но оттам не излезе нищо друго, освен отвратителен дъх на гнило. Вонята ми казваше, че тя и отвътре се разлага така, както и отвън.

„Тя ми каза... че плува толкова дълго вrete не само защото ѝ харесва, но защото не може без това.“

Споменът за думите на Оливър ме накара да си поема рязко въздух.

„Тя е имала физическа нужда да се потопи в солената вода поне няколко пъти дневно... В противен случай не би могла да диша.“

Погледнах Бети, нейната суха кожа и оредяла коса. Тя умираше. Умираше, защото не можеше да диша.

Оставих албума на леглото до нея и се втурнах към банята. Пуснах кранчетата на ваната и разтворих всички шкафове и долапи, търсейки съд, който да напълня с вода. Измъкнах кърпите от лавиците и ги нахвърлях във ваната. От миризмата на сол и риба ми се повдигна, но въпреки това продължих. Навих ръкави и накиснах кърпите във водата, докато не се напоиха.

Когато се върнах в стаята, очите ѝ отново бяха затворени. Притисках мокрите кърпи до гърдите си и не усещах как студената морска вода попива в дрехите ми. Внимателно измъкнах края на одеялото, затиснат от брадичката ѝ, отметнах завивката и я оставих да падне на пода. Сега пурпурният халат изглеждаше несъразмерно голям за стопилото се тяло. Разхлабих колана и разтворих дрехата.

Крайниците на Бети стърчаха безпомощно от любимия ѝ пурпурен бански.

Болезнено очертаните ѝ ребра изпъкваха под материята, когато се опитваше да диша. Покрих цялото ѝ тяло с мокрите кърпи, започвайки от краката към гърдите. Щом стигнах раменете, изхлузих халата от ръцете ѝ и я увих чак до врата. Когато единствено лицето ѝ остана открито, седнах на фотьойла и зачаках.

Цветът на лицето ѝ започна бързо да се възвръща. Бузите ѝ преминаха от сивкаво към бяло до светлорозово. Бръчките ѝ се изгладиха, устните набъбнаха. След няколко минути гърдите ѝ вече успяваха да поемат въздух в продължение на цяла секунда, преди да го издишат.

Когато се уверих, че силите ѝ се възстановяват, взех отново албума и го разгърнах на последните страници. Некролозите бяха налепени като сватбени снимки и пред очите ми пробягаха образите на Чарлз Спинеикър, Арън Нюберг, Уилям О'Дейл, Доналд Джефрис и Том Конъли. Когато стигнах до четиримата, чиито имена се превърнаха тази сутрин в челни заглавия на „Херълд“, се върнах няколко страници назад. Албумът на Рейна беше изрядно поддържан, но в него липсваха две от последните жертви. Не бях учудена, че Джъстин не е включена в него — тя все пак беше жертва на Зара — затова пък с изненада установих, че един от мъжете отсъства. Неговата история беше описана в един от вестниците, върху които преди малко седнах, и това беше първият случай след смъртта на Джъстин. Не знаех каква е логиката в подреждането на тези извратени подобия на тийнейджърски албум, но предполагах, че все пак първата от поредица жертви изисква малко повече внимание — няколко специално отделени страници или куп лъскави лепенки например.

Но Пол Карсънс не беше удостоен с такова внимание. Той изобщо не присъстваше в записките.

Прелистих албума чак до края и стомахът ми се присви при вида на белите страници, които очакваха своите бъдещи обитатели. Вероятно Рейна още не беше решила как да увековечи Пол Карсънс. Може би още събираше снимки и статии с намерението да му направи отделен албум... А защо не...

Почувствах облекчение, когато тихото стенание на Бети ме откъсна от албума.

— Бети — повиках я тихо и се приведох към нея, притискайки албума към гърдите си, — аз съм, Ванеса. Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

Главата ѝ се извърна към мен. Когато заговори, думите излязоха като дъх от устните ѝ.

— Хиляда деветстотин... деветдесет... и трета.

Пръстите ѝ изпълзяха изпод кърпата и леко докоснаха края на албума.

Бързо разтворих на указаната страница, пропускайки цели десетилетия смърт и съблазън. Когато стигнах 1993 г., погледът ми беше прикован от снимката на усмихнатата жена с дълги коси, облечена

в дълга червена пола и бяла кенарена блуза. Дори не си спомнях да съм я срещала някога, но тя ми се видя странно позната.

— „Шарлот Блу — прочетох на глас надписа под снимката, — тридесет и четири годишна, родом от Канада, починала при раждане на 17 ноември 1993 г.“

Погледът ми се задържа дълго върху датата, преди да продължа да чета нататък. Когато стигнах до снимката в долния десен ъгъл, на която Шарлот се притискаше към един щастлив и нищо не подозиращ мъж, аз захлопнах албума и го хвърлих на пода. Сърцето ми щеше да изхвъркне от гърдите, докато гледах книгата в краката си, очаквайки тя сама да се отвори, но после пак отгърнах на 1993 г. и се насилих да погледна.

Не познавах Шарлот Блу, но нямах ни най-малко съмнение на кого принадлежи ореолът от рошава къдрава коса около главата на щастливия нищо неподозиращ мъж до нея.

Големия бащица.

[1] Лабораторен съд. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 22

Не чувах нищо. Нито поройния дъжд, който плющеше по покрива на колата, нито плъзгането на чистачките по предното стъкло. Не чувах шума от гумите, летящи по паважа, нито насрещния вятър. Не чувах радиото, нито жуженето на телефона на съседната седалка. Не чувах сърцето си, което барабанеше в ушите ми, нито дъха си, който излизаше на къси бързи пресекулки. Не чувах нито един от милионите въпроси, които се въртяха в главата ми.

Не чувах нищо, защото се ослушвах за гласа на Джъстин.

Телефонът отново забръмча, но аз продължих да го игнорирам. Нямах представа колко дълго шофирам вече, но знаех, че се обажда или мама, или Саймън, нетърпеливи да научат дали съм добре. Нямах как да им обясня, че не съм добре. Ако това, което видях току-що, беше истина, ако Големия бащица не беше онзи, за когото винаги съм го мислела, ако аз не бях онази, за която винаги съм се мислела, то значи никога занапред нямаше да съм добре — нито пък те.

— Хайде, кажи го — прошепнах и стиснах волана толкова силно, че ноктите се врязаха в дланите ми. — *Кажи го.*

Но тя нямаше да ми отговори. Нямаше да ми каже онова, което исках — което имах *нужда* — да чуя.

Натиснах газта. Осветените витрини и врати на магазините и ресторантите в Уинтър Харбър мъждукаха в тъмнината и аз подкарах колата още по-бързо, защото не исках да видя как въгленовочерното небе поглъща и малкото останала светлина. Не мислех къде ще отида, нито в коя посока да тръгна. Откакто седнах в колата и я запалих, ръцете и краката ми се движеха по своя воля.

— Моля те — казах тихо, когато колата зави по „Бъртън драйв“. — Това не може да е истина. Кажи ми, че *не е истина.*

Спрях на автомобилната алея, наблюдавайки къщата край езерото ту да изчезва зад водна пелена, ту да се появява пак за кратко, докато чистачките минаваха по предното стъкло. Когато Джъстин отново не ми проговори, изключих двигателя и слязох. Прекосих

ливадата отпред, минах отстрани на къщата и се спуснах през задния двор. Валеше толкова силно, че косата и дрехите ми прилепнаха за тялото, но аз не усещах нищо. Забелязах само, че беемвето го няма. Значи мама е излязла.

Ръцете ми държаха ръба на нашата червена гребна лодка, още преди да съм разбрала накъде ме водят краката. Измъкнах я изпод навеса и започнах да я тътря по хлъзгавата трева. Когато стигнах езерото, я тласнах във водата. Продължих да я бутам навътре, без да усещам студа, който проникна през маратонките ми, пропълзя към глезените и обхвана целите ми крака. Бях навлязла толкова навътре в езерото, колкото не ми се беше случвало от две години насам. Не знаех какво правя тук, когато вече трябваше да карам надалеч от Уинтър Харбър, далече от крайбрежието, от езерата и океана, далеч от истината, пред която исках да затворя очи, но не можех да отричам.

Когато водата стигна бедрата ми, минах отстрани на лодката и се качих в нея. Отначало гребях бавно, но щом усетих, че държа здраво веслата, започнах да цепя водата, сякаш беше въздух. Насочих лодката навътре в езерото, без да поглеждам нашата къща или къщата на семейство Кармайкъл, които останаха далеч зад мен. Джъстин обичаше да откарва лодката до най-дълбоката част на езерото — точно там се намирахме и на снимката в центъра на корковата дъска, която Големия бащица ни беше направил.

Когато приближих средата на езерото, спрях да гребя. Качих веслата в лодката, съблякох подгизналия си пуловер и навих крачолите на дънките си. Кожата ми вече беше настръхнала от студ, но въпреки това усетих, че дъждовните капки стават все по-студени и температурата пада. Бях единственият човек под открито небе и седях в лодката по блуза без ръкави, с навити крачоли и джапанки, сякаш беше слънчев летен ден.

Вдигнах глава към небето и оставих леденият порой да струи по лицето ми.

— Съжалявам — казах. Не успях да чуя собствения си глас, заглушен от плющенето на дъжда по повърхността на водата, и опитах отново, този път по-силно. — Съжалявам, разбираш ли? Съжалявам, че ти си там, а аз съм тук, че вече не можем да сме заедно, но аз все така имам нужда от теб. Имам нужда да си до мен сега и да ми кажеш,

че нищо от това не е истина, че трябва само да си представя как всичко ще се нареди.

Крещях с пълно гърло, но тя сякаш не ме чуваше. А може би ме чуваше, но не знаеше какво да ми отговори. Може да ме е наблюдавала и слушала, когато видях снимката на Големия бащица с Шарлот Блу и да си е помислила, че всичко е било напразно. Може да е решила, че ѝ стига това, че е пропиляла живота си все да ме закриля и пази, и сега се чувства облекчена, защото не е длъжна да го прави повече, тъй като не сме сестри, противно на това, в което винаги сме вярвали.

— Моля те — казах, смътно усещайки лека топлина по лицето си, когато сълзите ми се смесиха с дъжда. — Моля те, Джъстин. Не мога сама да се справя с това. Не съм силна като теб. Мислех си, че ще успея — в продължение на няколко дни смятах, че е възможно, но съм грешала.

След нощта, която прекарах със Саймън, аз наистина започнах да вярвам, че съм силна. Почувствах увереност, че съм способна и на нещо повече от това, което смятах за свой предел. Вече нямаше защо да се страхувам от тъмното. Бях способна да се опълча на мама. Дори можех пак да вляза във водата и без страх да се гмурна в дълбокото, където светлината преминава в непрогледен мрак, а гласовете се превръщат в шепот... и да се чувствам по-уютно и по-защитена там, отколкото на сушата.

— Джъстин — проплаках отново и сведох глава, — моля те.

Как можех отгук нататък да се преструвам, че нищо не е станало? Отказвах да повярвам, че Големия бащица — *моят* Голям бащица — е способен на такова нещо, но това обясняваше всичко. Това обясняваше защо двете с мама изглеждаме и действаме по съвсем различен начин, защо тя толкова се интересува от модни рокли и градински партита, докато аз предпочитам дънките и книгите. Това обясняваше спонтанната и съвсем естествена близост между мен и Пейдж и вероятно имаше много общо с оная заслепяваща болка, която изпитвах всеки път в присъствието на Зара. Това обясняваше чувствата на Саймън, които той си мислеше, че изпитва към мен, защото в противен случай никой толкова умен като него не би усетил привличане към човек с толкова много проблеми, какъвто бях аз. Това обясняваше защо мога да чувам Джъстин дори след смъртта ѝ. И ако бяха истина думите на мама, че Джъстин е трябвало да се бори, за да

отклони всеобщото внимание от мен към себе си, това сега също намираще своето обяснение.

То обясняваше случилото се преди две години — онова, за което не исках да мисля, но не можех и да забравя — в деня, когато за първи път чух сирените.

Небето притъмня и облаците слязоха ниско над водата. Тялото ми отново надделя над волята и аз започнах да се движа, без да мисля. Бавно се изхлузих от тясната пейка в лодката и паднах на колене. Опрях ръцете си върху ръба и се надвесих над водата, която се плискаше на сантиметри под мен. Повърхността на езерото се къдреше и надигаше под дъжда, но въпреки това аз ги виждах, сякаш слънцето грееше ярко над главата ми и водата беше гладка като огледало.

Очите ми. Винаги съм мислела, че те не са нито достатъчно зелени, нито достатъчно сини. Сега, дали защото се вгледах в тях по-внимателно от друг път, или обстоятелствата бяха причина да ми се струват различни, но те сияеха като сребро.

Наведох се още по-близо до подскачащото във водата отражение. Протегнах надолу най-напред едната, а после, и другата си ръка. Затворих очи, когато пръстите ми потънаха под повърхността и сълзите ми закапаха още по-обилно, щом водата погълна първо ставите, после дланите и китките ми.

— Съжалявам — прошепнах, когато водата стигна лактите, мишниците, раменете. — Толкова съжалявам.

„Ванеса!“

Вцепених се.

„Ванеса!“

Изправих се и присвих очи в дъжда. Една лодка се носеше към мен — бързо, сякаш се надпреварваше с хода на някакъв невидим часовник. Обърнах се и грабнах веслата от дъното.

— Стой там!

Бях твърде стъписана, за да овладеея хлъзгавите дървени дръжки. Загребах рязко с веслата, те се плъзнаха плитко под повърхността и с плясък отново изскочиха отгоре. Преследвачите ми бяха от сборния отбор на „Бейтс“ по гребане и затова напредвах само с пет крачки на всеки техни десет. Скоро лодките ни се изравниха.

— Спрете! — Прибрах веслата и изпълзах в най-отдалечения край на лодката. — Просто стойте там. Моля ви.

— Всичко е наред, Ванеса. — Кейлъб прекрачи от тяхната лодка в моята. — Ти си добре.

Заотстъпвах назад, готова да скоча във водата, но да не позволя да ме хване, въпреки че лодката подскачаше неудържимо нагоре-надолу.

— Не се приближавай, Кейлъб. — Сълзи замъглиха погледа ми. — Моля те, остани там, където си.

Изкрещях, когато две здрави ръце обвиха талията ми и ме дръпнаха назад. Впих пръсти в ръцете на Саймън и се опитах да ги откопча от кръста си.

— Саймън — изскимтях, — моля те, остави ме.

Той ме дръпна толкова силно, че гърбът ми опря гърдите му. Затворих очи с отчаяното желание да се поддам на порива на тялото си да се слее с неговото, да приеме топлината и закрилата на силните му ръце и се мразех, че не мога да го направя.

— Тя беше уплашена.

Отворих очи. Кейлъб държеше с две ръце ръба на моята лодка и я издърпа до тяхната, така че двете се опряха борд до борд.

— Джъстин — продължи той, говорейки високо, за да надвика дъжда. — Затова не кандидатства в „Дартмут“. Затова не подаде документи никъде. Беше твърде уплашена.

Тръснах глава.

— Преди да продължа, трябва да си сигурна в едно — тя те обичаше — каза Кейлъб. — Обичаше те повече от всичко и от всеки и би направила за теб и невъзможното — включително да те накара да повярваш, че е безстрашна, за да разчиташ все така на нея. Тя не ми позволяваше да ти кажа това... но ти трябва да го знаеш. Заслужаваш да го знаеш. Ще направя каквото е нужно, за да го разбереш.

Бях на крачка да открия онова, заради което пристигнах в Уинтър Харбър, но вече не бях сигурна какво точно изпитвам.

— От какво се е страхуваше толкова много? — попитах най-накрая.

Кейлъб погледна към Саймън и той кимна в отговор.

— Денят, когато стана злополуката с теб... Помниш ли защо влезе в океана?

— Тя ме предизвика. — Също както преди малко тялото ми действаше по своя воля, така и сега думите излетяха от устата ми,

преди дори да съм си помислила да ги произнеса.

— Джъстин те предизвика — натърти той, сякаш настояваше да се замисля над това.

— Злополуката стана по *моя* вина — казах бързо и сърцето ми запрепуска. — Това беше шега. Тя се шегуваше. И през ум не би й минало, че наистина ще го направя. — Опитах се да се изправа, но ръцете на Саймън ме дръпнаха назад. — Не се чуваш какво приказваш. Джъстин се грижеше за мен. Защищаваше ме. И никога не би ме изложила на опасност.

— Ванеса — внимателно ме прекъсна Кейлъб, — всичко това Джъстин сама ми го каза.

Очите му не изпускаха моите и аз трябваше да си напомня, че тя го обичаше. В месеците, а може би и през последните години преди смъртта си, тя се беше доверявала единствено на него.

— Продължавай тогава.

Кейлъб сведе очи и си пое дълбоко въздух.

— Джъстин те обичаше, но и много, много ревнуваше от теб.

Прехапах устни, за да не му възразя. Кейлъб беше вторият човек, който ми казваше, че Джъстин ми е завиждала, а ако можех изобщо да вярвам на някого, това беше той. Беше много по-лесно да преглътна всичко това сега, когато знаех... коя... наистина съм аз.

— Откакто се помнеше, всички около нея искаха да се запознаят с теб. Роднини, съседни, преподаватели, съученици. Ти изобщо не си даваше сметка за това, затова и тя никога не го е правила на въпрос, но това направо я влудяваше. И за да го преодолее, тя правеше всичко възможно да привлече вниманието на околните. Спортуваше. Стана член на всички възможни клубове. Имаше само шестици в училище. Опитваше се да се сприятели с всички. А когато порасна достатъчно, излизаше с *много* момчета.

Вдигнах поглед към него и свих вежди.

— Да, знам за тях. Знам и защо го правеше. Изобщо не ревнувах — бях сигурен, че нито едно от тези момчета не може да ме измести от сърцето й, но се притеснявах за нея. Най-много мразех факта, че тя стига до тези крайности, просто за да се почувства... значима.

На Джъстин не й трябваше да се целува с хиляди момчета или да скача с парашут, за да бъде значима. Тя просто си *беше* такава.

— Правила е всичко това, не за да те накара да се почувстваш зле, а за да може тя да се почувства по-добре. Както вече ти казах, тя би направила всичко за теб. Никога не е искала да те нарани.

— Тогава се чудя коя точно част от нея не се е шегувала в деня на злополуката — казах.

Той замълча.

— Спомняш ли си чия беше идеята да излезете на пикник на плажа?

— Не — отвърнах искрено. — Не си спомням много от онзи ден — добавих, вече не толкова искрено.

— Според Джъстин в този ден тя е искала да отидете на кино. Ти си настоявала за пикника. И в мига, в който си го предложила, майка ти е започнала да прави сандвичите, а баща ти е събрал всички игри в раницата. Когато тя все пак се е опитала да наклони везните към себе си, родителите ти изобщо не са ѝ обърнали внимание.

— Ако са го направили, това със сигурност не е било умишлено — казах. — Джъстин открай време е била по-близка с мама от мен... Татко също беше луд по нея.

— Както и да е, по-важното е, че тя никак не е била доволна от развитието на нещата онзи ден. Давала си е сметка, че това не е по твоя вина, но въпреки това е била сърдита и обидена. Когато те е предизвикала да влезеш в океана, тя е знаела колко опасно е това... затова после не могла да си прости, че си приела предизвикателството и си изчезнала във водата.

— Но аз все пак се върнах — настоях, сякаш все още можех да убедя Джъстин, че вината не е нейна. — Вярно, течението ме повлече, но накрая всичко завърши благополучно.

— Ванеса... ти беше под водата трийсет и четири минути, преди да те извадят на брега.

Отдръпнах се назад.

— Цяло чудо е, че оцеля.

Това обаче беше само едната страна на въпроса.

— Това я преследваше до края на живота ѝ — продължи Кейлъб. — Не можа да си прости, че ти едва не се удави заради един неин миг на слабост. Това засили дори повече нейната авантюристична, покровителствена, вечно стремяща се към високи постижения страна. Тя все още търсеше вниманието на околните, от което се нуждаеше

още по-отчаяно след инцидента, но го правеше и от искрено желание да бъде възможно най-добрата сестра, дъщеря, ученичка и приятелка. Но и вечно се обвиняваше, задето едва не те е отнела от всички, които те обожават.

Опитах се за момент да си представя как Джъстин е правила всичко за мен единствено от чувство за вина и за да угоди на околните.

— Докато дойде време тя да си подаде документите в някой университет...

— Не кой да е, а „Дартмут“ — натърти той. — Или „Харвард“, „Йейл“, „Браун“. Но непременно да е от Бръшляновата лига, и то единствено заради майка ти.

— Ами есето й? — попитах.

— Просто не можа да го напише. След като толкова дълго време се беше старала да впечатли околните, тя вече не знаеше коя е всъщност или каква *самата тя* иска да бъде.

Вдигнах глава и го погледнах.

— С едно-единствено изключение обаче. — Просто налучквах.

Той зарея поглед над водата.

— Искала е да бъде с теб. — И това не беше въпрос.

Той кимна и вдигна очи.

— Аз също исках да бъда с нея. Повече от всичко.

Не се опитах да дръпна ръката си, когато Саймън я взе в своята.

— Но човек трудно се разделя със старите си навици, а Джъстин знаеше отлично, че майка ви няма да пощурее от радост, ако изведнъж я сюрпризира с решението да не кандидатства в университет заради някакъв от Уинтър Харбър.

— Тя беше късметлийка, че те срещна, Кейлъб.

— Не съм сигурен... но се опитвах да я заслужа. Не исках да я загубя, затова направих и невъзможното, за да е доволна майка ти. Дори напуснах Монти заради „Фар“ — завърши той, поглеждайки към Саймън, — за да мога да спечеля пари и да попадна в средата на тузарите, вместо да си остана при рибарите. Това е може би едно от най-трудните решения, които съм взимал — беше ми толкова зле, че дори не събрах сили лично да го кажа на Монти. Знаех, че ще се опита да ме разубеди, а аз не исках да го прави. — Той замълча, преди да продължи. — В края на краищата започнах да уча още по-усилено и даже взех SAT, което никога не ми е било в плановете.

— А какво ще кажеш за обяда с хората от „Фар“? — попита Саймън. — Според Марк си се срещнал с тях, за да се опиташ да ги разубедиш да превземат града ни.

— Това беше преди да започна работа във „Фар“, когато все още мислех, че двамата с Джъстин един ден ще заживеем заедно тук. Знаеш, че обичам този град. Затова се борих да запазя нещата такива, каквито са. — Той въздъхна. — Но когато дипломирането наближи, Джъстин започна да се оглежда за други възможности.

— Възможности? — повторих въпросително.

— За да замине през септември. Трябваше все пак да отиде някъде, а очевидно не заминаваше да учи в университет. Търсеше из Калифорния, Вашингтон, Орегон, Ванкувър. Според нея трябваше да е възможно най-далече, за да не подкара колата обратно към Бостън при първия пристъп на гузна съвест.

— Излиза, че й е било много по-лесно да се откъсне от нас на хиляди километри, отколкото да каже истината за теб и за университета? — попитах.

Той ме погледна така, сякаш и сама би трябвало да се досетя.

— Тя беше уплашена.

Трябваше и сама да го разбере. Кой по-добре от мен познаваше това чувство. Знаех че — вероятно — в тъмните сенки на стаята ми не се крият чудовища. Това обаче не ми помагаше особено и не ме освобождаваше от страховете, че те ще ме нападнат в мига, когато угася светлината. А решението да избяга надалеч напълно отговаряше на теорията на Джъстин, че най-добрият начин да се справиш със страха си от нещо е като си представиш, че то просто не се е случило. Тя не би могла да се страхува, че ще ни разочарова, ако просто си представи, че нас вече ни няма.

— Накара ме да обещавам, че няма да казвам на никого — каза Кейлъб. — Беше убедена, че хората ще ни помислят за луди, или ще решат, че вършим нещо нередно, а тя нямаше желание да чува нито едното, нито другото. Не искаше нищо да повлияе на решението ни.

— Но щом е имала план — казах, превъртайки набързо времето с няколко седмици назад, — тогава защо се хвърли от Скалите на Хиона посред нощ?

— Отначало не знаех — каза Кейлъб. — Беше страшно изплашена след последната вечеря, когато майка ви е говорила с нея за

университета, за нейните отговорности и за нас двамата. Дотогава тя мислеше, че другите не знаят за нас.

Бях доволна, че дъждът все още се сипе проливно, защото така не си пролича как лицето ми пламна. Не се учудвам, че Джъстин ми е била бясна — разкрила бях най-строго пазената ѝ тайна, след като години наред е успявала да я потули.

— Първо отидохме в Бостън. Тя мислеше, че може да останем там известно време, докато решим къде да заминем.

Това обясняваше появата на плажната кърпа, която открих в нейната стая в деня на погребението.

— Но щом стигнахме там, тя настоя незабавно да обърна колата и да се върнем в Уинтър Харбър. Не пожела — или не можеше — да ми обясни защо, но беше като обсебена от нещо. Вече беше много късно, затова ѝ предложих да тръгнем на следващата сутрин, но тя настоя да пътуваме през нощта. — Той се загледа във водата, която се плискаше около борда на двете лодки. — Така и направихме. А щом пристигнахме, отиде право на Скалите на Хиона. — Той ме погледна. — Тогава не разбрах защо. Помислих, че иска да докаже нещо сама на себе си или да се освободи от натрупания гняв. Сега обаче се досещам какво е искала.

Проследих погледа му към Саймън.

— Какво?

Саймън леко се извърна, така че да застане с лице към мен.

— Спомняш ли си, че Джъстин и Кейлъб скочиха с гръб от скалата и Джъстин нарани коляното си?

Кимнах.

— Според дневника на Зара водата в подножието на Скалите на Хиона е като лъвска бърлога. Тя не прилича на езерната вода, нито е като водата в океана. Там гъмжи от тях — това е мястото, където се срещат, където плуват, раждат и даже живеят в някои случаи. Това е мястото, където съблазняват жертвите си. От това място контролират и климата. А когато Джъстин нарани крака си — независимо дали те са го направили нарочно, или тя случайно се е натъкнала на скала — и водата влезе в нейното кръвообращение...

— Вече е било твърде късно — довърших аз.

— Те са я призовали обратно — каза Саймън. — Щом като веднъж водата е влязла под кожата ѝ, те са я контролирали.

— Затова е скочила — предпазливо каза Кейлъб. — Не защото е искала да си го върне на теб или на семейството ти, а защото не е имала друг избор.

Това отговаряше на всички мои въпроси. И съдържаше всичко, което исках да разбера.

Погледнах назад към нашата къща. Всички прозорци от страната към езерото бяха тъмни. И къщата изглеждаше толкова празна, толкова самотна.

— Имаме и добри новини — неуверено продължи Кейлъб след минута.

Обърнах се в момента, когато той извади малка метална капсула от раницата на Саймън. Отвори капачката и към небето издигна малък облак пара. Двамата със Саймън първо се спогледаха, после той протегне капсулата над водата, обърна я и изля прозрачната течност от нея.

Вкопчих се в Саймън, когато лодката неистово се заклати, но скоро всичко се успокои. Дъждът продължаваше да плющи над езерото и образуваше малки вълни, които се носеха към брега. Но нито едната от двете лодки не помръдваше. Краката ми, опрени върху дървеното й дъно, започнаха да изстиват. Сдържайки дъха си и продължавайки да притискам ръцете на Саймън около тялото си, аз се надвесих през борда.

— Лед — възкликнах, а дъхът ми образува малко бяло облаче. Само секунди преди това нашите лодки се блъскаха от време на време, разклатени от водата. Сега обаче всяка беше прикована на място от дебел бял блок.

— Трябва да ги бием на техен терен — каза Саймън, снижавайки глас. — Ще се наложи да направим това, на което дори майката природа не е способна и посред най-лютата зима.

Обърнах се към него, разбрала какво следва.

— Налага се да замразим Уинтър Харбър.

ГЛАВА 23

„Телата на Джонатан Марш, седемнайсетгодишен, и Марк Хамилтън, шестнайсетгодишен, са открити при Южната дига на плаж Бийкън. До момента дванайсет души намериха смъртта си в поредица от неочаквани ураганни бури, ударили бреговете на Уинтър Харбър преди четири седмици.“

Кейлъб остави вестника и заби поглед в прозореца.

— Съжалявам, Кейл — каза след кратка пауза Саймън. — Ти направи всичко, което беше по силите ти.

— Помисли само за всички онези хора, чийто живот спаси — добавих, но очите ми се напълниха със сълзи заради двете момчета и Пейдж. — Благодарение на това, че Зара те преследваше седмици наред, тя не се насочи към други жертви.

Кейлъб не отговори. Погледнах часовника, после Саймън. Слънцето все още грееше над главите ни, но беше само въпрос на време облаците да се струпат отгоре.

— Не е задължително да го правиш — каза Саймън. — Може да измислим и друг начин.

— Няма друг начин — отговори Кейлъб. След минута погледът му отново попадна върху броя на „Херълд“, захвърлен на седалката, и той излезе от колата.

— Ей — подвижна Саймън, когато посегнах към дръжката на вратата, — добре ли си?

Погледнах ръката му върху рамото ми. Какво значение има една лъжа в повече?

— Скоро ще бъда.

Двамата затичахме след Кейлъб, който вече прескачаше през една стълбите към верандата на семейство Марчанд. Сърцето ми се сви, макар да знаех, че Рейна и Зара не са си вкъщи. Бяхме чакали

притаени в колата пред ресторанта на Бети, докато се уверим, че пристигат, после полетяхме към тяхната къща.

Вътре завесите продължаваха да покриват все така плътно прозорците. Аплиците, обикновено осветяващи стълбите към горния етаж, не светеха. Единствената светлина се процеждаше през отворената външна врата. Въздухът в къщата обаче ме окуражи — все още беше влажен и наситен с мирис на сол, но не лъхаше на разложение.

Поведох ги през всекидневната. По стълбището нагоре Саймън посегна да хване ръката ми, но аз се направих, че не го забелязвам и ускорих крачка. По всичко личеше, че този ден ще е последният, в който сме заедно. Не исках допълнително да усложнявам нещата.

— Насам — казах, поемайки към стаята на Пейдж в дъното на коридора. Когато стигнах, застанах пред вратата и се ослушах.

Тишина.

Тръснах глава, за да прогоня спомена за тресящото се във ваната тяло, и отворих вратата.

— Леле! — възкликна Кейлъб.

— Сигурна ли си, че точно това е стаята? — попита Саймън.

Бавно се огледах, когато влязох вътре. Нещата на Пейдж — леглото, дрехите, книгите и картините в рамки — бяха изчезнали. Сега стените бяха боядисани в розово. Белите завеси бяха сменени с розови транспаранти.

Точно в средата на стаята, под висулка с плюшени морски звезди, стоеше бебешко кошче.

Този път позволих на Саймън да хване ръката ми. Иначе не бих могла да се отлепя от пода.

— Сигурно просто си е сменила стаята — предположи Кейлъб, когато отново се озовахме в коридора. — И нека не забравяме, че тя не е част от плана им за тази вечер.

Поне така излизаше от дневника на Зара. Но не биваше да пренебрегваме факта, че последните й записки бяха отпреди три дни — от деня, когато откраднах дневника по време на събранието на търговската камара. Ами ако планът междуременно се беше променил? Имаше обаче един човек, който би могъл да знае това.

Застанала пред спалнята на Бети, аз притаих дъх и вдигнах свитата си в юмрук ръка.

— Влез, Ванеса.

Погледнах Саймън, после отворих вратата.

Последния път Бети лежеше на леглото и се бореше за последни глътки живот. Не знаех каква гледка ме очаква сега, затова си отдъхнах, когато я заварих не само жива, но и облечена, разположена на обичайното си място.

— Очаквах този момент — каза тя, надигайки се от отоманката. Прекоси стаята, заобикаляйки с лекота масите и столовете.

— Знаеш ли какво се готви? — попитах внимателно.

— Не — отвърна Бети, изправяйки се пред нас. — Представа нямам. От известно време Рейна се опитва да ме държи настрана. Докато бях по-силна, тя беше много предпазлива в мислите си и правеше всичко възможно да ме изолира. Когато силите ми отслабнаха обаче тя се отпусна — надяваше се, че вече не мога да чувам. За щастие се възстанових благодарение на твоята помощ и сега пак мога да чувам.

— Какво чувате? — попита Саймън.

— Повечето от това вие вече го знаете. Чувам, че се готвят да убиват тази нощ и че няма да се откажат, освен ако не бъдат спрени... и че имате нужда от мен.

— Как така...? — Гласът на Кейлъб заглъхна.

— Ще направя всичко, което поискате от мен — довърши Бети.

— Наистина ли вече сте достатъчно силна? — попитах. — Последния път, когато ви видях...

— Сега съм много по-силна. А във водата силите ми напълно ще се възвърнат.

Погледнах към Саймън. Той отвърна на погледа ми със загрижено изражение. По всичко личеше, че според него физическото състояние на Бети е много по-лошо, отколкото беше очаквал.

— Не ми е нужно да виждам — внезапно каза тя и мътните ѝ очи се насочиха към Кейлъб. — Останалите ми сетива напълно компенсират зрението.

— Нищо не съм казал — побърза да се оправдае той. Лицето му почервения и той се обърна към мен и Кейлъб с надеждата да го подкрепим.

— Бети — извиках след нея, докато се отправяше към вратата, — знаеш ли къде е Пейдж? Искаме да я вземем с нас, но не е в стаята си.

Тя спря край вратата с гръб към нас.

— Пейдж е много болна. Бременността може да я убие, ако не се погрижим за нея.

— *L'puration du sang* — каза Бети, докато пътувахме обратно към града.

— Какво беше това? — попитах.

— Пречистване на кръвта — преведе Кейлъб и се обърна за допълнително обяснение към Бети, която седеше до него на задната седалка.

— Способностите на сирените се проявяват още с тяхното раждане, но в първата част от живота им са в нещо като летаргия. Когато обаче сирената съзрее и вече може да ражда деца, тя бива отвеждана под повърхността за пречистване. По време на този процес всяка водна клетка в човешкото тяло се замества с океанска вода, което превръща къпането, плуването и пиенето на солена вода в жизнена необходимост. Ние с Рейна и Зара бихме пресъхнали до смърт, ако не попълваме редовно запасите си.

— Това ли се случи с вас преди няколко дни? — попитах.

— Да. От две години насам Рейна ми дава само толкова, колкото да оцелявам ден за ден. Това ме държи физически слаба, което влияе и на сетивните ми способности. Тая схема работеше толкова добре, че дори не забелязах колко съм се обезводнила, докато ти не ми помогна. Но оттогава вече чувам мислите им.

Почувствах погледа на Саймън върху себе си. Бях му разказала за идването си до къщата на Марчанд, за да навестя Пейдж, и как случайно се натъкнах на Бети... но не му казах всичко, което научих тогава.

— Защо ѝ е на Рейна да постъпва така? — попита Кейлъб.

— Дъщеря ми винаги се е интересувала от пределите на собствената си сила. Тя е наясно, че промених своя, за да съхраня живота на други хора, но въпреки това продължи да рови. Предполагам, защото никога лично не е виждала разрушителния ефект от тази сила... но сега, когато знае какви са последиците, нямам представа защо продължава. — Тя замълча. — Така или иначе, когато с мен се случи злополуката, Рейна се възползва от физическата ми

слабост и ме поддържаше немощна, за да може да развихри силите си, без някой да ѝ се меси.

— Ами Пейдж? — попитах. — Тя не плува всеки ден и въпреки това се чувства добре.

— Сирените не се нуждаят от постоянно зареждане на запасите, докато не минат през процеса на пречистването. Пречистването на Зара се случи малко след злополуката с мен. Цялото внимание на Рейна беше съсредоточено върху нея. Искаше да я научи как да използва красотата си, как да укрепне след пречистването и да ѝ помогне да развие силата си, преди да се прехвърли на Пейдж. Пречистването на Пейдж трябваше да стане това лято... но за нещастие тя първо забременя. Затова страда толкова. Тялото ѝ не е достатъчно укрепнало, за да даде на бебето всичко, от което то се нуждае. Затова е толкова болна.

— Наближаваме — внезапно я прекъсна Кейлъб, смъкна се ниско на седалката и запуши уши.

Аз също почувствах присъствието на Зара, но не го показах.

— Зара има сметки за уреждане с Кейлъб — обясних на Бети, когато завихме по тесен път, който вървеше успоредно на „Мейн стрийт“. — Тя го преследва, но той...

— Обича Джъстин — довърши Бети с тих глас. — Зная.

Спряхме зад малка горичка в противоположния край на паркинга, далеч от щанда за рибена чорба. Няколко метра по-нататък Луис и останалите служители сервираха супа на оживена тълпа, събрала се около тяхната фестивална сергия.

— Пейдж е вътре — каза Бети, кимвайки към ресторанта. — Сега е сама. Не знае какво се канят да направят. Тя сигурно ще задава въпроси, но най-важното е да ѝ покажете вашето одобрение и подкрепа. Кажете ѝ каквото ви разказах току-що. Ако се наложи, кажете ѝ и за Джонатан.

— Може би и Бети трябва да дойде с нас — предложи Кейлъб. — Пейдж ще повярва най-вече на баба си, нали така?

— Не мога — отговори Бети. — Те не знаят, че съм тук, защото не ме очакват и не се ослушват за мен. Продължават да си мислят, че съм още в стаята си, твърде слаба и болнава, за да се движа. Ако ме видят — или някой друг ги предупреди — тогава ще разберат, че нещо се е объркало.

— Можем ли да разчитаме, че е достатъчно силна за това? — попита Кейлъб, когато поехме през паркинга.

— На този етап нямаме голям избор — каза Саймън. — Според Мензурата разтворът трябва да избухне в центъра на техните атмосферни манипулации, за да има максимален ефект. А кой друг според теб е способен да преплува километър и половина под вода, без да си поеме въздух?

Той познаваше поне още един такъв човек, но не го изрекох гласно.

Продължихме да вървим напред и изгубихме следващите четиридесет и пет минути в опити да избегнем членовете на фамилията Марчанд, преодолявайки поредица от стълби заедно с останалите посетители. Всяка година фестивалът „Северно сияние“ привличаше амбулантни търговци от цяла Нова Англия, които продаваха всякакви домашно приготвени изделия — храна, мебели, бижута, покривки и юргани. Хората пазаруваха и ядяха по цял ден и нощ, навсякъде се носеше музика, изпълнявана на живо, и над водата избухваха фойерверки. Най-хубавата част обаче идваше след залез-слънце. Като почит към първите рибари в Уинтър Харбър всички светлини из магазините и ресторантите по „Мейн стрийт“ и по лодките във водата угасваха в един и същи миг и биваха заменени със стотици свещи и фенери. Тяхната топла светлина обливаше целия град, а пристанището заприличваше на звездно небе.

— Трябва да вървя — каза Кейлъб, щом стигнахме кея. Небето се здрачаваше и облаците се трупаха все по-гъсти и по-плътни над водата. — Ще я накарам да се пораздвижи. Телефонът е в мен, ако се наложи да поискам помощ, пък и ако ви потрябвам.

Разбихах защо чувствата на Джъстин към Кейлъб са се усилвали все повече, колкото по-дълго време е прекарвала с него, и сърцето ми се сви за тях двамата, докато го гледах как се приготвя. Изглеждаше толкова съсредоточен, толкова решителен, толкова доволен да направи поне нещо в отплата за всичко онова, което им беше отнето на двамата с Джъстин. Щеше ми се и мама да е тук, за да го види. Дори тя не би могла да остане равнодушна в този момент.

— Бети се гмурка в единайсет и петнайсет — каза Саймън, — значи Зара трябва да е там до...

— Единайсет и четирийсет — довърши Кейлъб. Той си сложи слушалките на айпода, прикри ги с още един чифт добре уплътнени стереослушалки и така наду музиката, че я чувах дори от три крачки разстояние.

Грабнах ръката му, когато понечи да се отдалечи, и го прегърнах силно.

— Благодаря ти — прошепнах над рамото му. — Благодаря ти, че правиш това, че си бил край нея, когато е имала нужда от теб, и че...

— Всичко е наред — каза той и ме стисна в прегръдката си. — Когато обичаш някого толкова, колкото аз обичах сестра ти, няма нещо, което не би направил за него.

Сестра ти. Тези думи кръжаха из главата ми, докато го наблюдавах как изчезва в тълпата, без да се обърне повече назад.

— Той ще се справи, нали? — попитах, без да откъсвам очи от мястото, където се изгуби.

— Мисля, че вече не бихме могли да го спрем, дори да искаме — каза Саймън.

Кимнах с глава, без да съм уверена дали наистина е така, но за едно бях сигурна — вече е твърде късно.

Над главите ни небето постепенно от сиво ставаше черно и първите капки започнаха да падат.

— Той обаче има право.

Не усещах дъжда по лицето си, когато се обърнах към него.

— Когато обичаш някого толкова силно — започна той, обви ръце около кръста ми и нежно ме придърпа към себе си, — би направил всичко, за да го предпазиш и защитиш. Ще сториш всичко по силите си, за да е щастлив.

Сведох поглед, когато доближи лице до моето. Това беше грешно. И щеше единствено да направи неизбежното още по-трудно.

— Ванеса — прошепна той и дъхът му стопли устните ми, — преди да се е случило нещо тази нощ, бих искал да знаеш, че... Имам нужда да знаеш, че аз...

— Съжалявам — казах и се отдръпнах. Посегнах към телефона в джоба на дънките си, доволна, че успях да чуя звъненето, въпреки думкането на сърцето си. Радвах се, че обаждането прекъсна Саймън, преди да е успял да каже нещо, за което би съжалявал по-късно, и вдигнах, без да проверя кой се обажда.

— Ванеса? О, благодаря ти, боже!

— Здравсти, татко. — Затворих очи, щом чух гласа му. Не бяхме говорили, откакто видях снимката му с Шарлот в албума на Рейна.

— Всичко наред ли е там? Майка ти се притеснява за теб и не беше на себе си, когато се чухме за последно, а сега място не мога да си намеря от тревоги за вас.

— Ние сме добре — отговорих, надявайки се гласът ми да не издаде колко съм стъписана. — Просто двете постепенно се нагаждаме една към друга... но иначе сме добре.

Той се поколеба.

— Съжалявам, че не бях още по-грижовен към теб. Сигурно допуснах грешка, но исках да те оставя известно време сама със себе си. Смятах, че имаш нужда от време, за да се възстановиш.

— Благодарна съм ти за това — отговорих, отдръпвайки се от Саймън. Наоколо беше станало толкова тъмно, че се надявах да не забележи как пламти лицето ми, пък и за всеки случай исках да избегна въпросите му. — Хващаш ме по средата на нещо обаче. Може ли да се чуем по-късно?

— Разбира се. Естествено. Утре ще си поговорим. Ще взема влака и ще пристигна за обяд.

Опитах се да си представя какъв ли ще е животът тогава и къде ще съм аз утре по обяд, но не успях.

— Звучи чудесно. Приятно пътуване.

— И... Ванеса — добави бързо той, — обичам те. Моля те, не го забравяй.

Потиснах сълзите си. Де да можех да му отвърна със същото.

— До скоро.

Очаквах да се почувствам наранена, обърквана и даже гневна при първия разговор с Големия бащица след всичко онова, което вече знаех. Но не предполагах, че едно много по-силно чувство ще надделее над тях — тъга.

— Трябва да вървим — каза нежно Саймън, когато затворих телефона.

Кимнах и хванах ръката му. Държах го здраво, докато си пробивахме път през тълпите от деца и семейства. Рано или късно щеше да се наложи да го пусна да си отиде, но още не бях готова за това.

Присъствието на Саймън ме успокояваше и вече бързо можех да се съсредоточа върху предстоящата задача. Когато стигнахме ресторанта, Луис и повечето хора от персонала бяха заети със сервирането на супа и сандвичи на дълга опашка от клиенти. Затова не забелязаха как двамата със Саймън минахме зад щанда и се промъкнахме през задния вход на ресторанта.

Открихме Пейдж в трапезарията. Седеше на един стол и гледаше през прозореца. Беше с гръб към нас и когато приближих, видях, че очите ѝ са затворени.

— Пейдж? — повиках я тихо.

Тя отвори очи и се изопна на стола, притискайки корема си с ръце.

— Ванеса. Какво правиш тук?

Направих усилие тревогата да не ми проличи. Дори на мъждивата светлина можех да забележа белите точки в очите ѝ, влагата от изпотяването по кожата ѝ и треперещите ѝ ръце. Когато я видях във ваната, тя пак не беше добре, но продължаваше да е ослепително красива. Сега, само два дни по-късно, изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне от изтощение в усилието си да остане будна.

— От известно време нито съм те виждала, нито съм те чувала — казах. — Искях да се уверя, че си добре.

— Така е, съжалявам — отговори тя, поглеждайки крадешком към вратата зад себе си. — Последните няколко дни бяха доста тежки.

Погледнах към Саймън. Той кимна. Пуснах ръката му и седнах на стола край нея.

— Как си?

Тя се отпусна на мястото си и неуверено ми се усмихна.

— Ужасно.

Замълчах, защото исках поне с малко да отложам следващия въпрос.

— Джонатан идвал ли е да те види?

— Наскоро не е — отговори тя със сведени очи. — Рейна му каза, че не се чувствам достатъчно добре, за да говоря по телефона или да се виждам с него.

Явно още не знаеше.

— Пейдж — внимателно продължих, — от колко време си бременна?

Тя се опита да се усмихне.

— В петата седмица съм. Знам — изглеждам огромна, но то е заради солената вода, която пия. И тя се е чувствала по същия начин...

— Когато е била бременна ли? — Погледнах към корема ѝ, кръгъл като пъпеш. — Ходи ли да те види лекар?

— Не. Рейна е родила и двете ни вкъщи, само с помощта на Бети, аз също ще родя така бебето си.

— Но ти си едва в петата седмица, а изглеждаш така, все едно си в петия месец. Не ти ли се струва подозрително, че майка ти още не те е завела на лекар, за да се увери, че всичко е наред?

— Да, малко — призна тя. — Сама щях да отида, ако можех, но Рейна и Зара ме държаха под домашен арест. А съм и толкова уморена. Дори не мога да сляза сама по стълбите, за да се обадя по телефона.

Едва се удържах да не я сграбча и незабавно да я отведа в болницата, но все пак останах на място.

— Моля те, хвърли един поглед на това.

Ръката ѝ потрепери, докато вземаше листовете, които извадих от чантата си.

— Какво е това? — попита тя, разглеждайки бавно снимките и вестникарските статии.

— Ксавие Купър, Макс Хокинс, Джон Мартинсън — изреждах, докато тя прехвърляше снимките на всеки от тях.

После вдигна очи.

— Гаджетата на Зара.

— Не точно — отговорих, вадейки нова купчина листове.

Тя ги взе и отново прегледа снимките и статиите от албума на Рейна.

— Не познавам нито един от тези хора.

— Ти не, но майка ти ги познава. Нейните приятелки — също.

Докато тя продължаваше да разглежда, хвърлих поглед през прозорците откъм лицевата страна на ресторанта. Дъждът валеше все по-силно и хората се криеха под шлиферите и чадърите си. Някои вече бързаха към колите, сякаш притеснени да са толкова близо до водата при това лошо време.

— Пейдж — продължих, обръщайки се отново към нея, — знам, че ще ти е трудно да го понесеш, а имаш и други грижи в момента... но нещата ще се влошат, ако още сега не ти кажа всичко. В противен

случай за всички ни ще стане зле. — През прозореца, който гледаше към пристанището, можех да видя как небето почернява и водата става все по-неспокойна. Върху нея подскачаха като светулки в стъклен буркан фенерите на лодките, които се прибираха по доковете.

Дишането ѝ ставаше все по-учестено.

— Казвай по-бързо каквото имаш да ми казваш, защото Зет ще дойде всеки момент.

— Пейдж... Зара няма да се върне. Сега тя е с Кейлъб Кармайкъл.

— Какво? — Тя тръсна глава. — Но тя ми каза...

— Много от нещата, които Рейна и Зара ти казват, не са истина, а доста други изобщо не ти казват.

Първата светкавица разцепи небето. Пейдж се хвана за корема и потрепери от болка.

— След злополуката с Бети — продължих бързо, — майка ти я е държала заключена, за да не се възстанови. Искала е Бети да остане немощна, за да не ѝ попречи.

— Да не ѝ попречи ли? — Тя пак прихвана корема си и простена. — За какво?

— За Ксавие Купър. Макс Хокинс. Алекс Смит.

Пейдж отвори уста, за да се възпротиви.

— Нали каза, че Зара е започнала да излиза с момчета преди две години — прекъснах я бързо. — Бети също е пострадала преди две години. Бас лоя, че най-напред е била злополуката с Бети.

Тя затвори уста и не отрече.

— Налагало се е да изчакат Бети да им освободи пътя. След инцидента, когато вече не е могла да се грижи за себе си, те са я контролирали и най-после са започнали да правят онова... за което са родени.

— За какво са родени? Да въртят ресторанта и да привличат туристите ли? Защото точно с това се занимават.

— Освен това те правят нещо, с което привличат мъжете. Или поне мъжете си *мислят*, че ги харесват.

— Ванеса — каза тя, поемайки си немощно дъх, — зная, че Зара има много гаджета, но тя изглежда страхотно. Естествено, че мъжете ще я харесват.

— Не става въпрос само за това как изглежда. Става въпрос коя — какво — е тя. За това какво са те двете. — Замълчах. — Какво сте вие.

Тя ме погледна.

— Трябва да намеря Рейна — каза и се опита да стане.

— Те са сирени — продължих, повишавайки глас. — Като онези, за които сме чели в училище, само че истински. Те промиват мозъците на жертвите си, докато мъжете съвсем не си изгубят ума, после ги завличат в морето и ги убиват. Така е станало с всички гаджета на Зара — те не просто са напуснали Уинтър Харбър, след като тя им е разбила сърцата. Защото точно това се е случило на всички мъже, които се удавиха това лято. Същото ще стане и тази нощ, ако не ги спрем.

— Ванеса, Зет може и да е зла, но това не я прави...

— Може и да ти звучи откачено, безумно даже, но помисли все пак. — Погледнах през рамо, когато стъклените вази по масите зазвъняха след поредната гръмотевица. — Преди злополуката Бети е плувала с часове всеки ден. Рейна е във водата по няколко пъти дневно. През последните две години Зет все по-често ходи да плува. Всички вие се къпете със солена вода.

— Била си у нас. Знаеш, че къщата е стара и е почти потопена в океана. Просто така работи старата канализация.

Наведох се към нея.

— През последните няколко седмици всеки път, когато си се чувствала зле, Рейна ти е давала да пиеш солена океанска вода. И това ти помагаше, нали? После си се чувствала по-добре.

Тя се поколеба, после кимна.

— Това е процес, през който преминават сирените в един определен момент от живота си — обикновено когато съзреят достатъчно, за да имат деца. При Зара е станало по-късно заради Бети.

— Ами аз? — попита тя, свеждайки поглед към корема си.

— Ти си забременяла — отговорих. — Но тялото ти още не е съвсем готово за това. Затова се чувстваш зле.

Тя погледна към мен, после към пристанището.

Внимателно подбрах следващите си думи.

— Има още нещо, което трябва да ти кажа.

Изпъстрените ѝ с бели точки очи срещнаха погледа ми, после се отклониха към вестника, който ѝ подавах.

— Джонатан — прощушна тя, докато четеше заглавието.

— Съжалявам, Пейдж — казах нежно.

— Недей — отговори тя с укрепнал, висок глас. — Това не е той. Това не е моят Джонатан.

Замълчах.

— Напротив, той е. Рейна е знаела колко си привързана към него и не е искала чувствата ти да попречат на...

— Ванеса, престани! — извика тя, но гласът ѝ се пречупи. После хвърли вестника и сграбчи корема си. — Разбра ли? Просто престани. Моля те. Повече нищо не мога да понеса.

Сърцето ми биеше до пръсване, когато тя тихо заплака. Погледнах към Саймън, който отново кимна. Знаех, че скоро трябва да тръгваме, затова се наведох към нея, сложих ръка върху нейната и опитах отново.

— Съжалявам. Наистина. Зная, че е трудно за вярване, но всичко това е истина. Между дневниците на Бети и Зара...

— Дневникът на Зара ли? — Очите ѝ светнаха и тя обърна глава към мен. — Как си позволяваш?

— Пейдж, Джъстин Сандс беше моя сестра.

Лицето ѝ прежълтя. Тя знаеше за кого говоря.

— Тя се удави, защото скочи на неподходящо място в неподходящо време. Удави се, защото в края на краищата сирените са я завлекли под водата. И, да — прочетох дневника на Зара, за да се опитам да разбера нещо повече. — Извадих го от чантата си и ѝ го подадох. — В нощта преди да почине сестра ми, не успя да ми каже всичко, което може би е искала. Всичко онова, което сестра ти би трябвало да ти каже — и тя ще го направи, стига наистина да те обича — е тук.

Тя взе дневника. Беше по-дебел в сравнение с последния път, когато го видя, защото сега в него бяха пъхнати и преведените от Кейлъб страници.

Тя тъкмо се канеше да го отвори, когато в трапезарията настана мрак.

Обърнах се бързо към Саймън, но не можах да го видя.

Всъщност нищо не виждах. През последните години това беше моментът, когато в градчето електрическите светлини биваха заменени от свещи и фенери. Сега обаче небето остана тъмно.

— Спокойно — прошепна той, слагайки ръце на раменете ми. — Тук съм.

Стъклата на прозорците около нас трепереха под напора на дъжда и вятъра. Прозорецът зад Пейдж се напука, когато едно голям леден къс удари в него.

Дъждът постепенно преминаваше в градушка, а нашето време изтичаше.

Посегнах към телефона, но ръцете ми така трепереха, че на два пъти ми се изплъзна, преди да го извадя от джоба си и да успея да отворя капачето.

Светлината на екрана му стигаше, колкото да видя Пейдж, застанала неподвижно край прозорците, които гледаха към пристанището.

Не казах нищо, просто застанах до нея.

Светкавиците избухваха в небето като фойерверки. Сребърни снопове светлина разделяха небосвода на тънки черни колони. За разлика от светкавиците обаче те не идваха от облаците над нас.

Издигаха се от водата.

Трептящите лъчи започваха постепенно да придобиват форма. Усещайки топлината от тялото на Саймън зад себе си, аз се чувствах много по-спокойна от обикновено, когато забелязах върху разпенената вода в пристанището да се появяват женски фигури, а сребърните струи светлина, насочени към небето, се увеличиха. Сега бяха осем. Ако се съди по светлинните пътеки, които грееха все по-ярко изпод водата обаче, явно щеше да има и още.

Кристабел.

Дъхът ми спря. Гласът в главата ми не беше на Дъжстин.

— Кристабел.

Главата на Пейдж се извърна към мен.

— Какво каза?

Погледнах я.

— Кристабел.

Лицето ѝ пребледня.

— На никого не съм казала името на бебето си. На нито един човек.

— Не е било нужно — усмихнах ѝ се тъжно. — Бети го е чула в мислите ти.

ГЛАВА 24

Половин час по-късно пътувахме към планините извън града.

Погледнах първо към Саймън, който така се беше надвесил към предното стъкло, че брадичката му почти опираше волана — после стрелката на скоростомера. Волвото беше вдигнало над сто и десет километра в час и вибрираше от напрежението.

— Може би малко трябва да намалиш — предложих. — Нямаш никаква видимост, а и пътят е хлъзгав.

— Всичко е наред — отговори той. — Все едно шофирам при зимни условия.

— Като изключим това, че сега е *лято* — напомни му Пейдж от задната седалка. — Посред лято е и вали градушка.

Погледнах назад между седалките. На Пейдж сякаш не ѝ достигаше въздух и тя дишаше късо и учестено. Между вдишванията Бети поднасяше към треперещите ѝ устни отворена бутилка с мътна вода от океана.

— Нищо не разбирам — тихо изпъшка Пейдж миг по-късно. — Защо точно сега? Ако всичко, което казвате, е истина, защо това се случва точно сега? Защо не преди година, преди две или преди пет?

Докато пътувахме, Бети беше разказала на Пейдж всичко, което бе казала по-рано и на нас. Но ние не успяхме да зададем въпроса, който ѝ задаваше Пейдж сега, затова с нетърпение очаквахме отговора.

— Сърцето на майка ти е по-студено от сърцата на повечето от нас — отговори Бети, галейки челото на Пейдж, — но въпреки това не е имунизирано срещу чувствата. Тя беше в ресторанта, когато Пол Карсънс за първи път се отби там, и на мига се почувства завладяна от него.

— Пол Карсънс ли? — повтори Пейдж. — Това не е ли първият удавник, когото откриха? Какво се случи?

— Той не отвърна на чувствата ѝ. Имаше семейство и малки деца. Независимо от това попадна под нейна власт — нито един мъж не ѝ е устоял, ако си е поставила за цел да го има, — но той обичаше

семејството си по-силно. — Бети се извърна към нас. — Моля да простите моята откровеност, но се страхувам, че няма по-подходящ начин, по който да го кажа.

— Кое да кажеш? — издиша въпроса си Пейдж.

Бети се обърна към нея и леко потърка корема ѝ, сякаш да успокои вълнението в него.

— Когато Рейна се увери, че не може да притежава Пол Карсънс, тя се погрижи никой друг никога да не може да го притежава.

Пейдж изстена, но беше трудно да се каже дали причина за това е разказът на Бети, или нейната физическа болка.

— Ами останалите? След като Пол Карсънс вече го е нямало, защо е трябвало да измират още толкова мъже?

— Така, както сърцето на майка ти не е имунизирано срещу чувства, то не е защитено и от болката, която идва, когато някой го разбие. Тя беше наранена. И гневна. Затова искаше да даде урок на мъже като Пол Карсънс — красиви, богати, преуспели — урок, който те никога да не забравят.

Отвърнах поглед от страничното огледало, когато Бети целуна Пейдж по бузата и я притисна близо до себе си. Не можех да се отърва от въпроса кой ще утешава мен, когато занапред съм уплашена, наранена и объркана.

— Тогава какво ще правим? — изхленчи Пейдж след няколко минути. — Как можем да ги спрем?

Бети погледна мен, а аз погледнах Саймън. Когато той не отговори, вдигнах брезентовия сак в краката си.

Очите на Пейдж се ококориха, когато видя сребърната бутилка.

— Това е много силна комбинация от сух лед^[1], течен азот и химически катализатор — казах. — Нещо като бомба, предизвикваща зима. Един от преподавателите на Саймън е експериментирал с подобен прототип като част от неговите проучвания на промените в климата, а когато Саймън му обяснил какво се случва тук и го помолил за помощ, д-р Бийкман създаде ето това. Ако се доверим на неговите изчисления, щом успеем да оставим това нещо на точното място, Саймън ще го активира... и Уинтър Харбър ще бъде скован от лед за първи път в историята си, замразявайки всичко — и всеки — който се намира под повърхността на водата.

Тя ме погледна.

— А Рейна и Зара ще бъдат ли...?

Отворих уста с намерението да ѝ обясня защо е важно те двете да са във водата, когато бомбата се активизира. Но в този момент тя рязко се изправи и раменете ѝ прилепнаха към облегалката на седалката.

Грабнах нова бутилка с океанска вода от сака и я подадох на Бети. Дотук Пейдж беше изпразнила пет бутилки. Водата, изглежда, облекчаваше болката ѝ, но за все по-кратко време след всяка изпита бутилка. Бяхме преценили, че десет ще ѝ стигнат, докато всичко свърши и я заведем в болница, но засега ни оставаха само пет. Ако продължаваше да ги унищожава с това темпо, трябваше да се върнем при океана час по-скоро, за да можем да я поддържаме жива.

— Всичко е наред — казах, когато Саймън отпусна газта. — Ти беше прав, трябва да се движим колкото се може по-бързо. Не намалявай.

— Не намалявам.

Проследих погледа му към скоростомера. Стрелката падаше все по-надолу, независимо че натискаше педала на газта до пода и колата стенеше от усилието.

— Заради градушката е — каза той. — Толкова е обилна, че покри шосето и гумите буксуват.

Сърцето ми биеше все по-учестено, докато наблюдавах как стрелката на скоростомера пада от шейсет до трийсет, а после и до нулата.

На малко повече от три километра преди пътеката към Скалите на Хиона спирачките на волвото изскърцаха за последно и колата тръгна назад. Саймън успя да спре малко по-надолу, встрани от пътя.

— Можем ли да продължим пеша? — попитах.

Той не отговори. Беше очевидно, че не е възможно — вече минаваше единайсет. Изкачването пеша на повече от три километра по стръмния път би отнело най-малко половин час в идеални климатични условия. А след като се доберяхме до пътеката, ни предстоеше да се изкачим и по планината.

— Ами Кейлъб? — попитах. — Субаруто е със задвижване 4x4^[2]. Може да успее да я остави за няколко минути и да...

Той грабна мобилния си телефон от жабката и набра номера. След няколко секунди прекъсна връзката.

— Не отговаря.

— Ами Оливър? Или Мензурата?

Опита да се обади и на двамата, но без успех.

— О, не... О, господи... — Пейдж отново се отпусна премаляла на седалката.

„Като всяка старица, макар и в добро здраве, и тя се изморява от време на време — особено по нанагорнище.“

— Нека аз опитам — предложих внезапно, а стомахът ми се присви, щом чух гласа на Големия бащица в главата си. — Да подкарам колата, искам да кажа.

— Защо? — попита Саймън. — Градушката даже се усили. Няма начин...

— Имам идея. Татко ми каза нещо за колата, преди да тръгна от Бостън. Може и да не проработи, но си заслужава поне да опитам.

Саймън ме погледна, а изражението му представляваше смесица от объркване, разочарование и загриженост. Мислех, че ще се възпротиви, но в този момент той сграбчи дръжката и отвори вратата. Прекрачих скоростния лост и се озовах на мястото на шофьора в мига, когато той отвори предната врата от другата страна. Изчаках да си закопчае колана, после включих двигателя и потеглих.

— Назад — ахна Пейдж. — Движим се назад.

Натиснах спирачката. Колата поднесе и спря.

— Ванеса — колебливо започна Саймън, — сигурна ли си, че...

Натиснах отново газта и колата подскочи напред, а под гумите ѝ захрущяха ледените късове, покрили шосето. В същия момент отново тръгна назад.

„Ще те отведе там, където поискаш...“

Стиснах здраво волана и устоях на инстинкта да ударя спирачка. Оставих колата да се движи назад няколко секунди, после отново натиснах газта — този път по-леко. Гумите леко занесоха, преди автомобилът бавно да се придвижи напред. В мига, в който колелата захапаха пътя, отново натиснах газта. Насочени в правилната посока, гумите се придвижиха на няколко сантиметра. И всеки път, когато колата губеше инерция, продължавах да натискам педала на газта.

Така — сантиметър по сантиметър и с гласа на татко в мислите, който ме окуражаваше през цялото време — ние най-после успяхме да стигнем до пътеката към Скалите на Хиона.

— Пейдж, скъпа, налага се да изчакаш тук — каза Бети, щом паркирахме.

— Да ви изчакам ли? — ахна Пейдж. — Какво искаш да кажеш с това? Вие къде отивате?

— Те се събират на дъното на океана — търпеливо ѝ обясни Бети. — Металната капсула няма да успее да се потопи толкова надълбоко, ако разчитаме на тежестта ѝ. Някой трябва да я отнесе до мястото. Исках да дойдеш с нас и двамата със Саймън да ни изчакате на брега, но състоянието ти е много по-критично, отколкото се опасявах. С теб всичко ще е наред, стига да останеш в колата и да продължиш да пиеш вода. Ще се върна веднага, щом мога. Обещавам ти.

— Бабо! — Гласът на Пейдж звучеше непоколебимо, въпреки накъсаното ѝ дишане. — Ти сигурно се шегуваш. Трябва ли да ти напомням, че не можеш да *виждаш*? Тогава как мислиш да ги откриеш?

Когато Бети започна тихичко да шушука нещо в ухото ѝ, аз се обърнах към Саймън. Беше впил поглед напред през покритото с ледени късове предно стъкло със стисната челюст и прилепнали в тънка черта устни.

— Не искам да тръгваш — каза той миг по-късно.

Обръч сви гърдите ми. Той говореше за тази вечер, но аз си мислех за утрешния ден.

— Споразумяхме се някой да отиде с Бети. Кейлъб е със Зара, а ти трябва да наблюдаваш основните показатели.

— Знам, че така се споразумяхме... Но, Ванеса, ако нещо стане с теб...

— Ето. — Бръкнах в джоба си и извадих оттам малък репортерски диктофон.

Саймън най-напред ме изглежда, а после премести очи към устройството.

— На баща ми е. Намерих го в къщата при езерото и се записах как казвам името ти около хиляда пъти. Реших, че не е зле да има такава нещо... за всеки случай.

Той се намръщи, но въпреки това го взе.

Повече не си проговорихме. Той събра нещата ни, докато аз увивах Пейдж в одеяла, премествах сака с бутилките океанска вода

наблизо до нея и се сбогувах. Тръгнахме мълчаливо по пътеката, а единственият звук, докато вървахме нагоре, беше хрущенето на ледените топки под краката ни и трополенето на градушката по листата на околните дървета.

Двайсет минути след като се отдалечихме от главния път, стигнахме до разклонението на туристическата пътека. Канех се да продължа напред, но случайно погледнах през рамо и видях, че двете с Бети поемаме към върха на скалата, а Саймън тръгва надясно, към вира в подножието, и спрях. Умът ми заповядваше да вървя, но краката ми отказваха да се подчинят. Саймън също спря зад мен.

— Ще дам почивка на краката си — каза Бети и стисна ръката ми. Тя вървеше пред нас, сякаш наоколо беше светъл ден, а очите и мускулите ѝ явно бяха в чудесна форма. Знаех, че спира не защото има нужда от почивка, а защото смята, че двамата със Саймън го искаме.

Тя се настани на един камък няколко крачки по-нагоре от нас и аз зачаках Саймън пръв да заговори. Но той продължи да мълчи, затова аз се обърнах към него. Топлина се разля по тялото ми, когато го видях как стои там, треперещ в униформеното яке на „Бейтс“, и да ме гледа така, сякаш полагаше неистови усилия да се въздържа да не ме прегърне и защити от студа, вятъра, дъжда и градушката, от миналото и от бъдещето.

— Когато си готова.

Очите ми се напълниха със сълзи.

— Независимо кога ще си готова за това, а дори и никога да не се решиш, всичко е наред.

Кимнах, а горещите сълзи затоплиха кожата ми, докато се стичаха надолу по лицето ми. Същото беше казал и последния път, когато бяхме заедно на върха на скалата, а аз не можех да събера кураж да скоча. Даже сега, след всичко случило се, ако се върнех обратно долу, без да стигна върха, той щеше да ме подкрепи.

Внезапно ми се прииска да му кажа всичко, което бях научила — за Големия бащица, за мама и за мен самата. Искях да му кажа, че вече няма значение, че това повече не ме интересува, защото чувствата ми към него нямаха нищо общо с желанието да упражнявам контрол, да властвам или да подхранвам егото си. Сега всичко зависеше от него. И от мен. И от начина, по който ми помогна да приема мрака като нещо,

от което не бива да се страхувам, нещо, което кара светлината да сияе още по-ярко.

Но той заговори, преди да съм намерила точните думи.

— Обичам те, Ванеса. И ще те чакам.

Очите ми бяха приковани към неговите. Приблжих се и вдигнах лице към неговото, така че да усетя топлия му дъх върху устните си.

— Пази се — прошепнах.

Исках да го целуна, да почувствам утехата на устните му върху моите, но устоях на желанието. Просто взех брезентовия сак, когато ми го подаде, и продължих по пътеката.

През първите няколко минути чувах как градушката покрива пътеката и скърца под ботушите му. Но звукът от стъпките му се загуби, когато се отдалечихме един от друг, и скоро двете с Бети бяхме напълно сами наред гората в сърцето на нощта. За мое успокоение сега поне не се налагаше да се притеснявам за чудовищата и духовете, които ни следват по петите и чакат удобен момент, за да ни завлекат в гъсталака.

Защото вече знаех къде са чудовищата. И ние вървахме право към тях.

[1] При температури под -78°C въглеродният диоксид (CO_2) променя агрегатното си състояние от газообразно в твърдо и е познат под името „сух лед“. Течният и твърдият CO_2 са много добри охладители и като такива се използват широко в хранителната промишленост. Океанът е един от големите консуматори на CO_2 . — Бел.прев. ↑

[2] Непрекъснато задвижване на всички колела на автомобила. При него силата на двигателя се разпределя според потребностите между всичките четири колела. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 25

Усетих я още преди да съм я видяла. Сега вече знаех защо главата ми сякаш се пръска на милион парченца всеки път, когато тя бе наблизо. Причината беше, че по някакъв начин аз и Зара Марчанд бяхме свързани.

Изгасих фенерчето, преди да стигнем края на пътеката, но ги виждах двамата с Кейлъб в заревото на сребърната светлина, която идваше откъм водата долу. Застанали бяха лице в лице на края на скалата. Тя носеше само лека червена лятна рокля, която беше подгизнала от дъжда и прилепваше плътно към тялото ѝ. Дългата ѝ черна коса се спускаше свободно по гърба, а лицето ѝ беше вдигнато към неговото в израз на обожание.

Тя каза нещо и той се усмихна. Тя потрепери, а той разтри с длани голите ѝ ръце, за да ги стопли, също както беше правил толкова пъти с Джъстин. Притегли я към себе си, обви ръце около талията ѝ и надвеси лице към косата ѝ, когато нейната глава се отпусна върху гърдите му. Изглеждаха като всяка друга влюбена двойка, погълнати един от друг и безразлични към заобикалящият свят.

Планът беше той да я убеди, че най-сетне е отвърнал на чувствата ѝ, за да се съгласи тя да отиде с него на върха на скалата, когато ѝ го предложи, и, изглежда, засега нашият замисъл работеше. Надявах се само Кейлъб да не е направил някоя погрешна стъпка междуременно.

Погледнах часовника си — единайсет и трийсет и шест. Четири минути до началото.

— Тя не ни чува — прошепна Бети до мен. — Дори не знае, че сме тук.

Главата ми отново започна да пулсира, докато ги наблюдавах, но този път болката беше различна, не така свирепа. Не можех да съм съвсем сигурна, но предполагах, че причината е в това, че сме дошли тук нарочно. Сега ние бяхме преследвачите.

Единайсет и трийсет и осем.

Сега двамата бяха само на сантиметри от ръба.

Дъхът ми спря, когато Зара се обърна и погледна към пътеката. Отблясъците на сребърната светлина откъм водата не стигаха до храстите край пътеката, където стояхме скрити... но сякаш очите ѝ срещнаха моите.

— Всичко е наред, Зара.

Приклеках зад шубрака, докато Бети пристъпваше напред към ръба на скалата.

Зара погледна Кейлъб, после се обърна назад.

— Бабо? Ти какво...? Мислех, че си...

— Твърде слаба, за да ходя ли? — Тънката бяла рокля на Бети се уви около глезените ѝ, докато напредваше към ръба на скалата. — Наистина беше така.

Зара отстъпи назад, когато Бети я приближи.

— Ти го обичаш, нали?

Зара спря. Зад нея Кейлъб стоеше неподвижно и ги наблюдаваше.

Проверих отново колко е часът. Единайсет и трийсет и девет.

— Той също те обича.

Обърнах рязко глава, когато Бети погледна към Кейлъб.

— Нали така, Кейлъб? Способен си да направиш всичко заради Зара, нали?

Очите му се стрелнаха към пътеката. Дали можеше да ме види? Дали нямаше нужда от помощта ми? Или просто се притесняваше да не се разстроя, когато каже онова, което Бети искаше от него.

— Аз... — Гласът му постепенно заглъхна, когато пристъпи поблизо към Зара. — Знаете, че аз...

Сърцето ми се качи в гърлото. Той не можеше да го направи. Не беше способен да каже тези думи на никой друг освен на Джъстин.

— Това няма значение — побърза да каже Бети, когато Зара вдигна очи към Кейлъб и болката потуши светлината в тях. — Въпреки това ти можеш да го обичаш. И не е нужно да му причиняваш болка.

Зара сякаш се канеше да възрази, но после замълча.

— Не си длъжна да водиш живота на Рейна. — Сега Бети стоеше само на няколко сантиметра от нея. — Можеш да продължиш да обичаш, без да причиняваш болка на когото и да било.

— Съжалявам, бабо — каза Зара с треперещ глас. — Обичам те... и съжалявам.

Притаих дъх, когато Бети ги доближи, и се втурнах напред в мига, в който осъзнах какво ще се случи.

Но вече беше твърде късно. Бети се хвърли към Зара, когато тя направи опит да стигне до Кейлъб... и Зара изчезна зад ръба на скалата, повличайки баба си със себе си.

— Ванеса... — започна Кейлъб, когато стигнах до него. Цялото му тяло се тресеше, докато гледаше надолу от скалата. — Съжалявам, не можах да го направя. Искях да ѝ го кажа, защото знаех, че това очаква от мен, но...

— Всичко е наред. — Пуснах брезентовия сак в краката си и започнах да свалям якето. — Няма за какво да съжаляваме.

— Но нали Бети трябваше да вземе капсулата, а вече е толкова късно, тогава как ще... — Той млъкна. — Какво правиш?

Вече изхлузвах пуловера през глава и събувах маратонките си. После, само по дънки и тениска, отворих сака и извадих капсулата.

— Ванеса, престани. Ти не можеш...

— Кейлъб, нали чу какво казаха Саймън и д-р Бийкман. Бомбата трябва да избухне в центъра на атмосферната активност и няма как да попадне там сама. Някой трябва да я отнесе.

— Точно така — някой със свръхестествени, нечовешки способности.

Не му отговорих. Просто праметнах презрамките на капсулата през раменете си и закопчах колана на кръста си.

— Ванеса — продължи той, пристъпвайки към мен. — Аз ще отида. Ще отнеса резервоара колкото се може по-далече, после ще го отворя. Това е единственото, което ни остава.

— Не искам да те засегна, Кейлъб, но ти не би издържал и десет секунди в това вълнение.

— А защо си мислиш, че ти ще успееш?

Погледнах го.

— Трийсет и четири минути.

Той беше готов да ми възрази, но аз продължих, преди да е успял да каже нещо.

— Преди две години прекарах под вода трийсет и четири минути и оцелях.

— Но...

— Трябва да го направя, Кейлъб. — Говорех му с внимателен, но твърд тон. — След всичко, което тя направи за мен, съм длъжна поне да опитам.

Той поклати глава, но не каза нищо повече.

— Пейдж остана в колата — казах, прегръщайки го бързо. — Много е зле и трябва да отиде в болница. Ти би ли...?

— Разбира се. — Той ме притисна към себе си, преди да ме остави. — Моля те, пази се.

Проследих с поглед как се отдалечава, после приближих към ръба на скалата. Светлината беше така ослепителна, че не можех да видя какво има долу.

„Не ти ли се струва, че Сайтън изглежда различно това лято? Някак по-зрял? По-сладък?“

Когато облак солени пръски, дошъл от водата на петдесет стъпки под мен, докосна лицето ми, затворих очи и видях Джъстин. Не просто си представих, че в този момент тя е тук и ми нашепва окуражителни думи. Вече не си въобразявах нищо. Сега наистина я видях, каквато я помнех — как строи в леглото крепост от възглавници и плюшени играчки около мен, когато бяхме малки; как двете прием яйчен пунш, скрити под юргана на стълбищната площадка вкъщи; на риболов в червената ни лодка; как скачаме от скалата. Видях усмивката ѝ, нейните сини очи. Просто я видях — моята Джъстин — такава, каквато винаги е била.

Усещах се удивително спокойна, сякаш през последните две години съм вървяла единствено към този момент. Поех си дълбоко въздух и... скочих.

Врязох се във водата. Вълните ме заблъскаха от всички страни, а подводните течения минаваха шумно покрай ушите ми като мотрисите на метрото. Светлината под и над мен беше еднакво ярка и не ми позволяваше да се ориентирам накъде да поема. Размахвах ръце и крака във водата и спрях да се движа, едва когато осъзнах, че задържам дъха си и дробовете ми заплашват да експлодират.

Подводните течения се завихриха около мен, теглейки ме в различни посоки. За минута не бях преплувала и няколко крачки, а дробовете ми бяха на път да откажат.

Време беше.

Напрежението в гърдите ми стигна до гърлото. Кислородът изпълни устата ми и оказа натиск върху стиснатите ми устни, докато те не поддадоха, и аз изпуснах малка глътка въздух. Водата нахлу в носа ми и накара лицето ми да пламне. Гърлото ми инстинктивно се сви, опитвайки се да задържи въздуха в дробовете ми.

Гледах как повърхността на водата остава все по-високо над мен. Мислех за мама, за Големия бащица, за Джъстин. Мислех за Кейлъб и Пейдж. Мислех за Бети, Рейна и Зара. Мислех за Саймън и се надявах той да продължава да вярва, че каквото и да е изпитвал към мен, то е било истинско, и ще го запази в сърцето си, каквото и да става.

После отпуснах устни. Водата нахлу в устата ми и тялото ми се разтърси от нейния напор. Опрях ръце в гърдите си, които сякаш изгаряха отвътре, и се помолих смъртта да дойде по-бързо, а мракът — или светлината — да спре болката и да отмие всичко. Защото това беше повече, отколкото бих могла да понеса. И продължаваше твърде дълго. Единственото ми желание беше да се свърши — *всичко* това най-после да свърши.

И накрая се случи. Дробовете ми се отпуснаха. Температурата вътре в тялото ми стана по-ниска дори от тази навън. А болката изчезна.

Отворих очи и погледнах надолу. Гърдите ми продължаваха да се надигат и спускат. Под дланите все още усещах биещото си сърце.

Още бях жива... и също както преди две години продължавах да дишам дори под водата.

Погледнах часовника. Единайсет и петдесет.

Гмурнах се още по-надълбоко, далеч от повърхността. Теченията все още ме дърпаха, но сега ръцете и краката ми лесно пореха водата. Мускулите ми укрепнаха, а тялото ми възвърна силите си. Единственото, което превръщаше плуването в по-голямо предизвикателство от разходка в парка, беше светлината. Тя ме обгръщаше отвсякъде и ставаше все по-ярка, колкото по-надълбоко се спусках. Но щом затворих очи, тя спря да ме смущава.

Вече бях започнала да се притеснявам, че няма да разбера дали съм стигнала дъното, когато краката ми удариха в пясъка... а водата около мен започна да се променя. Тя сякаш изведнъж изтъня и взе лека-полека да се оттегля... докато не застина неподвижна. Аз също престанах да се движа и тялото ми се отпусна. Чувствах се така, сякаш

се нося по гладката повърхност на езерото Кантака. Опитах се да отворя очи, за да видя защо става така, но веднага след това ги затворих и се завъртях назад.

Бях стигнала нещо като преграда. Изпод мен струеше бяло сияние, съсредоточено около нещо, което приличаше на дълга дебела стена. Да гледам натам беше все едно да се вирам право в слънцето с незащитени очи.

Продължавайки да стискам очи, аз вдишах дълбоко и протегнах ръце към светлината. Прогледнах едва когато пръстите ми опряха стената — все едно хванах светкавица с голи ръце. Попилата в мен енергия беше едновременно зареждаща и парализираща, не бях способна да направя нищо, освен да наблюдавам безсилно как светлината ме изпълва отвътре.

Не би трябвало да се плаша от това. Не би трябвало да й се съпротивлявам, нито да правя усилие да се изтръгна и да се върна назад. И сигурно нямаше да го направя, ако не беше Саймън. Той бе навсякъде около мен. Надвесваше се заедно с мен от ръба на скалата. Гребеше насреща ми. Стоеше на брега, чакайки ме да се спусна по хлъзгавите камъни. Държеше ме в прегръдките си на пода в кухнята.

Галеше ме, целуваше ме, докосваше ме. Чувствах всяко негово докосване, сякаш в този миг е до мен и беше прекрасно — толкова хубаво, сякаш се случваше наистина. Тогава си помислих, че ако това е то — ако краят е да попаднеш в светлината между двата свята — тогава всичко е наред. И аз ще бъда добре.

Но в същия миг светлината избледня. Водата все още беше осветена, но сиянието изгуби своята яркост, така че вече можех да видя какво има около мен. Откъснах се от стената и заплувах към пясъчното дъно, където десетина блещукащи фигури се събираха в кръг. Отвсякъде ги обграждаха високи скали, затова побързах да сменя посоката и да се скрия зад една от тях.

Когато се уверих, че не могат да ме видят, посегнах към гърба, за да сваля капсулата. Щом водата стигнеше нула градуса, Саймън щеше да натисне бутона от своята позиция на „Барбара Анн“ и това щеше да накара капсулата да завибрира. Засега тя не помръдваше, но аз исках да погледна закрепения към нея термометър, за да разбера дали скоро водата ще достигне точката на замръзване. Знаехме какъв беше техният план и нашият трябваше да съвпадне по време.

Замръзнах, когато ръката ми премина свободно през водата отзад. Капсулата не беше там. Трябва да е паднала — или е била засмукана — когато минах през светлинната бариера.

Опитвайки се да не изпадам в паника, погледнах часовника. Единайсет и четирийсет и четири. Разполагах с шест минути, за да открия и активирам капсулата и да преплувам обратно повече от километър и половина до повърхността.

Огледах дъното, забелязвайки как Бети и Зара застават в кръга, сякаш имат намерение да участват във всичко докрай. Сирените, изглежда, бяха в очакване. Блестящите им очи се вдигаха постоянно нагоре към стената от светлина.

Мъжете. Те очакваха своите нови жертви.

Откъм кръга се разнесе висок пронизителен тон. Отначало беше по-нисък, но постепенно се усили, сякаш някой беше завъртял копчето на звука докрай. Сърцето ми подскочи, когато се появи една самотна сирена. Не успях да видя лицето ѝ, но я разпознах веднага.

Рейна. Макар устата ѝ да беше затворена, тя издаваше постоянния висок звук, който накара останалите сирени да сведат очи, а водата — да се развълнува около тях.

Сирените запяха със затворена уста, а меките звуци се смесиха помежду си, образувайки приятно успокояващо съзвучие.

Погледнах часовника. Единайсет и петдесет и шест.

Почаках, докато всички погледи се събраха в центъра на кръга, после се стрелнах към съседната скала. Очите ми заоглеждаха скалистите кули, следейки за самотен сребрист отблясък, идващ от някоя тъмна пукнатина или процеп.

Нищо. Единствената светлина идваше откъм стената, която плуваше над кръга от сирени, и от самия него.

„Тук, Неса...“

Очите ми се ококориха, като чух гласа на Джъстин.

„Погледни нагоре...“

Но те също я чуха — престанаха да пеят, щом тя проговори.

Изскочих иззад прикритието се. Капсулата тъкмо преминаваше през стената и Рейна вече плуваше към нея, за да я пресрещне. Заритах с крака, загребах водата с ръце и заплувах напред, колкото ми държат силите. Една сирена ме забелязаха и нададе пронизителен предупредителен звук, с който разсече главата ми като с брадва.

Болката беше милион пъти по-силна от тази, която ми причиняваше присъствието на Зара. Краката ми се вдървиха незабавно и трябваше да спра да гребя, за да стисна главата си с ръце. Опитах да се отгласна с крака, но сигналът за тревога се засили, а болката стана непоносима, щом всички сирени се присъединиха. Когато безжизненото ми тяло се отпусна във водата и започна да потъва надолу, успях единствено да вдигна очи и да видя как Рейна приближава капсулата в мига, когато стената от светлина започна да се променя.

Те приближаваха. Идваха към мен, а аз дори не можех да помръдна.

Звукът се разрасна. Пропадах към кръга с главата надолу, давайки си смътно сметка, че светлината помръква. Когато тялото ми меко се отпусна на пясъка, наоколо вече беше непрогледен мрак.

Светлината беше угаснала и чудовищата нападаха.

Опитвах се да се надигна, когато нещо рязко издърпа ръката ми. Някаква сила ме вдигна от дъното и ме понесе спираловидно нагоре. Движехме се толкова бързо, с толкова голяма скорост, че загубих представа кое е нагоре и кое — надолу.

Не се опитах да се съпротивлявам или отскубна. Това сега нямаше никакво значение. Единственото, на което се надявах, беше Джъстин да ми проговори, да ми помогне.

Виеше ми се свят и краката ми все още бяха безжизнени. Сирените бяха престанали да издават сигнала за тревога и сега пееха. Над кръга се надигна нежно зарево, когато очите им засветиха като нощни светлини. Това бе достатъчно, за да видя, че се намирам на една от скалите високо над техния кръг и че откъм повърхността се спускат още сирени, предвождащи объркани, но щастливи мъже по шорти и тениски.

Мъжете се намираха на повече от километър и половина под повърхността, но не бяха мъртви — поне още не.

Водата около мен внезапно се разбунтува. Ръцете ми се вдигнаха нагоре и някаква тежест мина покрай тях, преди да легне върху раменете и гърба ми.

Опитах да различа лицето на сирената пред мен, но за разлика от останалите, нейните сребърни очи бяха мътни. Не можех да разбера нищо, преди една друга сирена да се втурне към нас. Нейните очи

прорязваха водата като светлината на фар, чийто лъч сече нощното небе.

Очите ми се ококориха, когато светлината откъм приближаващата сирена стана по-ярка. Беше Зара. Сега изглеждаше различно — бе тъжна, вместо да е гневна, изплашена, вместо да е зла и заплашителна — но въпреки това беше тя.

Докато вдигна очи, тя беше изчезнала. Най-напред заплува към сирената, която ме беше измъкнала, а после — обратно към кръга. Сиянието наоколо помръкна, когато и втората сирена се стрелна след нея.

Посегнах с две ръце, щом гърбът ми завибрира.

Капсулата. Зара ми беше донесла вледеняващата бомба. Бийкман беше казал, че контролният панел отстрани ще забръмчи, когато водата изистине достатъчно, за да може Саймън да предизвика детонацията.

Погледнах надолу към кръга от сирени и ги видях да се носят като омагьосани към мъжете. Сърцето ми замря, когато мъжете прегърнаха жените, които ги бяха завлекли под водата.

Капсулата отново извибрира. Затворих очи, представих си Саймън, който чакаше някъде на повърхността... и се оттласнах от скалата.

Гледах да се държа високо над кръга от сирени, докато се насочвам към центъра му. Посегнах назад, когато се озовах над мъжете. Заопипвах с пръсти, докато открих бутона, който щеше да освободи капсулата от гърба ми. Усмивките на мъжете ставаха все по-широки, докато сирените пееха за тях, и аз си представих безжизнените им ухилени лица на следващия ден — също като на удавниците, но по съвсем различна причина.

„Пей, Ванеса...“

Дръпнах се назад, сякаш нещо ме прониза. Погледнах надолу и видях как всяка сирена се беше вкопчила в някой от мъжете... всяка, с изключение на една.

„Трябва да пееш...“

Бети. Изглежда, никой друг не я чуваше, нито пък забелязваше как ме наблюдава, докато плувам над тях, но аз чувах съвсем ясно гласа ѝ в главата си.

Какво искаше да каже с това да пее? Как? Защо? И с какво щеше да ми помогне това, освен да привлече нежелано внимание?

„Все още има шанс да ги спасиш...“

После го чух. Мек, игрив звук, който набъбна и се пръсна на милиони малки звучи. Някои бяха високи, други меки и приглушени. Някои остри, други — ниски. Те се блъскаха в скалите, рикошираха от пясъчното дъно и попиваха във всичко под повърхността на водата. Звучаха така, сякаш идваха от различни източници, произведени от цял симфоничен оркестър сирени... но всъщност пееше една-единствена сирена.

Аз.

И когато освободените от магията мъже погледнаха нагоре, а сирените заприиха да на рояк към мен, аз освободих бутона, който щеше да скове в лед Уинтър Харбър за първи път в историята му.

Сребърната светлина заструи нагоре. Оттласнах се с крака, за да избегна светлия лъч, после заплувах към повърхността. Капсулата потъна някъде под мен, но аз не се обърнах, за да видя къде ще падне. Не погледнах назад, за да разбера и дали сирените все още ме преследват.

По-късно, когато ни извадеха от водата и вече се възстановявахме в болницата, щях да се опитам да опиша на Саймън какво е усещането. Щях да му разкажа как пеенето набира сила, преди да замре; как ледът се разпространява като пожар; как чувах звука на кристализиращата вода. Щях да му кажа как плувах колкото ми държат силите, докато ледът не стигна краката ми и вече не можех да ги движа.

Но тогава, когато капсулата експлодира и сребрист леден облак се понесе към нас, си давах сметка само за едно — аз се усмихвах.

Уинтър Харбър замръзваше в средата на юли... но аз се усмихвах.

ГЛАВА 26

— Не се бой — казваше татко, стискайки и двете ръце на мама.

— Не се боя.

— Цялата трепериш.

— Разбира се, че ще треперя. Бях на крачка от това да си счупя ръката, крака, гръбнака, врата...

— Чудо.

Тя спря да се оплаква, само за да хвърли една усмивка на татко.

— Ти си моето чудо.

Извърнах очи, когато той се наведе да я целуне за четвърти път, откакто бяха стъпили на леда. Преди седмица ме изписаха от болницата и сега се възстановявах в къщата край езерото, а през времето, когато не ме наглеждаха, не ми сервираха чай и не ме загръщаха с още едно одеяло те двамата се прегръщаха, целуваха и усмихваха един на друг. Когато изгубиха Джъстин, това ги отчужди един от друг, но когато изгубиха Джъстин и *едва* не изгубиха мен, очевидно между тях отново припламна нещо, на каквото не бях ставала свидетел, откакто се помня. Това беше хубаво... но самата аз не знаех как трябва да се чувствам в такива моменти.

— Хванах те — казваше в този момент татко, обвивайки талията й с ръце. — Няма да ти позволя да ми избягаш.

— Ванеса — провикна се мама през рамо, — ще поискам помощ, ако падна пак, но в случай, че спасителят не чуе...

— Ще пратя шейната на бърза помощ — казах.

— Ще се справиш ли, дечко? — провикна се татко. — Извикай, ако има нещо, нали?

Кимнах, макар че нямаше нищо, от което да се нуждая. Татко се придвижваше стабилно, но глезените на мама се огъваха като варени макарони в кънките. Успокояваше ме това, че спасителят все още беше на поста си, дори когато цялото крайбрежие замръзна. Той продължаваше да седи на вишката и да оглежда леда наоколо, въпреки че сега беше облечен с грейка и пухено яке и носеше ръкавици и

ушанка, вместо бански костюм и фланелка на спасителната служба на Уинтър Харбър. Но той не беше единственият, екипиран за зимни условия. През последните две седмици, откакто се хвърлих от Скалите на Хиона, по небето не се беше появило ни едно облаче, но въпреки това температурата не се покачваше над нулата. Химическата бомба на Саймън, комбинирана с атмосферните манипулации на сирените най-после бяха оправдали името на Уинтър Харбър^[1] — макар и в разгара на лятото. Въздухът постепенно се затопляше, но според Саймън ледът щеше да се разтопи чак в началото на есента. Така че, докато жителите и курортистите в останалата част от крайбрежието на Мейн продължаваха да плуват и да се возят на лодки, всички в Уинтър Харбър извадиха от гардеробите и шкафовете зимните си дрехи и излязоха на леда.

Аз още не бях стъпвала върху него и не мислех, че изобщо ще го направя, но ми беше приятно да седя отстрани и да гледам как хората се пързаят с кънки, играят хокей и се опитват безуспешно да ловят риба под леда. По мое мнение дори ледът в пристанището никога да не се разтопи и градът да остане завинаги скован от зимата, това нямаше да е кой знае каква загуба. Не съществуваше риск онова, което е под леда, да оживее след покачването на температурата, но въпреки това усещах огромно облекчение всеки път, когато поглеждах към водата и виждах твърдата непробиваема повърхност.

— Знам, че много преживя, и не бих искал отново да те подлагам на изпитание — каза Саймън, присядайки на пейката до мен, — но все пак не мога да не отбележа, че според мен майка ти се усмихва.

Това ме разсмя.

— Ето още един пример за това как невъзможното внезапно става възможно. На всичкото отгоре тя си е взела отпуска чак до края на лятото.

Той ми подаде сандвич, увит в алуминиево фолио, и картонена кутия.

— Това е в чест на първия ти ден навън — яйца, наденички и сирене върху хлебче, а в добавка — най-новия хит на Уинтър Харбър — горещ шоколад. Прецених, че още е доста студено за сок от диня и гуава.

— Прекрасно — казах, поемайки закуската. — Благодаря ти.

В продължение на няколко минути се хранехме, без да говорим. За разлика от първия път, когато закусахме заедно това лято — в субаруто, тръгнаха да търсим Кейлъб — сега мълчанието не беше неловко. След всичко, което преживяхме заедно, да седим и просто да си мълчим беше истинско облекчение за нас.

— Ходих в болницата тази сутрин — каза той най-накрая.

Кимнах. Той навестяваше жертвите всеки ден и редовно ми разказваше последните новости около състоянието им по време на кратките си визити вечер в къщата ни край езерото.

— Мъжете се възстановяват. Продължават да спят много, но лекарите твърдят, че са адекватни, когато се събудят.

Погледнах го.

— И все така не казват нищо за онова, което се е случило...?

Той поклати глава.

— По всичко личи, че нищо не помнят. Лекарите го приписват на атмосферните аномалии, каквато диагноза поставят и на всички останали.

Загледах се към пристанището.

— Според теб това заключение е доста прибързано, така ли?

— Мисля, че е по-лесно да обвиниш времето, отколкото да повдигнеш въпроси, на които няма отговор.

— И никой не смята за необичайно след толкова ураганни бури и гръмотевици небето да се проясни и да остане така за дълго?

— Всичко приключи така внезапно, както и започна. Учените и метеоролозите го приписват на необясними природни съвпадения. Може би трябва да мине малко време, преди да решат да поровят по-надълбоко.

— Когато Саймън Кармайкъл, момчето чудо, ще постави отново този случай на тяхното внимание — усмихнах му се.

— Засега съм оставил всичките си лабораторни пособия да почиват. Даже обмислям да си сменя специалността, когато се върна в „Бейтс“ — с театър, английски език и литература или нещо друго, но колкото се може по-настрани от природните науки.

Вдигнах учудено вежди. Дори за секунда не можех да повярвам на това, което ми казва.

— Във всеки случай — продължи с нежност в гласа той, — оцелелите са се оказали същински щастливци. Според лекарите са

били под вода две минути, преди пристанището да замръзне. Все още имат нужда от лекарско наблюдение, но укрепват с всеки изминал ден.

— Това е добра новина. — За мен беше поразително, че всички мъже, примамени в дълбокото от сирените, са били открити замръзнали в леда съвсем близо до повърхността. Когато капитан Монти започнал да пробива леда, най-напред открил трима от тях, преди да стигне до мен. Според него всички сме били на различна дълбочина, но с еднакви широки усмивки върху лицата.

Мен първа ме изписаха от болницата. Лекарите и сестрите ме кръстиха пациентът чудо, защото въпреки изпитанието, през което бяхме преминали всички заедно, аз се възстановявах най-бързо. Дори Саймън не можеше да намери обяснение за това.

Аз бих могла. Но не бързах да го правя.

— Пейдж е още в болницата — продължи той. — Все така съкрушена от загубата на Джонатан и на бебето, но лека-полека се оправя.

Сърцето ми се сви при мисълта за Пейдж. Не бяхме си говорили от онази нощ и не знаех как наистина преживява това. Саймън каза, че лекарите са направили всичко по силите си, но нито образованието, нито практиката на който и да е от тях не са могли да им подскажат, че единственият начин да спасят бебето е като му прелеят солена вода. Пък и нейното състояние онази нощ било погълнало изцяло вниманието им — Пейдж изпаднала в безсъзнание, дълго преди Кейлъб да я откара пред входа на спешното отделение.

— А Бети добре ли е? — попитах след няколко минути.

— Както сама твърди, от години не се била чувствала толкова добре физически. Неотклонно е край Пейдж, а и Оливър през повечето време е с нея.

— Радвам се, че най-после са се събрали. Пейдж ще има нужда от тях.

Той кимна и ме погледна.

— Не знам само ти как я караш.

Забих поглед в парата, която се издигаше над чашата с горещ шоколад.

— Имам предвид, че се справи без неопренов костюм и кислородна бутилка... Пък и самият факт, че изобщо си успяла да скочиш, след всичко онова, което преживя и което знаеше...

Дъхът ми секна в очакване той да направи очевидното заключение, както се случваше всеки път, когато говорехме през последните две седмици. Според логиката и научните факти аз не би трябвало да оцелея. Но дали защото неговите чувства към мен замъгляваха трезвото му научно мислене, или защото силата ми все още му действаше и го държеше в заблуждение, досега той не се усъмни. Затова с всеки изминал ден се чувствах все по-спокойна.

— Трябва да вървя — внезапно каза той, както обикновено правеше. — За щастие капсулата е стигнала до дъното и сама, без ничия намеса. Бети каза, че е чула как водата кристализира, преди останалите сирени да разберат какво става, и веднага е заплувала към повърхността. Всички се оказахме късметлии.

Зарях поглед към пристанището, когато той замълча. Толкова ме беше страх от мига, в който ще прозре истината, че дори нямах готови отговори за всичките му въпроси, когато това се случи.

— Как се чувстваш днес? — попита меко той.

— Страхотно — казах с прекалено ведър тон. — Намирам се извън къщата, което само по себе си е вече прекрасно, нали така?

Той очевидно изчакваше да кажа още нещо.

— Явно съм доста уморена — продължих. — Спя през повечето време, гърдите толкова ме болят, че понякога не ми достига въздух, и се събуждам с главоболие. Но това се оправя с всеки изминал ден.

Той също хвърли поглед към пристанището. Когато видя, че мама и татко се клатушкат по леда на няколко метра от нас, се примъкна още по-близо до мен на пейката.

Дъхът ми заседна в гърлото. За първи път бяхме толкова близо един до друг, откакто се разделихме на пътеката при Скалите на Хиона. Цялото ми тяло гореше от желание да сме още по-близо. Исках да обвия ръце около него, да го целуна и да усетя топлото му тяло плътно до своето. Представях си какво ще е чувството отново да съм с него още от първия миг, когато дойдох в съзнание и отворих очи в болницата. Но вече *не можех* да съм толкова близо до него. Не беше редно.

— Ванеса... Аз още съм с теб. Зная, че всичко в момента е много необичайно, но въпреки това искам да знаеш, че продължавам да съм до теб. И искам да бъда с теб, когато и ти си готова за това.

Обърнах се към него.

— Ами ако това никога не се случи?

Той замълча.

— Ако според теб така ще е най-добре, ще се съглася. Но не това искам.

Взрях се в лицето му. Не това исках и аз. Ще ми се да можех да се престоря, че е, но дори да го произнеса на глас, ми костваше огромно усилие.

Колкото и да беше чудно, когато най-накрая скочих от скалата и оцелях, това не ме направи по-смела. Все така продължавах да се преструвам, че нещата не са такива, каквито са в действителност — дори по-често отпреди. Още не бях повдигнала въпроса за Шарлот Блу пред татко и все така продължавах да се правя, че той е моят любим Голям бащица, който е непогрешим. Преструвах се, че мама е моята истинска майка. Преструвах се, че сега всичко ще е наред в нашето семейство, въпреки че изгубихме Джъстин. Преструвах се, че да седя до Саймън на тази пейка сега, е съвсем в реда на нещата, че ако някога останехме насаме *наистина*, вместо просто да седим на някаква пейка пред очите на всички, докато мама и татко са на няколко метра от нас, тогава сигурно пак щях да се преструвам, че това е съвсем приемливо. Преструвах се, че съм си пак същата. Преструвах се, че това е старата досадна, скучна Ванеса Сандс, вместо да приема коя — какво — съм в действителност.

Защото дори след като скочих от Скалите на Хиона и се срещнах лице в лице с най-големия си страх, аз продължавах да се страхувам. Тялото ми вече не беше същото след онази нощ и се боях от мисълта какво ще му е нужно сега, за да функционира нормално. Страхувах се от онова, което направихме със Саймън преди три седмици и значението му в светлината на новите обстоятелства.

Но най-много се страхувах, че ще го загубя, ако научи истината.

Оставих чашата с горещ шоколад на пейката между двама ни, посегнах към джоба на палтото си и извадих оттам малко пакетче бял прах.

— Зареждам се с витамини — казах, продължавайки да се преструвам още няколко минути, докато наблюдавах как солта се изсипва в горещия ми шоколад като дъжд над размразено пристанище. — Помагат ми да дишам.

[1] Зимно пристанище/подслон (англ.). — Бел.прев. ↑

Издание:

Триша Рейбърн. Сирена
Американска. Първо издание
ИК „Егмонт“, София, 2011
Редактор: Боряна Стоянова
Коректор: Таня Симеонова
ISBN: 978-954-270-595-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.